கிடைக்குமிடம்
பாரதி புத்தக நிலையம்.
மதுரை.

மயில்விழி மான்

கல்கி

மங்கள நூலகம்

பிரசுரகர்த்தர்கள்

நுங்கம்பாக்கம் :: சென்னை—6

விலை ரூ. 2-0-0

பொருளடக்கம்

Bala Printers, Nungambakkam, Madras-6

மயில்விழி மான்

முன்னுரை

அன்றொரு நாள் விழுப்புரத்திலிருந்து சென்னைக்குச் சாலை மார்க்கமாக வந்துகொண்டிருந்தேன். புதுச்சேரி விடுதலை இயக்கத் தலைவர் ஒருவருடைய வண்டி. பிரெஞ்சு போலீஸாரிடம் அகப்படாமல் துரிதமாகச் சென்று அந்த வண்டிக்குப் பழக்கமாகியிருந்தது. ஆகையால் வண்டி ஓட்டியவரிடம் எவ்வளவு சொல்லியும், அவரால் மணிக்கு அறுபது மைல் வேகத்துக்குக் குறைவாகப் போக முடியவில்லை.

திடீரென்று சாலையின் நட்ட நடுவில் ஒருவர் வழி மறித்து நின்று வண்டியை நிறுத்தும்படி கையைக் காட்டினர்.

"ஆள் மேலே ஓட்டட்டுமா? ஒதுக்கி ஓட்டட்டுமா?" என்று டிரைவர் கேட்டார்.

"வேண்டாம், வேண்டாம்! சற்று நிறுத்தித்தான் பார்க்கலாமே! ஏதாவது அவசரமாக ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டிய காரியமாயிருக்கலாம்!" என்றேன்.

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. வண்டியை நிறுத்தச் சொல்லி ஸிகரெட்டு பற்ற வைக்க நெருப்புப்

பெட்டி இருக்கிறதா என்று கேட்பார்கள். இந்தப் பக்கத்து வழக்கம் அது!" என்று சொல்லிக்கொண்டே டிரைவர் வண்டியை நிறுத்தினர்.

சாலையில் நின்றவர் என் பக்கம் வந்து, "ஐயா! மிக்க அவசரமான காரியம் ஒன்று தங்களிடம் சொல்ல வேண்டும். வண்டியில் ஏறிக்கொண்டால் தாம்பரம் போவதற்குள் சொல்லி முடித்துவிடுவேன்! ஏறிக்கொள்ளலாமா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே என்னுடைய பதிலுக்காகக் காத்திராமல் கதவைத் திறந்து வண்டிக்குள் காலே வைத்துவிட்டார். அப்புறம், அவரைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினல் தவிர, இறங்கச் சொல்வதற்கு வேறு வழி இல்லே. அதைக் காட்டிலும் தாம்பரத்தில் கொண்டு போய் இறக்கி விட்டுவிடுவதே நல்லது என்று எண்ணி அவர் உட்காருவதற்கு இடங்கொடுத்தேன்.

டிரைவர் மறுபடி வண்டியை விட ஆரம்பித்த போது, அதன் மெல்லிய இயந்திரக் கருவிகளின் மீது தம் கோபத்தை யெல்லாம் காட்டினர். வண்டி பூகம்பத்தினல் அசைவதுபோல் அசைந்துவிட்டுத் தடார், படார் என்று சத்தமிட்டுக் கொண்டு, கிளம்பும் போதே மணிக்கு அறுபது மைல் வேகத்தில் கிளம்பிற்று!

"என்ன அவ்வளவு அவசரமாக என்னிடம் சொல்ல விரும்பிய காரியம்?" என்று கேட்டேன்.

"உம்முடைய தலைமையில் ஒரு கூட்டம் போட்டுப் 'பழந் தமிழர் நாகரிகம்' என்னும் பொருள் பற்றி

ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்த வேண்டுமென்று சில நாளாக எனக்கு ஆவல்!"

இதைக் கேட்டதும் என்னை அறியாமல் வாய் விட்டுச் சிரித்துவிட்டேன்.

"எதற்காகச் சிரிக்கிறீர்?" என்று கேட்டார்.

"எதற்காகவா? எல்லாம் வள்ளுவர் பெருமானுடைய வாக்கை நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான்."

"'இடுக்கண் வருங்கால் நகுக!' என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார் அல்லவா?"

"எனக்குத் தெரிகிறது. சொற்பொழிவு ஆற்றுவதற்கு இவ்வளவு அவசரமா, வண்டியைச் சாலையின் நடுவில் நிறுத்த வேண்டுமா என்று நினைத்துச் சிரிக்கிறீர். யக்ஷனுடைய கேள்விக்குத் தர்மபுத்திரர் கூறிய பதிலை உமக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறேன். இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டவர்கள் திடீர் திடீரென்று ஒவ்வொருவராகக் காலமாகிக் கொண்டு வருகிறார்கள்! ...'

அவர் தம்மைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொள்கிறாரா, அல்லது எனக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறாரா என்று எண்ணி வியந்தேன்.

"ஆகையால், ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய காரியமிருந்தால், ஒத்திப் போடாமல் உடனே செய்துவிட வேண்டும். இந்த வண்டி போகிற வேகத்தைப் பார்த்தால்...."

"எல்லாவற்றுக்கும், நீங்களும் ஒத்திப்போடாமல் உடனே ஆரம்பித்துவிடுவது நல்லது."

"நான் இன்றைக்கு உயிரோடிருப்பதும், உம்முடன் இந்த வண்டியில் ஏறி வருவதும் மிகமிக அதிசயமான காரியங்கள். ஆறு மாதத்துக்கு முன்பே என் ஆயுள் முடிந்திருக்க வேண்டியது. என்னுடைய அதிசயமான அநுபவத்தைத் தமிழ் மக்கள் கட்டாயம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இறைவன் என்னைக் காப்பாற்றி இவ்வளவு நாள் உயிரோடு வைத்திருக்கிருர் என்று நம்புகிறேன். இறைவனுடைய கருணையையும் ரொம்பச் சோதிக்கக் கூடாது அல்லவா ? ஆகையால் இதோ என் கதையை ஆரம்பித்து விடுகிறேன். ஆமாம் ; கதை போலத் தான் இருக்கும். உண்மையில் நடந்தது என்று சொன்னல், யாரும் நம்பப் போவதில்லை. ஆகையால், கதை யென்று சொல்லிவிடுவதே நல்லது. நீரும் என் அநுபவத்தை எழுதுவதாயிருந்தால், 'இந்தக் கதையில் வரும் பெயர்களும் நிகழ்ச்சிகளும் எல்லாம் கற்பனையே ; யாரையும் குறிப்பிடவில்லை' என்று திட்டமாக அறிவித்துவிடுவது நல்லது !" என்று சொன்ஞர்.

1

சுமார் ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னுல் என் பெயரைப் பத்திரிகைகளில் நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். அமெரிக்காவிலிருந்து ஆஸ்திரேலியா வழியாக இந்தியாவுக்குப் பிரயாணமான ஓர் ஆகாச விமானம் காணுமற்போய்ப் பல நாள் வரை யாதொரு தகவலும் தெரியாமலிருந்ததல்லவா ? அந்த விமானத்தில்

பிரயாணம் செய்தவர்களின் ஜாபிதாவில் மதிவாணன் எம். ஏ. என்ற பெயர் இருந்திருக்கும். அதுதான் என் பெயர். அதற்கு ஆறு மாதத்துக்கு முன்னால் ஒரு முக்கியமான ஆராய்ச்சி கோஷ்டியில் சேர்ந்து அமெரிக்காவுக்கு. நான் சென்றேன். இந்தியாவிலிருந்து இப்போதெல்லாம் பல நிபுணர் கோஷ்டிகளும் கலைஞர் கோஷ்டிகளும் உலகிலுள்ள பற்பல நாடுகளுக்கும் போய்க் கொண்டிருக்கின்றன அல்லவா? அந்தந்த நாடுகளில் பற்பல அபிவிருத்தி மார்க்கங்களைத் தெரிந்துகொண்டுவந்து இந்தியாவில் வளங்கொழிக்கச் செய்வதற்காகத்தான் அவர்கள் போகிறார்கள். நான் போன காரியம் அமெரிக்காவில் டென்னஸி மாகாணத்தில் உள்ள வாத்துப் பண்ணைகளைப் பற்றிப் படித்துத் தெரிந்து கொள்வதற்காக. அங்கேயுள்ள வாத்து ஒவ்வொன்றும் தினம் எட்டுப்படி பால் கொடுக்கிறதாம்! நம் ஊரில் மட்டும் ஒரு வாத்து அரைப்படி பாலுக்குமேல் கொடுக்க மறுப்பதேன்? டென்னஸி பண்ணையில் உள்ள வாத்துக்களுக்கு அப்படி என்ன ஆகாரம் கொடுத்துப் போஷிக்கிறார்கள்? அவை பிறக்கும்போது, எடை எவ்வளவு? பால் கறப்பதற்கு முன்னாலும் பின்னாலும் எடை எவ்வளவு? என்னென்ன விடமின் சத்துக்கள் உணவில் சேர்த்துக் கொடுப்பதால் அவை அவ்வளவு பால் கறக்கின்றன? அந்த விடமின்களை நாமும் அமெரிக்காவிலிருந்து வரவழைத்து நம்மூர் வாத்துக்களுக்குக் கொடுக்கலாமா? அல்லது வாத்துக்களையே தருவித்து விடலாமா?—இம்மாதிரி பிரச்னைகளை நேரில் ஆராய்ந்து தெரிந்துகொண்டு வருவதற்

காக இந்திய சர்க்கார் என்னையும் என் சகாக்களையும் அனுப்பிவைத்தார்கள்.

உலகெங்கும் ஆராய்ச்சி அறிவைப் பரப்புவதற்காக அமெரிக்கக் கோடீசுவரரான ராக்பெல்லர் பிரபு ஒரு பெரிய நிதியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். அந்த நிதியிலிருந்து எங்கள் ஒவ்வொருவருடைய பிரயாணச் செலவுக்காகவும் இருபத்தையாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தார்கள். அதற்குச் சமமான தொகை இந்திய சர்க்காரும் கொடுத்தார்கள்.

அடுத்த ஐந்து வருஷத் திட்டத்தில் இந்தியாவில் மொத்தம் இருபது கோடி வாத்துக்கள் வளர்த்து இரு நூறு லட்சம் படி வாத்துப் பால் உற்பத்தி செய்தே தீருவது என்று ஸ்ரீ குல்ஜாரிலால் நந்தா தீர்மானித்திருக்கிறார் அல்லவா? இதை நீங்கள் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டால், எங்களது ஆராய்ச்சிப் பிரயாணம் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

துரதிர்ஷ்டவசமாக நாங்கள் அமெரிக்கா சென்ற சமயம் எங்கள் ஆராய்ச்சிக்கு உகந்த சமயமாக இல்லை. சென்ற சில வருஷங்களாக அமெரிக்க மார்க்கெட்டிலும் உலக மார்க்கெட்டிலும் வாத்துப் பால் 'ஸப்ளை' மிக அதிகமாகி, விலை குறைந்து வந்ததாம். இதைச் சமாளிப்பதற்காக அமெரிக்க வாத்துப் பண்ணை முதலாளிகள் இரண்டு வருஷங்களுக்கு வாத்துப் பால் உற்பத்தியை அடியோடு நிறுத்திவிடத் தீர்மானித்து விட்டார்கள். வாத்துக்களை யெல்லாம் பனிக்கட்டியில் வைத்துப் பதனிட்டுப் போர்மோஸாத் தீவில் உள்ள

சீனத் துருப்புக்களுக்கு உணவாக அனுப்பி வந்தார்கள். ஆகவே, நாங்கள் போன காரியம் என்னவோ, கைகூடவில்லை.

ஆயினும், எங்களுக்காக இந்திய சர்க்கார் செலவு செய்த பணம் வீணாகப் போய்விடக் கூடாது என்று எங்கள் கோஷ்டியைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடத் தீர்மானித்தார்கள். ஒருவர் மெக்ஸிகோவில் உள்ள முட்டையிடும் குதிரைகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வதற்குச் சென்றார். இன்னொருவர் பிரேஸில் தேசத்தில் பருத்திக் கொட்டைக்குப் பதிலாகக் காப்பிக்கொட்டை தின்று காப்பியாகவே கறக்கும் காளை மாடுகளைப் பற்றித் தெரிந்துவரச் சென்றார்.

நானும் பல யோசனைகள் செய்தபிறகு ஆஸ்திரேலியா தேசத்துக் கங்காருக்களிடம் புதிதாகப் பரவி வரும் மர்ம நோயைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யத் தீர்மானித்து ஆகாச விமானத்தில் புறப்பட்டேன். ஆனால் கடவுளுடைய விருப்பம் வேறுவிதமாக இருந்தது. பழந் தமிழர் நாகரிகத்தைப் பற்றிய ஓர் அற்புதமான உண்மையை என் மூலமாக உலகத்துக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்பது இறைவனுடைய சித்தம். எனக்கு ஏதாவது திடீரென்று நேர்ந்துவிட்டதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் நேரில் பார்த்த அத்தகைய அற்புதம் ஒன்று இருந்ததற்குச் சாட்சியே இல்லாமற் போயிருக்கும். ஆகையினாலே தான் உம்மிடம் அதைப்பற்றிச் சொல்லுவதற்கு இவ்வளவு அவசரப்படுகிறேன்.

ஆகாச விமானம் புறப்பட்டுப் பஸிபிக் சமுத்திரத் தின்மேல் பறந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. அந்த மாபெரும் சமுத்திரத்தின் அகலம், நீளம், ஆழம் ஆகியவை குறித்தும், அதன் விஸ்தாரமான நீர்ப் பரப்பிலே எத்தனை கோடானுகோடி ஜீவராசிகள் வாழ்ந்திருக்கின்றன என்பது குறித்தும் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன். அது மட்டுமா? ஆதிகாலத்திலிருந்து எத்தனை எத்தனை வியாபாரக் கப்பல்கள் அந்தச் சமுத்திரத்தில் முழுகிக் கிடக்கின்றன! எத்தனை ஸ்பானிஷ் கப்பல்கள் மெக்ஸிகோவின் தங்கத்துடன் அந்தக் கடலின் ஆழத்தை அடைந்திருக்கின்றன! எத்தனை பிரிட்டிஷ் கப்பல்கள்! எத்தனை பிரஞ்சுக் கப்பல்கள்! முன்னொரு காலத்தில் தமிழர்கள் பெரிய பெரிய நாவாய்களை செலுத்திக்கொண்டு ஏழு சமுத்திரங்களிலும் பிரயாணம் செய்திருக்கிறார்கள். தமிழர்களுடைய கப்பல்கள்கூட அந்தச் சமுத்திரத்தின் அடியில் கிடத்தல் கூடும். அவற்றில் உள்ள செல்வங்களையெல்லாம் மட்டும் திரட்டிச் சேர்த்து எடுக்க முடியுமானால்? .....

இவ்வாறு நான் எண்ண மிட்டுக்கொண்டிருந்த போது, எங்கள் ஆகாச விமானம் வழக்கத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஆடத் தொடங்கியது. பெரியதொரு சுழற் காற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்டதாகத் தெரிய வந்தது. பிரயாணிகளின் முகங்களில் கவலை குடி கொண்டது. அவர்கள் கவலைப்படுவதற்குக் காரணமும் உண்டென்பதும் தெரிய வந்தது. சுழற் காற்றின் மையத்தில் சிக்கிக்கொண்டால் விமானம் தப்புவது துர்லபம்; அந்த மையத்திலிருந்து தப்புவதற்காக

விமான ஓட்டிகள் திசை மாறிச் செலுத்தினார்கள். வெகு நேரத்துக்குப் பிறகு சுழற் காற்றிலிருந்து விமானம் தப்பிவிட்டதாகத் தெரிந்தது. ஆனால், போகும் திசையையும் அது அடியோடு தவறிவிட்டது. திசையறியும் கருவி வேலை செய்யவில்லை. ரேடியோக் கருவி பழுதாகிவிட்டது. விமானம் பறந்துகொண்டேயிருந்தது. ஆனால் எங்கே போகிறது என்று கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. விமான ஓட்டிகளின் மூளைகளும் இதற்குள் குழம்பிப் போயிருக்கவேண்டும். பஸிபிக் சமுத்திரத்தின் ஒரு மூலைப் பகுதியில் நாங்கள் ஏறியிருந்த விமானம் வட்டமிட்டுச் சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தது. சீக்கிரத்தில் பெட்ரோலும் தீர்ந்து போய் விட்டது.

அவரவர்களும் 'பாராசூட்' கருவியை எடுத்துக் கொண்டு கீழே குதிக்க வேண்டியதுதான் என்று அறிவித்துவிட்டார்கள்.

கீழே குதித்தால், பஸிபிக் சமுத்திரத்திலேதான் குதிக்க வேண்டும்? அதில் என்ன பயன்? எத்தனை நேரம் உயிரோடு இருக்க முடியும்?—அதைவிட விமானத்திலிருந்தபடியே விழுந்து உயிர் விடுவது மேல் அல்லவா?

இந்தக் கேள்விகளுக்கும் பதில் கிடைத்தது.

பஸிபிக் சமுத்திரத்தில் லட்சக்கணக்கில் சிறிய சிறிய தீவுகள் இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் கண்டுபிடித்து, இவ்வளவு தீவுகள், இங்கிங்கே இருக்கின்றன, என்று இன்னும் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. கண்டுபிடிக்கப்படாத தீவுகள், ஜன சஞ்சாரமே

இல்லாத தீவுகள், அநாகரிகக் காட்டுமிராண்டி ஜாதி யார் வசிக்கும் தீவுகள், பாதி நாகரிகமடைந்த மக்கள் வாழும் தீவுகள்,—இப்படி எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அத்தகைய தீவுகளில் ஒன்றில் தற்செயலாக இறங்கி ருல், உயிர் தப்பிப் பிழைக்க ஏது உண்டு.

ஆனல் இந்த அற்ப நம்பிக்கையானது அநேக ருக்கு விமானத்திலிருந்து வெளியில் குதிப்பதற்குரிய தைரியத்தை அளிக்கவில்லை.

சாதாரணமாக நான் அவ்வளவு தைரியசாலி என்று பெயர் பெற்றவன் அல்லவென்ருலும், அந்தச் சமயத்தில் எங்கிருந்தோ எனக்குத் தைரியம் பிறந்தது.

பாராசூட்டை எடுத்துக் கவனமாக மாட்டிக் கொண்டேன். கண்கள் இரண்டையும் இறுக மூடிக் கொண்டேன். விமானத்திலிருந்து வானவெளியில் குதித்தேன்.

'உயிர் போவது' என்று சொல்கிருர்களே, அது என்ன என்பது எனக்கு அப்போது தெரிந்தது. என் மண்டை வெடிப்பது போலவும், உடம்புக்குள்ளிருந்து உயிர் வெளிப்பட்டு மேலே போய்விட்டது போலவும், உடம்புமட்டும் கீழே விழுவது போலவும் தோன்றி யது. 'ஆகா! இந்தப் பாராசூட் ஏமாற்றிவிட்டது! துரோகம்செய்து விட்டது!' என்று எண்ணினேன். நல்ல வேளையாக, உடனே நினைவு இழந்துவிட் டேன். அப்புறம் என்ன நடந்தது என்பது எனக்குத் தெரியாது.

2

வாயிலும் மூக்கிலும் உப்பு ஜலம் ஏறி மூச்சுத் திணறுவது போன்ற உணர்ச்சியுடன் சுய நினைவு பெற்றேன். பொல்லாத உயிர் என் உடம்பை விட்டுப் போய்விடவில்லை. இந்திய சர்க்காரிடம் பெற்ற உதவித் தொகைக்கு ஈடாக ஏதேனும் நான் ஆராய்ச்சி செய்து என் கடனைக் கழித்தே ஆக வேண்டும் அல்லவா? அதற்காகவே பிழைத்தேன் போலும்! வாயில் புகுந்திருந்த உப்பு ஜலத்தைத் துப்பிக் கொண்டு எழுந்து நின்றபோது, கடலோரத்தில் இடுப் பளவு ஜலத்தில் நிற்கக் கண்டேன். பெரிய அலை ஒன்று என்னை மோதி அடித்துக் கொண்டு சென்றது. அலை போன பிறகு பார்த்தால் ஈர மண்ணில் தரையில் கிடந்தேன். சட்டென்று எழுந்து இன்னும் கொஞ் சம் கரையை நோக்கிச் சென்றேன். அங்கிருந்த ஒரு மலைப் பாறைமீது தாவி ஏறிக்கொண்டேன். பிறகு நாலா புறமும் பார்த்தேன். அதிர்ஷ்டம் என்று சொல்வதா, கடவுளின் கருணை என்று சொல்வதா என்று தெரியாமல் திகைத்தேன். பஸிபிக் சமுத்திரத் தின் மத்தியில் ஆங்காங்கு இருப்பதாகக் கேள்விப் பட்டிருந்தேனே, அந்தத் தீவுக் கூட்டங்களில் ஒன் றில் நான் இருப்பதாக அறிந்துகொண்டேன். ஒரு தீவின் கரையில் நான் ஒதுங்கியிருந்தேன். சுமார் ஒரு மைல் தூரத்துக்கு அப்பால் இன்னொரு தீவு தெரிந்தது. அதற்கு அப்பால் கொஞ்ச தூரத்தில் இன்னொரு தீவு காணப்பட்டது.

பஸிபிக் சமுத்திரத்திலுள்ள சில தீவுகள் சொர்க்க லோகத்துக்கு இணையான வனப்பும் வளமும் பொருந்தியவை என்று புத்தகங்களில் படித்திருந்தது நினைவு வந்தது. அமெரிக்காவில் நான் ஏறிய விமானம் என்னை நேரே சொர்க்க லோகத்துக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்துவிட்டதாகவே எண்ணிக் கொண்டேன்.

என்னுடைய அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணி நானே சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் என்னுடன் விமானத்தில் வந்தவர்களைப் பற்றியநினைவு உண்டாயிற்று. கப்பல்களிலும் ஆகாச விமானங்களிலும் பிரயாணம் செய்கிறவர்கள் சாதாரணமாகப் 'பைனுகுலர்' என்னும் தூரதரிசினிக் கண்ணுடி கொண்டுபோவது வழக்கம். ஆம்; கிரிக்கெட், புட்பால் விளையாட்டுக்கள் பார்க்கப் போகிறவர்களும் 'பைனுகுலர்' கொண்டு போவதுண்டு. நான் என் தோளில் மாட்டித் தொங்க விட்டுக் கொண்டிருந்த 'பைனுகுலர்' இத்தனை ஆபத்துக்களுக்கும் தப்பிச் சேதமாகாமலிருந்தது. அதை எடுத்துக் கண்களில் வைத்துக்கொண்டு முதலில் எனக்கு எதிரே அகண்டமாக விரிந்து கிடந்த சமுத்திரத்தை நோக்கினேன்.

தெய்வமே! ஏன் பார்த்தோம் என்று கதிகலங்கும்படியான காட்சியைக் கண்டேன். நாங்கள் வந்த விமானம் கடல் நடுவில் விழுந்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அமுங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்த பிரயாணிகள் சிலர் வெளியேறிக் கடலில் நீந்த முயற்சி செய்தார்கள். இது ஒரு கணம் தெரிந்தது. மறு கணத்தில், அம்மா! என்ன பயங்கரம்! ஒரு பிரம்மாண்டமான மகரமீன் கூட்டம் பாய்ந்து வந்ததைக் கண்டேன்.

அந்த மீன்களின் கோரமான வாய்க்குள், நீந்தமுயன்ற வர்கள் சென்றதையும் கண்டேன். என் உடம்பு நடுங்கியது. எப்படிப்பட்ட விபத்திலிருந்து தப்பி னேம் என்று எண்ணிக்கொண்டு எனக்கு வலது புறத்திலிருந்த தீவின்மீது பார்வையைச் செலுத்தி னேன். அங்கே அதைவிடப் பன்மடங்கு பயங்கரமான காட்சி எனக்குக் காத்திருந்தது.

ஆப்பிரிக்கா தேசத்து உட்பிரதேசங்களில் நர மாமிசம் உண்ணும் காட்டுமிராண்டி ராட்சஸர்கள் வசிப்பதாகக் கேட்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா? புத்த கங்களில் படித்திருப்பீர்கள்; ஸினிமாக்களிலும் பார்த் திருப்பீர்கள். அம்மாதிரி ராட்சஸக் கூட்டம் ஒன்று அங்கே களிக் கூத்தாடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தக் கூட்டத்தின் களிப்புக்குக் காரணம் என்ன என்பதும் தெரிந்து போயிற்று. ஆகாச விமானத்தில் எனக்குப் பக்கத்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பஞ்சாபி நண் பர் அக்கூட்டத்தின் மத்தியில் நின்று கொண்டிருந் தார். அவர் முகத்தில் காணப்பட்ட பீதியையும் வேத னையையும் சொல்ல முடியாது. என்னுல் ஒரு கண நேரத்துக்குமேல் அதைப் பார்க்க முடியவில்லை. நான் இறங்கியிருக்கும் தீவிலும் அத்தகைய காட்டு மிராண்டிகள்தான் இருக்கிருர்களோ, என்னமோ? இப்படி நினைத்ததும் என் உடம்பு நடுங்கியது. தீவுக் குள் போகலாமா, வேண்டாமா என்று யோசித்தேன். அதற்குள் கடலில் ஏதோ சலசலப்புச் சத்தம் கேட்டது. சத்தம் கேட்ட திசையை நோக்கிப் பைனுகுலரை வைத்துப் பார்த்தேன். நூறு இருநூறு, இல்லை, ஆயிரம் பதினுயிரம் சுரு மீன்கள் ஒரு பெரிய யானை

மந்தையைப் போல் கடல் நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு நான் இருந்த திசையை நோக்கி வெகு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தன. அப்போது நான் அடைந்த பயத்தைப்போல் என் வாழ்நாளில் எப்போதும் அடைந்ததில்லை.

என் நிலைமை இன்னதென்பதை என்னுடைய பயமே எனக்கு உணர்த்தி விட்டது. அது வரைக்கும் கடல் நீர் வடியும் நேரமாயிருந்தபடியால், நான் இருந்த தீவைச் சுற்றிக் கொஞ்சம் பூமிப் பிரதேசம் தெரிந்தது. கடல் பொங்க ஆரம்பித்துவிட்டால் ஜலம் தரையை யெல்லாம் முழுக அடித்துக்கொண்டு மேலே வந்துவிடும். நான் அப்போதிருந்த பாறைகூடத் தண்ணீரில் மூழ்கிவிடும். அப்படியென்றால், சுருமீன்கள் அங்கேயும் வந்துவிடக் கூடும்.

நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது கடல் பொங்க ஆரம்பித்து விட்டதைப் பார்த்தேன். உடனே குதித்து எழுந்து அந்தக் கற்பாறைகளின்மீது தத்தித் தாவி ஏறினேன். அங்கங்கே வழுக்கிய இடங்களில் கீழே விழுந்து மறுபடி எழுந்தேன். உயிர் மீதுள்ள ஆசை, முக்கியமாக அந்தச் சுரு மீன்களின் பற்களின் இடையில் அகப்பட்டுக்கொள்வதைப் பற்றிய பீதி, என்னை அங்கு நிற்க விடாமல் துரத்தி அடித்தது.

சுமார் அரை மணி நேரம் விழுந்து விழுந்து ஓடித் தாவி ஏறி மூச்சுத் திணறிய பிறகு, அவ்வளவு முயற்சியும் வீண் என்று கண்டேன்.

எனக்கு எதிரே செங்குத்தான ஒரு பெரிய மதிள் சுவர் நின்றது. அண்ணாந்து பார்த்தால் உச்சி தெரியாதபடி அவ்வளவு உயரமான சுவர். அந்தச் சுவர் ஓரமாகவே வழுக்கிய பாறைகளில் நிதானமாகக் கால் வைத்து நடந்து சிறிது தூரம் சென்றேன். சுவர் முடிவில்லாமல் சென்றது.

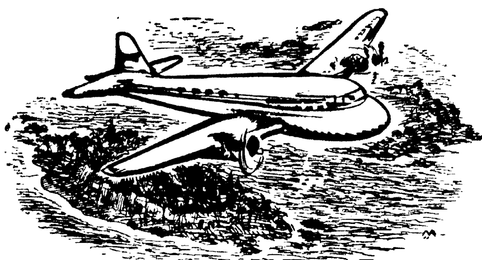
ஏற்கனவே களைத்துப் போயிருந்தேன். அத்துடன் ஏமாற்றமும் மனச் சோர்வும் சேர்ந்து கொண்டன. அந்த மதிள் சுவரில் மண்டையை மோதிக் கொள்ளலாமா என்று தோன்றியது. அதில் ஒன்றும் பயனில்லை. அதைக் காட்டிலும் மலைப் பாறை உச்சியிலிருந்து கடலில் குதித்து உயிரை விடலாம் என்று தோன்றியது. ஆகாச விமானத்திலிருந்து விழுந்து உயிர் பிழைத்துவிட்டு இப்போது உயிர் விடுவதற்காகப் பாறையிலிருந்து குதிக்க வேண்டி யிருந்ததை நினைத்தால் எனக்கே சிரிப்பு வந்தது.

கடலோரமாக உயரமான பாறை யொன்றை அணுகி அதன் பேரில் உட்கார்ந்தேன். என்னுடைய நிலைமைபற்றி நிதானமாக யோசிக்கலுற்றேன். எதிரே யானைகளைக் கூட விழுங்கக் கூடிய சுறா மீன்கள் மந்தை மந்தையாக உலாவும் கடல். அப்பால் மனிதர்களைப் பலி கொடுத்து உண்ணும் ராட்சஸ மக்கள் வசிக்கும் தீவு. இந்தப் பக்கம் திரும்பினால், கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வானை நோக்கி உயர்ந்திருந்த மதிள் சுவர். நான் இருந்த பாறைக்குச் சற்றுத் தூரத்தில், இன்னொரு பாறையின் பேரில் இரண்டு பெரிய கழுகுகள் வந்து உட்கார்ந்தன.

அவைதான் எனக்குத் தோழர்கள். அவற்றின் நோக்கம் என்ன என்பதுபற்றி அதிகமாகச் சந்தேகப்படுவதற்கில்லை. அடுத்த தீவிலுள்ள ராட்சஸ மக்களை விட இந்தக் கழுகுகள் நல்லவைதான். ஏனெனில், நான் இறந்துபோகும் வரையில் காத்திருப்பதற்கு வேண்டிய பொறுமை இவற்றுக்கு இருக்கின்றன அல்லவா ?

முடிவில் இந்தக் கழுகுகளுக்கு இரையாவதற்குத்தானு உயிர் பிழைத்தோம் என்று எண்ணினேன். இல்லை, இல்லை. வேறு வழி ஏதேனும் இருக்கவேண்டும். உயிர் உள்ள வரையில் நம்பிக்கைக்கு இடம் உண்டு அல்லவா? மீண்டும் பிரயத்தனம் செய்து பார்க்கவேண்டும். இந்தக் கோட்டை மதிள் சுவர்மேல் ஏறுவதற்கு எங்கேயாவது வழி இல்லாமலா போகும்? எப்படியாவது இந்த மதிளைக் கடந்து உள்ளே போய்ப் பார்க்க வேண்டும். யாரோ நாகரிகத்தில் முன்னேற்றமடைந்த மனிதர்கள் இந்த மதிளைக் கட்டி யிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. அடுத்தாற்போல், அந்த இன்னொரு தீவில் உள்ள ராட்சதர்கள் கோட்டை கட்டிக்கொள்ளவில்லையே? ஒரு வேளை அந்தக் காட்டுமிராண்டிகளிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவே இந்தத் தீவில் உள்ளவர்கள் இவ்வளவு பெரிய மதிள் சுவர் எழுப்பியிருக்கிருர்களோ, என்னமோ? அப்படியும் இருக்கலாம். அல்லது கோட்டை கட்டியவர்கள் அனைவரும் மாண்டு மடிந்து போயிருக்கலாம். கோட்டைக்குள் இப்போது வசிப்பவர்கள் காட்டு மிராண்டி இனத்தாராகவே இருக்கலாம். அல்லது மனிதர்களே

இல்லாத நிர்மானுஷ்யமான தீவாக இருந்தாலும் இருத்தல் கூடும். பார்த்தால் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. மனிதர்கள் வசிப்பதாயிருந்தால், மதிள்

சுவரின் உச்சியில் யாராவது இருக்கலாம் அல்லவா? கோட்டையும் மதிள் சுவரும் கட்டிக்கொண்டு, வாழ்கிறவர்கள் மேலே காவல் வைக்காமலா இருப்பார்கள்?

3

அடுத்த கணம் பைனுகுலரை எடுத்துக் கண்ணில் பொருத்திக்கொண்டு மதிள் சுவரின் உச்சியில் பார்வையைச் செலுத்தினேன். ஏதோ சில நிழல் வடிவங்கள் தெரிந்தன. அவை சித்திரமா, சிற்பமா, உயிருள்ள வடிவங்களா என்று தெரியவில்லை. உயிர் உள்ளவர்களாயிருந்தால், அவர்களுடைய கவனத்தை எப்படிக் கவர்வது என்று சற்று நேரம் யோசித்தேன்.

தொண்டையின் பலம் முழுவதையும் உபயோகித்துச் சத்தம் போட்டுப் பார்த்தேன். கேள்விமுறை ஒன்றுமில்லை. தொண்டை வறண்டதுதான் மிச்சமாயிற்று. அதிலிருந்து, தாகமாயிருக்கிறது என்ற நினைவு வந்தது. வர வர, நாவறட்சியும் தாகமும் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கும். சமுத்திரம் நிறையத் தண்ணீர் இருக்கிறது; ஆனால் குடிப்பதற்கு ஒரு துளி தண்ணீர் இல்லை. கழுகுகள் அதிக நேரம் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியம் இராது!

ஏதோ ஒரு மெல்லிய சத்தம்,—தாழ்ப்பாள் திறப்பது போன்ற சத்தம் கேட்டது. சத்தம் வந்த திசையை நோக்கித் திரும்பினேன். மதிள் சுவரின் அடிப்பக்கத்தில் ஒரு சிறிய துவாரம் தென்பட்டதுபோல் இருந்தது. அடுத்த நிமிஷம், அந்தத் துவாரத்தில் ஒரு முகம் காணப்பட்டது. ஆகா! அது ஒரு பெண்ணின் முகம். பைனகுலரை உடனே எடுத்துக் கண்ணில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தேன். பைனகுலர் என்னை ஏமாற்றுகிறதா, அல்லது பசி தாகத்தினால் நான் சித்தப்பிரமை அடைந்துவிட்டேனா? பல நாடுகளுக்குச் சென்றிருக்கிறேன்; பல சாதி, பல இனங்களைச் சேர்ந்த பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். நேரிலும் பார்த்திருக்கிறேன்; ஸினிமாக்கள், நாடகங்கள், டெலிவிஷன் காட்சிகள் ஆகியவற்றிலும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இம்மாதிரி அழகிய ஒரு பெண்ணை நான் பார்த்ததில்லை. அழகு மட்டுமல்ல; உலகில் எத்தனையோ அழகிகள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்தப் பெண்ணினுடைய முகத்தில் தோன்

றிய வசீகரம் இதுவரை நான் பார்த்திராத தெய்விக வசீகரமாயிருந்தது.

பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, வானத்தில் தோன்றிய மின்னல் மறைவது போல் அந்த முகம் மறைந்துவிட்டது. மறு கணம், துவாரத்தையும் காணவில்லை. மதிள் சுவர்தான் இருந்தது.

நான் பார்த்தது, வெறும் மனப் பிரமையாக இருந்தாலும் இருக்கலாம். பாலைவனத்தில் பிரயாணம் செய்கிறவர்களின் கண்ணுக்கு வெறும் மணல் படர்ந்த இடத்தில் குளிர்ந்த நீர்நிலை தோன்றும் என்பார்கள். அது போன்ற ஒரு கானல்நீர்க் காட்சிதானோ என்னமோ, இது? ஆயினும் அங்கே சென்று பரிசோதனை செய்து பார்த்துவிட விரும்பினேன்.

செய்வதற்கு ஒரு காரியம் ஏற்பட்டபடியால், உடம்பிலும் சுறுசுறுப்பு உண்டாயிற்று.

நான் குதித்து எழுந்து மதிள் சுவரை நோக்கி விழுந்து அடித்து ஓடத் தொடங்கியதைப் பார்த்து, அந்தக் கழுகுகள்கூட மிரண்டுபோய்ச் சிறகுகளை அடித்துப் பறக்கத் தொடங்கின.

துவாரம் தெரிந்த இடத்தை நெருங்கி உற்றுப் பார்த்தேன். முதற் பார்வைக்கு வெறும் சுவராகத் தெரிந்தது. மறுபடியும் கூர்ந்து கவனித்தபோது ஓரிடத்தில் இரண்டு பெரிய கதவுகள் இருப்பதாகத் தோன்றியது. அவற்றின் அமைப்பும் மேலே பூசியிருந்த வர்ணப் பூச்சும் சுவரோடு சுவராகத் தென்படும்படி அமைந்திருந்தன. கதவு என்று தோன்றிய

இடத்தில் அங்குமிங்கும் கையினால் அமுக்கிக் கொண்டே வந்தேன். ஓரிடத்தில் கொஞ்சம் அசைந்து கொடுத்தது. அங்கே பலங் கொண்ட மட்டும் அழுத்தித் தள்ளினேன். பெரிய கதவுக்குள் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிய கதவு, சுமார் இரண்டு அடி சதுரமுள்ள கதவு, உட்புறமாகத் திறந்துகொண்டது. அதற்கு ஒரு பலமான தாழ்ப்பாள் இருந்தது. சற்று முன் அதைத் திறந்து பார்த்த பெண் மறதியாகத் தாழிடாமல் சென்றிருக்க வேண்டும். துவாரத்தின் வழியாக உள்ளே பார்த்த போது, ஓர் அழகிய சிறிய பட்டணம் காட்சி அளித்தது. விசாலமான வீதிகள், சாதாரண ஓட்டு வீடுகள், நடுநடுவே இரண்டொரு மாடமாளிகைகள், ஊருக்கு மத்தியில் அழகிய விஸ்தாரமான குளம், படித்துறை, ஒரு பெரிய அரச மரம்,—ஊருக்கு அப்பால் பசுமையான வயல்கள், கரும்புத் தோட்டங்கள்,—இவ்வளவையும் அந்தச் சிறு துவாரத்தின் வழியாக நன்ருகப் பார்க்க முடிந்தது.

அவ்வளவுதான். ஒரு கணமும் யோசனை செய்யாமல் கதவின் வழியாக உள்ளே குதித்தேன். அந்தப் பெண் செய்யத் தவறிய காரியத்தை நான் செய்தேன். கதவைச் சாத்தி உட்புறத்தில் பலமாகத் தாழிட்டேன்.

மறுபடியும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். வெளியிலிருந்து பார்த்தபோது என் பார்வையின் கோணத்தில் அகப்பட்ட ஒன்றைக் கண்டேன். எனக்கு வலது புறத்தில் கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு சிறிய குன்று

இருந்தது. திருநீர்மலையி லுள்ள குன்றை அதி லுள்ள கோயிலுடன் இங்கே யாரோ கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டது போல் இருந்தது. ஆனால் திருநீர் மலையில் உள்ளது பெருமாள் கோவில்; இது முருகன் கோவில் என்று தெரிந்தது. கோயிலுக்கு எதிரே இருந்த ஸ்தம்பத்தில் கட்டிப் பறந்த சேவல் கொடியி லிருந்து அவ்விதம் ஊகித்துக்கொண்டேன்.

குன்றின் உச்சியிலிருந்த கோவிலுக்கு மூன்று புறத்திலும் மேடும் பள்ளமுமாகப் பாறைகள் இருந் தன. அவற்றில் ஒன்றில் ஒரு புள்ளிமான் துள்ளி ஓடிற்று. இன்னொரு பாறையில் ஒரு மயில் தோகையை விரிப்பதற்குப் பிரயத்தனம் செய்துகொண்டிருந்தது.

இவற்றின் மீதெல்லாம் என் கவனம் அதிகமாக நிற்கவில்லை. ஏனென்றால், இன்னொரு பாறையின் மீது, பூங் கொத்துக்கள் குலுங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு குட்டையான மரத்தின் அடியில், கதவைத் திறந்து பார்த்த அந்தப் பெண் உட்கார்ந்திருந் தாள். அவள் என் பக்கம் பார்க்கவில்லை. சூரியன் அஸ்தமித்துக்கொண்டிருந்த திசையை நோக்கிக் கொண்டிருத்தாள். அங்கே அப்போது இந்திரஜால மகேந்திர ஜாலங்கள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்தன. நீல மேகங்களின் வரம்புகள் ஒரு நிமிஷம் பொன் வண்ணம் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. அடுத்த நிமிஷம் நீலமேகங்கள் செந்தாமரை நிறமாக மாறின. பிறகு மேல் வானம் முழுவதும் தங்க நிறம் பெற்று ஒளிர்ந் தது. தங்க நிறம் உடனே ரத்தச் சிவப்பு நிறமாக மாறியது.

இந்த வர்ண ஜாலக் காட்சிகளில் சிந்தையைச் செலுத்தி உட்கார்ந்திருந்த பெண்ணை நோக்கி நான் மெள்ள மெள்ள நடந்து சென்றேன். பாதை நல்ல பாதையாக இல்லை. பள்ளத்திலிருந்து மேட்டிலேறி, மேட்டிலிருந்து பள்ளத்திலிறங்கி, மறுபடியும் மேட்டி லேறி, சில இடங்களில் தாண்டிக் குதித்து, சில இடங் களில் காலாலும் கையாலும் தவழ்ந்து,—இப்படியெல் லாம் போக வேண்டியிருந்தது. அது ஒன்றையும் நான் லட்சியம் செய்யவில்லை. இரும்பைக் காந்தம் இழுக்கும் என்பார்களே, அது மாதிரி ஏதோ ஒரு சக்தி என்னை இழுத்துக்கொண்டு சென்றது.

அந்தப் பெண்ணின் பின்புறமாக அவளுக்கு வெகு சமீபத்தில் போய்விட்டேன். அப்போது என் கால்கள் தாமாக நின்றுவிட்டன. ஏனெனில், அவள் பாடத் தொடங்கினாள். பாட்டை ஏதோ இயன்ற வரையில் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு சொல் கிறேன். சிற்சில வார்த்தைகள் மாறுதலாகவும் இருக் கலாம். அதனால் பாதகமில்லை. கருத்து ஒன்று தான்.

"இன்பக் கனவிலே—சகியே
இன்னிசை பாடிவந்தான்—எவனோ
இன்னிசை பாடிவந்தான்! (இ)

பொன் முகத்தில் நகை பூத்திட நோக்கினான்
கன்னங்குழிந்திடக் கண்மலர் சூட்டினான் (இ)

பொன்னி நதிக்கரையில்—வெண்ணிலா
பொங்கிப் பொழிகையிலே
என்பும் உருகும் நல்கீதங்கள் பாடினான்
என்னகந் தொட்டுப் பின் எங்கேயோ சென்றிட்டான்!" (இ)

ஊரில் எனக்குச் சங்கீதத்தில் மோகமுள்ளவன் என்று எப்போதும் ஒரு பெயர் உண்டு. என்னுடைய சங்கீதக் கிறுக்கு ஒரு நாள் என்னைச் சங்கடத்தில் மாட்டிவைக்கப் போகிறது என்று என் நண்பர்கள் எச்சரித்ததும் உண்டு. அது இச்சமயம் உண்மையாயிற்று. அந்தப் பெண் இரண்டாவது அடியைப் பாடி முடிப்பதற்குள் நான் என்னை மறந்து பலமாகத் தாளம் போட ஆரம்பித்துவிட்டேன்.

அந்தப் பெண் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அதற்கு முன் அம்மாதிரி அதிசயத்தை என்றும் கண்டறியாதவள் போல் அத்தனை வியப்புடன் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தாள்.

" மிச்சப் பாட்டையும் பாடு ! ரொம்ப நன்ருயிருக்கிறது ! ;எங்களூர்க் கலாமணி பாடிய பாடல் மாதிரியல்லவோ இருக்கிறது ? " என்றேன்.

அந்தப் பெண் தட்டித் தடுமாறி, " நீர் யார், உமக்கு எந்த ஊர் ? " என்று கேட்டாள்.

" எனக்கு இந்தியா தேசம் ; இந்தியா தேசத்தில் எஞ்சியுள்ள மதராஸ் ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவன்........"

" அப்படியென்ருல் என்ன ? அது எங்கே இருக்கிறது ? "

" ஓகோ ! உனக்குப் பூகோள சாஸ்திரமே தெரியாதுபோல் இருக்கிறது. பிறகு விவரமாகச் சொல்கிறேன். அந்தப் பாட்டை பாடி முடி ! "

" பாட்டு உமக்கு ரொம்பப் பிடிக்குமோ ? "

"ஆமாம்; பாட்டு ரொம்பப் பிடிக்கும். அதைக் காட்டிலும் பாடுகிறவர்களைப் பிடிக்கும். முக்கியமாக இப்போது உன்னைப் பார்த்தால்........"

அந்தப் பெண்ணின் முகத்தில் திடீரென்று பயம் காணப்பட்டது. அதன் பொருளை நான் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

"ஏன் என்னை இப்படிப் பார்க்கிறீர்?" என்று கேட்டாள்.

நான் சிரித்தேன். அவளை நோக்கி நடந்து கொண்டே, "நீ ஏன் இவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறாய்? அதனாலேதான் இப்படிப் பார்க்கிறேன்!" என்றேன்.

அந்தப் பெண் நடுங்கிய குரலில், "உமக்குப் பசியாயிருக்கிறதா?" என்று கேட்டாள்.

எனக்கு அப்போதும் அவளுடைய பயத்தின் காரணம் விளங்கவில்லை.

தமாஷாகப் பேசுவதாய் எண்ணிக்கொண்டு, "ஆமாம்; ரொம்பப் பசியாயிருக்கிறது! உன்னை அப்படியே விழுங்கி விடலாமா என்று தோன்றுகிறது!" என்றேன்.

அவ்வளவுதான்; அந்தப் பெண் 'வீல்' என்று ஒரு சத்தமிட்டாள்.

அதற்குப் பதில் குரல் கொடுப்பது போல் என்னைச் சுற்றிப் பல திசைகளிலிருந்தும், "வேல்!" "வேல்!" என்ற முழக்கங்கள் கேட்டன.

முழக்கங்கள் வந்த திசைகளை நோக்கினேன். மதிள் சுவர் மீதும் மலைப் பாறைகளின்மீதும் மரங்களின் உச்சியிலும் கையில் வில்லை வளைத்து அம்பு தொடுத்து என்பேரில் விடுவதற்கு ஆயத்தமாக வீரர் பலர் நின்றார்கள்.

4

எனக்கு அப்போது எவ்வளவு அதிசயமாக இருந்திருக்குமென்று நீங்களே ஊகித்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். பல தடவை கண்ணை மூடித் திறந்து பார்த்தேன். அந்தக் காட்சி அதே மாதிரி தெரிந்தது. அந்த வீரர்கள் என் பேரில் அம்பை விடாததற்குக் காரணம், நான் அந்தப் பெண்ணுக்கு வெகு சமீபத்தில் இருந்ததுதான் என்று தெரிந்து கொண்டேன்.

என் மூளை அந்த அபாயகரமான வேளையில் சரியான வேலை செய்தது. அடுத்த தீவில் உள்ள ராட்சத மக்களின் உணவு வழக்கம் நினைவுக்கு வந்தது. நான் விளையாட்டாகப் பேசிய பேச்சு அப்பெண்ணின் உள்ளத்தில் உண்டாக்கியிருக்கக்கூடிய கலக்கத்தை அறிந்துகொண்டேன்,

அதற்குள் அந்தப் பெண்ணுக்கும் கொஞ்சம் சந்தேகம் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

சட்டென்று நாலு அடி நடந்து வந்து அம்புகள் என்மேல் விழாமல் குறுக்கிட்டுத் தடுப்பவள் போல் நின்றுகொண்டாள்.

"என்ன சொன்னீர்கள்? இன்னொரு தடவை சொல்லுங்கள்!" என்றாள்.

"உன்னைப் பார்த்தாலே போதும், பசி தாகம் பறந்துவிடும் என்று சொன்னேன்! நீ எதற்காகக் கூச்சல் போட்டாய்? இவர்கள் எல்லோரும் யார்? எதற்காக வில்லை வளைத்து அம்பு தொடுக்கிறார்கள்?" என்று கேட்டேன்.

அணுக் குண்டு—ஹைட்ரஜன் குண்டுகளைப்பற்றி உலகம் பீதி அடைந்திருக்கும் காலத்தில் வில்லும் அம்பும் வைத்துக்கொண்டு சண்டையிடும் வீரர்களும் இத் தீவில் இருக்கிறார்களே என்னும் அதிசயம் என் மனத்தில் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

நான் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லாமல் அந்தப் பெண், "நீர் என்ன சாப்பிடுவது வழக்கம்?" என்று கேட்டாள்.

"இட்டிலி, தோசை, சாதம், முறுக்கு, சீடை, இடியாப்பம், பொரிவிளங்காய் உருண்டை, இன்னும் எது கிடைத்தாலும் சாப்பிடுவேன்!" என்றேன்.

அந்தப் பெண் ஒரு பெருமூச்சு விட்டுவிட்டுச் சுற்றிலும் நின்ற வில்லம்பு வீரர்களுக்கு ஏதோ சைகை காட்டினாள். அவர்களில் ஒருவன் அருகில் வந்தான். அவனிடம், "நலங்கிள்ளி! என் தந்தையை உடனே அழைத்து வா!" என்றாள்.

அந்த வீரனை அவள் அழைத்த பெயர் எனக்கு மிக்க வியப்பை உண்டாக்கியது. பழந் தமிழ் நாட்டுப் பெயராக அல்லவோ இருக்கிறது?

"உன் தந்தையின் பெயர் என்ன?" என்றேன்.

" இளஞ்சென்னி நெடுஞ்செழியன் சேரலாதன்!"

இதைக் கேட்டு நான் அடைந்த அதிசயத்தைக் காட்டிலும் அவளுடைய பெயரை அறிந்துகொள்ளும் ஆர்வம் அதிகமாயிற்று.

" உன் பெயர் என்னவோ ?"

" மயில்விழி மான்!"

" என்ன? என்ன? நீ இப்போது சொன்னது உன் பெயரா? அல்லது உன்னைப் பற்றிக் கவிஞரின் வர்ணனையா ?"

" என் பெயர்தான்! இப்போது இங்கே கவிஞர்கள் யாரும் இல்லை. ஒருவேளை தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறார்களோ என்னமோ? நீங்கள் ஏதோ ஒரு தேசத்திலிருந்து வந்ததாகச் சொன்னீர்களே ? அங்கே பக்கத்தில் செந்தமிழ் நாடு என்று எங்கேயாவது இருக்கிறதா ?" என்று கேட்டாள்.

" மயில்விழி மானே! கேள்! இந்தியா தேசத்தில் ஒரு பகுதிதான் செந்தமிழ் நாடு. நானே செந்தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவன்தான். மதுரைக்கு அருகில் ஒரு கிராமத்தில் பிறந்தவன்!" என்றேன் நான்.

" எந்த மதுரை? தமிழ்ச் சங்கம் இருந்ததே அந்த மதுரையா ?"

" அதே மதுரைமா நகரந்தான்!"

" இன்னும் அங்கே சங்கம் இருக்கிறதா ?"

" ஒரு சங்கமல்ல ; வீதிக்கு வீதி சங்கங்கள் இருக்கின்றன ! "

" அப்படியா? செந்தமிழ் நாட்டில் இப்போது தமிழர்கள் வசிக்கிறார்களா ? "

" சுமார் இரண்டரைக்கோடி தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள் ! தமிழ்க் கவிஞர்களும் இரண்டொருவர் இருக்கிறார்கள் ! "

" அப்படி யென்றால், இப்போது அங்கே ராட்சதர்களின் பயமே இல்லையா ? "

" ராட்சதர்களா ? எந்த ராட்சதர்கள் ? "

" இலங்கையை ஆண்ட இராவணன் குலத்து ராட்சதர்கள் !........"

" இலங்கையிலே இப்போது ராட்சதர்கள் இல்லையே ! "

" பின்னே யார் இருக்கிறார்கள் ? "

" இலங்கையில் இப்போது சிங்களவர் என்ற சாதியார் ஆட்சி செய்கிறார்கள். தமிழர்கள் பலரும் அங்கே வசிக்கிறார்கள். "

" அந்தச் சிங்களவர்கள் நம் தமிழர்களைப் பிடித்துச் சாப்பிடுவதில்லையா ? "

" இன்னும் அவ்வளவுக்கு வரவில்லை! தமிழர்களைத் தமிழ் நாட்டுக்குப் போகும்படி விரட்டியடிக்கத்

தான் பார்க்கிறூர்கள்! ஆனுல் உங்கள் பக்கத்துத் தீவில் ராட்சதர்கள் இருக்கிறூர்கள்போல் இருக்கிறதே!"

"ஆமாம்; தமிழ் நாட்டிலிருந்து எங்களைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்காகத்தான் இவ்வளவு பெரிய கோட்டைச் சுவர் கட்டியிருக்கிறோம்; காவலும் வைத்திருக்கிறோம்."

"மயில்விழி மானே! என்னையும் அந்த ராட்சதக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனுகக் கருதிப் பயப்பட்டாய் அல்லவா?"

"இல்லை, இல்லை! நடுவில் உங்களுடைய ஒரு வார்த்தை அம்மாதிரி சந்தேகத்தை எனக்கு உண்டாக்கியது. அது தவறு என்று உடனே தெளிந்தேன். நீங்கள் தமிழராகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று உங்களைப் பார்த்தவுடனேயே எனக்குத் தெரிந்துபோயிற்று. அதோ என் தகப்பனுர் வருகிறூர்; நீங்கள் சொல்லுவதையெல்லாம் கேட்டால் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைவார்!" என்று சொன்னதும், திரும்பிப் பார்த்தேன். சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்களை யொத்த கம்பீரத் தோற்றமுடைய ஒருவர் வந்துகொண்டிருந்தார்.

"உன் தந்தை இளஞ்சென்னி நெடுஞ்செழியன் பெருஞ் சேரலாதர்—என்மீது கோபித்துக் கொள்வாரோ, என்னமோ?"

"எதற்காகக் கோபித்துக்கொள்ள வேண்டும்?"

" அநுமதியில்லாமல் கோட்டைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்ததற்காகத்தான்."

" உங்களைப் பார்த்துவிட்டு, வேண்டுமென்றே தான், கதவைத் தாழ் போடாமல் வந்தேன். செந் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவர் வரவேண்டுமென்று நாங்கள் எவ்வளவு ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தவங் கிடந்து வருகிறோம்? ...."

" மயில்விழி மானே! உன் வயது என்ன?" என்று கேட்டேன்.

" பதினெட்டு!"

" ஆயிரம் வருஷம் என்று சொன்னாயே?"

" என் பாட்டனாருக்குப் பாட்டனாருக்குப் பாட்ட னார்—அவருக்குப் பாட்டனாருக்குப் பாட்டனாருக்குப் பாட்டனார்,—நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இங்கு வந்தார்!"

" எதற்காக!"

" அதையெல்லாம் என் தந்தையிடம் கேளுங்கள்; விவரமாகச் சொல்வார். பசிக்கிறது என்று சொன்னீர் களே? நான் போய் ஏற்பாடு செய்கிறேன். இட்டிலி, தோசை, இடியாப்பம்,—இவற்றில் எது உங்களுக்கு அதிகமாகப் பிடிக்கும்?"

" அப்படி யெல்லாம் எனக்குப் பாரபட்சம் கிடை யாது. அறம், பொருள், இன்பம்—இவற்றில் எது வேண்டும் என்று கேட்டால், என்ன பதில் சொல்கி றது? மூன்றும் வேண்டியதுதான்!"

மயில்விழி மான் என்னை விழித்துப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு அவளுடைய தந்தைக்கு என்னைச் சுருக்கமாக அறிமுகம் செய்துவைத்தாள். பிறகு, துள்ளிக் குதித்து ஓடினாள். அப்போது அவள் பெயரின் பொருத்தம் நன்கு வெளியாயிற்று.

"மானின் விழி பெற்று மயில் வந்ததென வந்தாள்" என்ற கம்பன் பாடலுக்கு மாறாக இருந்தாலும், மயிலின் பார்வையிலும் ஒரு தனி அழகு இருக்கத்தான் இருக்கிறது. மானின் துள்ளலில் உள்ள கவர்ச்சியைப்பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை யல்லவா ?

5

இளஞ்சென்னி நெடுஞ்செழியன் பெருஞ் சேரலாதர் என்னிடம் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒருவாறு பதில் சொல்லிச் சமாளித்த பிறகு அவர்களுடைய வரலாற்றையும் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டேன். அந்த வரலாறு இதுதான் :—

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழகம் குமரி முனையிலிருந்து விந்திய பர்வதம் வரையில் பரவிச் சீரும் சிறப்பும் பெற்று மேன்மையுற்று விளங்கி வந்தது. சேர சோழ பாண்டியர்கள் நட்புரிமை கொண்டு அவர்களுடைய ராஜ்யங்களை நீதி தவறாமல் ஆண்டு வந்தார்கள். குடிமக்கள் எல்லாத் துறைகளிலும் செழிப்படைந்து ஓங்கியிருந்தார்கள். இது போலவே தமிழிலக்கியமும் மேன்மையடைந்து வளர்ச்சியுற்று

வந்தது. செந்தமிழ்க் கவிஞர்கள் பலர் இனிய எளிய செந்தமிழில் அழகிய கவிகளும் காவியங்களும் இயற்றி வந்தார்கள். மதுரையில் முதலாவது தமிழ்ச் சங்கம் சிறப்பாக நடைபெற்று வந்தது.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மேலைக் கடல் பிரதேசத்து நாடுகளிலிருந்து காட்டுமிராண்டிகளான அநாகரிக ராட்சஸ மக்கள் சிலர் கப்பல் ஏறி வந்தார்கள். அவர்கள் நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சம் அவர்களை வேறு நாடுகளைத் தேடிப் போகும்படி செய்தது. அவர்கள் முதலில் தமிழ் நாட்டில் இறங்கி அத் தீவைத் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டார்கள். அவர்களுடைய அரச பரம்பரையில் இராவணன் என்னும் ஒரு ராட்சதன் தோன்றினன். அவன் அறிவும் ஆற்றலும் மிக்கவன். ஆனால் மிக மிகப் பொல்லாதவன்.

இராவண குலத்தைச் சேர்ந்த ராட்சதர்கள் நரமாமிச பட்சிணிகள். அவர்கள் நாட்டிலே பஞ்சகாலத்தில் அந்தப் பயங்கரமான வழக்கம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. இலங்கைக்கு வந்து குடியேறிய பிறகு, அடிக்கடி தமிழகத்துக்கு அவர்கள் கும்பல் கும்பலாக வருவதும், திடீரென்று தமிழர்களைத் தாக்கிக் கொல்வதும், கொன்றவர்களைத் தின்றுவிட்டுப் போவதும் வழக்கமாயிற்று. தமிழர்களைத் தின்று பார்த்தபோது, அவர்கள் வேறு எந்தச் சாதியைக் காட்டிலும் தமிழ்ச் சாதியின் உடம்பு அதிகச் சுவையுடன் இருக்கிறது என்று கண்டார்கள். இழுமெனும் ஓசையுடைய மதுரத் தமிழ் மொழி இனிமைக்கும் பெயர் பெற்ற தன்றோ? 'அமுதம்' என்ற சொல் மருவித் 'தமிழ்' என்று ஆயிற்று என்றும் சொல்கிறார்கள்

அல்லவா ? தமிழர்களின் உடல் தின்பதற்கு ருசி யாயிருந்ததுடன், அவர்களைத் தின்ருல் ஆயுள் வளரும், ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் சாகாமல் இருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் இராவணகுலத்து ராட்சஸர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இதன் பலன் என்ன வென்ருல், ஒரு சில வருடங்களுக்குள் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் மக்களின் ஜனத்தொகை மிகவும் குறைந்துவிட்டது. போர்க்களத்தில் நேருக்கு நேர் நின்று போர் செய்வதா யிருந்தால், தமிழர்களை அந்த ராட்சஸர்களால் கூட வென்றிருக்க முடியாது. ஆனல் எதிர்பாராத இரவு நேரங்களில் மக்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது வந்து தாக்கிக் கொன்று தின்றுவிடும் ராட்சஸர்களை எதிர்த்துப் போராடுவது எப்படி? சோழ சேர பாண்டிய ராஜ்யங்களில் மிகச் சிறந்த பட்டணங்கள், கிராமங்கள் எல்லாம் பாழாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தன. ராட்சஸர்களிடமிருந்து தப்பிப் பிழைத்த சிலர் மலை உச்சிகளில் உள்ள குகைகளிலும் கடற்கரையோரங்களிலிருந்த காடுகளிலும் ஒளிந்து வாழத் தொடங்கினர்கள்.

தமிழின் பெருமையை உணர்ந்து உலகமறியச் செய்த மாமுனிவர் அகஸ்தியர், இந்த அபாயத்திலிருந்து தமிழர்களைத் தப்புவிப்பதற்கு ஓர் உபாயம் செய்து பார்த்தார். தமிழ் மிக்க இனிமையான மொழியாயிருப்பதால் அல்லவா அம்மொழியைப் பேசும் தமிழர்களுக்கு இந்தக் கதி நேருகிறது? தமிழைச் சற்றுக கடினமான மொழி ஆக்குவதற்காக மிக்க பிரயத்தனப் பட்டுத் தமிழ் இலக்கணம் ஒன்று செய்து கொடுத்தார்.

மேலும் அவருடைய சீடர்களிடம், இனி எளிய இனிய நடையிலேயே பாடல்கள் எழுதாமல் கரடு முரடான கொடுந்தமிழில் கவிதைகள் எழுதச் சொன்னுர். சீடர்கள் அப்படியே செய்து பார்த்தார்கள். அதிலும் பயனில்லே. தமிழை எவ்வளவு கரடு முரடு ஆக்கினுலும் அதன் சுவை என்னவோ குன்றவில்லே. ஆகவே, அகஸ்தியரும் தமது தோல்வியை உணர்ந்து பொதிகை மலேயை விட்டுப் புறப்பட்டு வடக்கே விந்திய மலேக்குத் தென்புறத்தில் தண்டகாரண்யத்தில் வசிக்க வேண்டியதாயிற்று.

இந்தத் தீவில் இப்போது வசிக்கும் மக்களின் மூதாதைகள் ராட்சஸர்களுக்கு இரையாக விரும்பாமல் கொற்கையென்னும் துறைமுகத்துக்கு அருகில் ஒரு பெரிய காட்டில் ஒளிந்து வாழ்ந்தார்கள். அதே சமயத்தில் அவர்கள் தாங்களிருக்கும் இடத்தை எப்படியும் அரக்கர்கள்• கண்டுபிடித்துவிடலாம் என்று எண்ணி, ஒரு பெரிய மரக்கலம் கட்டி வந்தார்கள். ஏதாவது அபாயம் நேர்ந்தால் கப்பலில் ஏறிக் கடல் கடந்து சென்று வேருெரு நாட்டில் குடியேறிவிடலாம் என்று எண்ணியிருந்தார்கள்.

இராவணனுடைய ஒன்றுவிட்ட தம்பியாகிய கரன் என்னும் ராட்சஸன் தண்டகாரண்யத்தை யொட்டிய ஜனஸ்தானம் என்னுமிடத்தில் தன் தோழர்களுடன் வசித்து வந்தான். கரனுக்கு முரன் என்ருெரு மகன் இருந்தான். அவன் தமிழகத்தில் மிச்சம் மீதி தமிழர்கள் இருக்கிருர்களா என்று தேடி வந்தான். கடைசியில் கொற்கைத் துறைமுகத்துக்கருகில் காட்டில்

வசித்த தமிழர்களைக் கண்டுபிடித்தான். அவன் அவர்களைத் தாக்குவதற்கு முன்னால், அந்தத் தமிழர்கள் தயாராக வைத்திருந்த கப்பலில் ஏறிக்கொண்டு கிழக்குக் கடலில் கிளம்பினார்கள். முரன் உடனே தானும் ஒரு கப்பலை அவசரம் அவசரமாகக் கட்டிக் கொண்டு கிளம்பினான். இரண்டு கப்பல்களும் வெகு தூரம் கிழக்கு நோக்கிப் பிரயாணம் செய்த பிறகு ஒரு பெரிய சண்டமாருதத்தில் சிக்கிக்கொண்டன. கப்பல்கள் உடைந்தன. ஒரு கப்பல் ஒரு தீவின் அருகிலும் இன்னொரு கப்பல் இன்னொரு தீவின் அருகிலும் சென்று அடைந்தன. அதாவது ஒரு தீவில் இளஞ் சென்னி நெடுஞ்செழியன் பெருஞ் சேரலாதனும் அவனுடன் வந்தவர்களும் இறங்கினார்கள். இன்னொரு தீவில் முரனும் அவனுடைய சகாக்களும் இறங்கினார்கள். கப்பல்கள் இரண்டும் சிதைந்து சின்னபின்ன முற்றுக் கடலில் மறைந்து மூழ்கிவிட்டன.

தமிழர்கள் ஒரு தீவிலும், முரனாதி அசுரர்கள் இன்னொரு தீவிலும் குடியேறினார்கள். தலைமுறை தலைமுறையாகப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அங்கேயே வசித்து வருகிறார்கள். வெளி உலகத்துச் செய்திகள் ஒன்றுமே அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. இரண்டு தீவுகளிலும் பெரிய மரங்கள் இல்லாதபடியால் கப்பல் கட்டிக்கொண்டு பிரயாணம் கிளம்ப முடியவில்லை. ராட்சஸர்கள் சில சமயம் பழைய ஞாபகத்தை வைத்துக் கொண்டு தமிழர்களைப் பிடித்துக்கொண்டுபோய்க் கொன்று தின்பதற்காகச் சமயம் பார்த்து வருவார்கள். சிலசமயம் சிறு படகுகளிலும் சில சமயம் நீந்தியும் வருவார்கள். வருஷத்தில் ஒரு மாத காலம் சுரு மீன்கள்

எல்லாம் வேறு எங்கேயோ போய்விடும். அச் சமயம் பார்த்துத்தான் அநேகமாக வருவார்கள். அவர்கள் திடீரென்று வந்து தாக்க முடியாமலிருப்பதற்காகவே தமிழர்கள் அவ்வளவு பெரிய கோட்டை கொத்தளங்கள் கட்டிக்கொண்டு வசிக்கிறார்கள். அதுமட்டுமின்றி, எப்போதுமே கோட்டைச் சுவர்கள்மீதும் பாறை உச்சிகளிலும் காவற்காரர்களை நிறுத்தி வைப்பது வழக்கம். இவ்வளவு பாதுகாப்புக்களையும் சில சமயம் அந்த அரக்கர்கள் தாண்டிக்கொண்டு வந்து தமிழர்கள் சிலரைப் பிடித்துப் போய்விடுவது உண்டு. அப்போதெல்லாம் தமிழர்கள் வசித்த அமுதத் தீவில் அழுகைச் சத்தம் கிளம்பும் ; அரக்கர் தீவிலே கோலாகலமாயிருக்கும்.

இந்த விவரங்களையெல்லாம் சொல்லிவிட்டு இளஞ்சென்னி நெடுஞ்செழியன் சேரலாதர், " ஐயா, மதிவாணரே ! தமிழ் ஆனாலும் மிக 'அபாயகர' மான மொழி ! அதன் இனிமையே அதற்கு இவ்வளவு அபாயத்தையும் அளித்திருக்கிறது. ஆனால், தமிழ் நாட்டில் இப்போது ராட்சஸர்களின் தொல்லை அடியோடு இல்லை யென்றா சொல்கிறீர்கள் ? " என்று கேட்டார்.

" ஆமாம் ; உண்மையாகவே கிடையாது. நீங்கள் புறப்பட்டு வந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் இராமர் என்பவர் வந்து இராவணாதி ராட்சதர்களை அடியோடு ஒழித்துவிட்டார் ! ஆனால் இந்த நாளில் சிலர் 'நாங்கள் இராவணனுடைய சந்ததிகள்' என்று சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பியிருக்கிறார்கள் ! அவர்கள் இராவண பூஜை செய்கிறார்கள் ! தமிழைத்

தாங்கள் காதலிப்பதாகவும் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்!" என்றேன்.

"அப்படி ஓர் அதிசயமும் செந்தமிழ் நாட்டில் இருக்கிறதா! நல்லது; அவ்வாறு சொல்லும் மனிதர்களை இந்த அரக்கர் தீவுக்கு அனுப்பிவைப்பது தானே? அனுப்பி வைத்தால் அவர்களுடைய இராவண பக்தியைச் சோதித்துப் பார்க்கலாம்!" என்றார் இளஞ்சென்னி நெடுஞ்செழியன் சேரலாதர்.

6

மூன்று மாத காலம் அந்த அழகிய அமுதத் தீவில் வசித்தேன். சொர்க்க லோகத்தில் வசித்தேன் என்றே சொல்லலாம். வாழ்க்கை அவ்வளவு குதூகலமாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. அகஸ்தியருக்குப் பிற்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் இயற்றப்பட்ட கவிதைகளைப்பற்றிக் கேட்டார்கள். நானும் திருவள்ளுவர், கம்பர், இளங்கோவடிகள், இராமலிங்க அடிகள், பாரதியார், கவிமணி முதலியவர்களின் கவிதைகளில் எனக்கு நினைவு இருந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லிக் காட்டினேன். அவர்கள் அப்பாடல்களின் எளிமையையும் இனிமையையும் கவிதை அழகையும் சுவைத்துச் சுவைத்து மகிழ்ந்தார்கள்.

அகஸ்தியருக்கு முற்காலத்திய கவிஞர்களின் பாடல்களை அவர்கள் பாடிக் காட்டினார்கள். அவற்றில் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்கள் சில மட்டும் நாம் இப்போது அறிந்திருப்பவை. மற்றவைகளை நாம்

கேட்டதே இல்லை. தமிழகத்தில் கடல் கொண்டு போய்விட்ட நூல்களில் அப்பாடல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

அகஸ்தியருக்குப் பின்னால் வந்த புலவர்கள் சிலர் தமிழ் மொழியைக் கரடு முரடாக்க முயன்றதைப் பற்றியும் அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறினேன்.

"கால்பார் கோத்து ஞாலத்தியக்கும்
காவற்சாகா டுகைப்போன் மாணின்
ஊறின்றாகி யாறினிது படுமே
உய்த்தறேற்றா ஞயின் வைகலும்
பகைக் கூழள்ளற் பட்டு
மிகப்ப∴ நீநோயத் தலைத்தலைத் தருமே."

இதுபோன்ற பாடல்கள் சிலவற்றை நான் சொல்லக் கேட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

மயில்விழி மானுக்கும் எனக்கும் முதல் சந்திப்பிலேயே ஏற்பட்ட நட்பு நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வந்தது. ஒருவரை யொருவர் பிரிந்து ஒரு நிமிடமும் உயிர் வாழ முடியாது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. அமுதத் தீவில் குழந்தைகள் பிறந்து சில நாளைக்குள்ளேயே இன்னாருக்கு இன்னார் என்று முடிவு செய்துவிடுவது வழக்கமாம். மயில்விழி மானினுக்கு அவ்விதம் முடிவு செய்யப்பட்டிருந்த யுவனைச் சிறு பிராயத்திலேயே ராட்சதத் தீவினர் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். ஆகையால், மயில்விழி மானின் திருமணத்தைப் பற்றி அவள் பெற்றோர்கள் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் ஒருவன் போய்ச் சேர்ந்தது அவர்

களுக்குச் சௌகரியமாய் போயிற்று. தை பிறந்ததும் முதல் காரியமாக முருகன் கோவிலில் எங்களுக்கு மணம் முடித்து வைப்பது என்றும் தீர்மானித்திருந்தார்கள்.

ஆனால் கடவுளின் விருப்பம் வேறு விதமாக இருந்தது. நான் அமுதத் தீவை அடைந்த சில மாதங்களுக்கெல்லாம் அத்தீவின் மேலாக அடிக்கடி ஆகாச விமானங்கள் குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் போகத் தொடங்கின. ஏதோ பூகோள ஆராய்ச்சி செய்கிறவர்களைப் போல் தோன்றியது. சில நாளைக்கெல்லாம், அத்தீவுக்குச் சில மைல் தூரத்தில் ஒரு பிரம்மாண்டமான அமெரிக்கக் கப்பல் வந்து நின்றது. இவற்றையெல்லாம் பார்த்ததும் எனக்கு ஊருக்குப் போகும் சுரம் வந்துவிட்டது. மயில்விழி மானின்மீது எனக்கு எவ்வளவு ஆசையிருந்தாலும், அவளை அழைத்துக்கொண்டு ஊருக்குப் போவதுதான் நல்லது. தமிழ் நாட்டுக்குப் போன பின்னர்ப் பொதுமக்களுக்கும் பொதுஜன சர்க்காருக்கும் அமுதத் தீவையும் அரக்கத் தீவையும்பற்றி எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். பழைய சரித்திர ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு இது மிகவும் உபயோகமாயிருக்கும். சர்க்காரும் யுனிவர்ஸிடி நிர்வாகிகளும் கட்டாயம் உதவி செய்வார்கள். நாலாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்திய தமிழர்கள் எப்படி இருந்தார்கள், எப்படி வாழ்ந்தார்கள், அவர்களுடைய நடை உடை பாவனைகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பவற்றை நேரிலேயே தெரிந்துகொள்ளலாம் அல்லவா?

இதையெல்லாம் இளஞ்சென்னிக்கும் மயில்விழி மானுக்கும் எடுத்துச் சொல்லி அவர்களையும் சம்மதிக்கும்படி செய்தேன்.

அதன் பிறகு கோட்டைச் சுவருக்கு வெளியில் உயரமான ஒரு பாறையில் போய் ஆகாசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கத் தொடங்கினேன். ஆகாசத்தில் விமானத்தைப் பார்த்தபோதெல்லாம் கையில் இருந்த தடியில் ஒரு துணியை முடிந்துவிட்டு ஆட்டு ஆட்டு என்று ஆட்டினேன். கடைசியாக, ஓர் ஆகாச விமானத்தில் உள்ளவர்கள் என்னைக் கவனிப்பதாகத் தோன்றியது. அந்த விமானம் கொஞ்ச தூரம் போய்விட்டுத் திரும்பி வந்தது. வரும்போது அதன் அடியில் ஏதோ ஒன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கிட்ட வந்தபின் அது ஒரு வலை என்று தெரிந்தது. அந்த வலை என்னை அப்படியே பாறை மேலிருந்து தூக்கிக்கொண்டு போயிற்று. தூக்கிய அதிர்ச்சியிலேயே நான் நினைவு இழந்துவிட்டேன். பிறகு நினைவு வந்து பார்த்தபோது, அமுதத் தீவிலிருந்து பார்த்த பிரம்மாண்டமான அமெரிக்கக் கப்பலில் இருந்தேன். எனக்குப் பிரமாதமான உபசாரங்கள் அக்கப்பலில் செய்யப்பட்டன. நான் அங்கு வந்து சேர்ந்தது பற்றியும் நான் பார்த்தவற்றைப்பற்றியும் கேட்டார்கள். எல்லாம் சொன்னேன்.

ஆனால் கப்பல் நிர்வாகிகள் விமானத்திலிருந்து நான் விழுந்ததைமட்டும் ஒப்புக்கொண்டார்களே தவிர, மற்றது ஒன்றையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. நான் பார்த்ததெல்லாம் என் சித்தப்பிரமை என்றார்கள்.

அவர்கள் ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டு போகட்டும்; தாய்நாடு சேர்ந்ததும் நேரு சர்க்காரிடம் சொல்லிக் கப்பல்கள் அனுப்பி அமுதத் தீவிலுள்ளவர்களைத் தாய் நாட்டுக்கு அழைத்து வரச் செய்வது என்று தீர்மானித்தேன். அசுரத் தீவில் உள்ளவர்களைப்பற்றி நான் கவலைப் படவில்லை. பஸிபிக் சமுத்திரத்தில் எத்தனையோ தீவுகளில் அம்மாதிரி காட்டுமிராண்டிகள் உளர் என்பதை நான் அறிந்திருந்தேன் அன்றோ?

எனவே, கப்பல் புறப்படும் நேரத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஏன் அங்கே கப்பல் நீடித்து நிற்கிறது, அதிலிருந்து புறப்பட்டுப் போய்ப் போய்த் திரும்பும் விமானங்கள் எதற்காக அப்படிப் போய் வருகின்றன என்று எனக்குத் தெரியவில்லை; ஒருவரும் சொல்லவுமில்லை. கடைசியில் ஒரு நாள் கப்பல் அங்கிருந்து புறப்பட்டது. சுமார் முந்நூறு மைல் தூரத்துக்கு அப்பால் சென்று மறுபடியும் நின்றது. விமானங்கள் மீண்டும் கிளம்பிச் சென்றன.

சில நிமிஷ நேரத்துக்கெல்லாம் ஆயிரம் பதினாயிரம் இடிகள் சேர்ந்தாற்போல் இடித்தது போன்ற ஒரு சத்தம் கேட்டது. அம்மாதிரி காது செவிடுபடும்படி ஒரு கோர பயங்கரச் சத்தத்தை அது வரை நான் கேட்டது கிடையாது. சிறிது நேரத்துக் கெல்லாம் வெடித்த இடத்திலிருந்து புகைத் திரள் கிளம்பி வானை அளாவியதுடன் நாலு திசையும் பரவியது. கப்பலில் இருந்தவர்களையெல்லாம் உடம்பை மூடிக்கொள்வதற்காகக் கவசம் அணிந்துகொள்ளச் சொன்னார்கள்.

அப்போதுதான் என் மந்த மதிக்கு உண்மை புலனாயிற்று. 'ஹைட்ரஜன் குண்டு' பரிசோதனை நடத்தினார்கள் என்பதை அறிந்தேன். மனிதர்களே இல்லாத பிரதேசங்கள் என்று நினைத்து அங்கே ஹைட்ரஜன் குண்டைப் போட்டார்கள்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் புகை கலைந்தது. நெஞ்சு பதை பதைக்க, வயிறு கலக்கம் அடைய, அமுதத் தீவு இருந்த திசையை நோக்கினேன். அங்கே அமுதத் தீவையும் காணவில்லை ; அருகிலிருந்த அசுரத் தீவையும் காணவில்லை ! எல்லாம் ஹைட்ரஜன் குண்டில் பஸ்மீகரமாகிக் கடலில் கலந்து மறைந்து விட்டன.

கத்து கத்து என்று கத்தினேன். அழு அழு என்று அழுதேன். கப்பல் அதிகாரிகளிடம் முறையிட்டேன். யாரும் காதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. நான் குறிப்பிட்ட இடங்களில் இருந்த தீவுகளில் ஜனங்களே இல்லை யென்று அவர்கள் சாதித்துவிட்டார்கள்.

சில நாளைக்கெல்லாம் வேறு கப்பலில் ஏற்றி என்னை இந்தியாவுக்கு அனுப்பினார்கள். இங்கே வந்த பிறகு சர்க்கார் இலாக்காக்களைப் போய்ப் பார்த்தேன். ஒருவரும் என் பேச்சை நம்பவும் இல்லை ; எனக்குத் தைரியம் கொடுக்கவும் இல்லை. 'சித்தப் பிரமை சரித்திர ஆராய்ச்சியாகாது' என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

அவ்வளவுதான் என் வரலாறு. தூய பழந் தமிழர் நாகரிகத்தின் உறைவிடமாகப் பஸிபிக் சமுத்தி

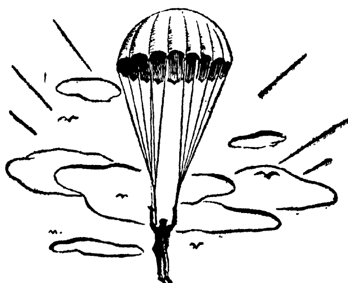
ரத்தில் ஒரு தீவு இருந்தது என்பதற்கு நான்தான் கடைசிச் சாட்சி. நீங்கள் எப்படியும் நம்புவீர்கள் என்று உங்களிடம் சொன்னேன். இந்திய சர்க்காரிடம் நான் பெற்ற இருபத்தைந்தாயிரம் ரூபாய்க்குப் பிரதி செய்துவிட்டதாகவே கருதுகிறேன். நான் எதற்காகப் போனேனே, அந்த ஆராய்ச்சி செய்யவில்லை தான். அதனால் என்ன? அதைவிடப் பன்மடங்கு முக்கியமான சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படக் கூடிய செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டு வந்தேன். என்னுடைய கடன் தீர்ந்தது என்று கருதுகிறீர்களா, இல்லையா ? இதோ தாம்பரம் வந்துவிட்டது. வண்டியைச் சிறிது நிறுத்தச் சொல்லுங்கள். இறங்கிக் கொள்கிறேன் !

முடிவுரை

தாம்பரத்தில் வண்டி நின்றது. மதிவாணர் எம். ஏ., வண்டியிலிருந்து இறங்குவதற்கு முன்பு அவர் அமெரிக்கர்களைத் திட்டியதற்கு ஓரளவே கிடையாது. "இராவணுதி ராட்சஸர்களை விட அமெரிக்கர்கள் பொல்லாத காட்டுமிராண்டிகள். அவர்களாவது வயிற்றுக்கு உணவுக்காக மனிதர்களைக் கொன்ருர்கள். இவர்கள் ஆராய்ச்சி என்ற பெயரில், ஒரு காரணமும் இல்லாமல் அல்லவா கொன்று விடுகிருர்கள்? ஐயாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தைய பழந் தமிழர் நாகரிகம் குடி கொண்டிருந்த ஒரு தீவையே அழித்துவிட்டார்களே ! பாவிகள், பழந் தமிழர்களும் அவர்களுடைய நாகரிகமும் எப்படியாவது போகட்டும் ! என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்ட மயில்விழி மானை

இனி நான் என்று காணப் போகிறேன்? காண முடியாமல் செய்துவிட்டார்களே, பாவிகள்!—ஆம்; சொர்க்க லோகத்தில் கட்டாயம் அவள் எனக்காகக் காத்திருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?"

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே மதிவாணர் எம். ஏ., இறங்கிச் சென்றார். அவர் கூறியதில் எவ்வளவு உண்மையாயிருக்கும்? எவ்வளவு அவரது கற்பனையாயிருக்கும் என்பதை நேயர்களே ஊகித்துக் கொள்ளக் கோருகிறேன்.

நாடகக்காரி.

சென்ற ஆண்டில் சோழ நாட்டில் கொடும் புயலுடன் சேர்ந்துவந்த பெருமழையைப்பற்றி நேயர்களுக்கு நினைவிருக்கலாம். சிலர் அதைக் 'கடவுளின் கருணை மழை' என்ருர்கள். வேறு சிலர், "கடவுளின் கருணை மழை, இப்படிப் பயங்கரமான புயலில் ஏறிக்கொண்டுதான வரவேண்டும்? இனிய செந்தமிழை யொத்த மெல்லிய தென்றல் காற்றிலே மிதந்து வரக் கூடாதா?" என்ருர்கள். அவரவர்களுக்கு நேர்ந்த சௌகரிய - அசௌகரியங்களைப் பொறுத்து எதையும் முடிவு செய்வதுதான் மானிட இயற்கை. எனக்கு அச்சமயம் கடவுளின் கருணையின் பேரில் வந்த கோபம் இவ்வளவு அவ்வளவு என்று சொல்ல முடியாது. ஏனெனில், அக்கருணையின் காரணமாக நான் நள்ளிரவில் மாயவரத்துக்கும் சீகாழிக்கும் நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு திண்டாடும்படி நேர்ந்தது.

கதையோ, கட்டுரையோ, விறுவிறுப்பாக ஓட வேண்டும் என்ருல் அதை ரெயிலிலே ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று சொல்வதுண்டு. இந்தக் கதை என்னமோ ரெயிலிலேதான் ஆரம்பமாகிறது. அதிலும் ஸிலோன் போட் மெயிலில் ஆரம்பமாகிறது. ஆனாலும் என்ன பயன்? அதி விரைவாகச் செல்லவேண்டிய அந்த ரெயில் சீகாழிக்கும் வைத்தீசுவரன் கோயிலுக்கும் நடுவில் சுமார் மூன்று மணி நேரம் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டது.

'ஸ்தம்பித்து நின்றது' என்று சொன்னேன்? அர்த்தமில்லாத வழக்கச் சொற்கள் அப்படியாக நம்மை அடிமைப்படுத்தி விடுகின்றன. நான் ஏறியிருந்த போட் மெயில் முன்னாலும் போகாமல் பின்னாலும் போகாமல் நின்றதே தவிர, ஸ்தம்பித்து நிற்கவில்லை. மணிக்கு எண்பது மைல் வேகத்தில் அடித்த புயற் காற்று அதைத் தாக்கிக்கொண்டிருக்கும்போது ரெயில் எப்படி ஸ்தம்பித்து நிற்க முடியும்? பூமிக்குள்ளே நெடுந்தூரம் வேர் விட்டு நிலை பெற்றிருந்த பெரிய பெரிய மரங்கள் எல்லாம் தடால் தடால் என்று கீழே விழுந்துகொண்டிருந்தபோது ரயில் மட்டும் எப்படி அசையாமல் இருக்க முடியும்? ரெயில் இப்படியும் அப்படியும் ஆடிக் கொண்டுதான் இருந்தது. ரெயிலுக்குள் இருந்தவர்களின் உயிர்களும் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன.

இப்படி மூன்று யுகம் போலக் கழிந்த மூன்று மணி நேரத்துக்குப் பிறகு ரெயில் பின்னோக்கிச் செல்லத் தொடங்கியது. மிகமிக மெதுவாக ஊர்ந்து சென்று காலை ஐந்து மணிக்கு மாயவரம் ரெயில் நிலையத்தை அடைந்தது.

சீகாழிக்கும் கொள்ளிடத்துக்கும் நடுவில் ரெயில் பாதை மிகவும் சேதமாகிவிட்டபடியால், இனி மூன்று நாள் அந்தப் பக்கம் ரெயில் போவதற்கில்லையென்றும், சென்னைக்குப் போகிறவர்கள் திருச்சிக்குத் திரும்பிப்போய் அங்கிருந்து விருத்தாசலம் வழியாகப் போக வேண்டும் என்றும் மாயவரத்தில் சொன்னார்கள். இதனால் எனக்கு ஏற்பட்ட மனச் சோர்வுக்கு அளவில்லை.

ஆண்டவன் கருணை இப்படியா நம்மைச் சோதிக்க வேண்டும் என்று கிலேசப்பட்டுக்கொண்டு திருச்சிக் குத் திரும்பிப்போன முதல் ரெயிலில் ஏறினேன்.

அற்ப அறிவு படைத்தவர்களாகிய மானிடர்கள் நன்மை என்று குதூகலிக்கிற காரியங்கள் பெருந் தீமையாக முடிகின்றன. அவர்கள் தீமை என்று நினைத்து வருந்தும் காரியங்களிலிருந்து எதிர்பாராத நன்மைகள் விளைகின்றன. ஏற்கனவே பலமுறை இந்த உண்மையை வாழ்க்கை அநுபவத்தில் கண் டிருந்தும் அச்சமயத்தில் மறந்து போனேன். ஐயம் பேட்டை ரெயில் நிலையத்தை அடைந்தபோதுதான் இருள் நீங்கி ஒளி உண்டாயிற்று. ஐயம்பேட்டை கந்தப்பப் பிள்ளையும் அவருடைய தவுல் வாத்தியமும் என் வண்டியில் ஏறி அமர்ந்ததும், அவருடைய தவுல் வாத்தியத்தின் இடி முழக்க நாதத்தைப் போலவே, இறைவன் கருணையின் உண்மை இயல்பு என் உள் ளத்தில் வெடித்துக்கொண்டு உதயமாயிற்று.

" வருக! வருக! அகில பூமண்டல தவுல் வாத் திய ஏக சக்ராதிபதியே! வருக!" என்று முகமன் கூறிக் கந்தப்பப் பிள்ளையை வரவேற்றேன்.

' திருவழுந்தூர்ச் சிவக்கொழுந்து ', ' வீணை பவானி ' போன்ற அருமையான கதைகளைச் சொன்ன வரை இம்மாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் பார்த்தால், உற்சாகம் பீறிக்கொண்டு கிளம்புவதற்குக் கேட்பானேன்!— ரெயிலும் உற்சாகமாக ஊதிக்கொண்டு கிளம்பியது.

ஐயம்பேட்டை கந்தப்பனும் சென்னைக்குத்தான் வருகிறார் என்று அறிந்ததும் என் மனச் சோர்வெல்

லாம் பறந்துவிட்டது. நான் சீகாழி வரையில் போய்த் திண்டாடிவிட்டுத் திரும்பியதைப்பற்றிச் சொன்னேன். அவர் புயலினால் அந்தப் பக்கத்தில் விளைந்த சேதங்களைப்பற்றிச் சொன்னார். பிறகு,

"இன்னல் கூட்டி இன்பம் ஊட்டி
இந்திர ஜால வித்தை காட்டி"

என்று முனகும் குரலில் பாடி நிரவல் செய்யத் தொடங்கினார். திடீரென்று நிரவலை நிறுத்தி, "ஆமாம்; ஆண்டவனுக்கு இதெல்லாம் இந்திர ஜால வித்தை; அநுபவிக்கிற நமக்கோ சொல்ல முடியாத அவஸ்தை!" என்று சொன்னார்.

ஏதோ ஒரு கதையை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டுதான் அவர் இப்படிப் பேசுகிறார் என்று ஊகித்துக்கொண்டேன். (ஐயம்பேட்டை கந்தப்பன் தம் வாழ்க்கையில் கண்டு கேட்ட வரலாற்றைத்தான் சொல்லுவார். ஆனால் அந்த வரலாறு கதையைக் காட்டிலும் அதிசயமாக இருப்பது வழக்கம். அதனாலேயே கதை என்று குறிப்பிடுகிறேன்.)

அவருடைய மனத்தில் உள்ளதை எப்படி வெளியே கொண்டுவருவது என்று யோசித்தேன்.

"பிள்ளைவாள்! நீங்கள் முன்னொரு தடவை சொன்ன 'வீணை பவானி' கதையை ரேடியோவில் நாடகமாகப் போட்டார்களே, கேட்டீர்களா?" என்றேன்.

"உலக வாழ்க்கையே நாடகம். அதிலே சிலர் அரங்க மேடையில் ஏறி நாடகம் ஆடுகிறார்கள். அப்

படி ஆடும் நாடகக்காரர்கள் - நாடகக்காரிகள் வாழ்க்கையிலும் எத்தனையோ நாடகங்கள்!" என்றார் கந்தப்பன்.

"எத்தனையோ நாடகக்காரர்கள் - நாடகக்காரிகளை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்" என்றேன்.

"பாலாமணி என்ற பிரசித்தமான நாடகக்காரியைப் பற்றி ஐயா கேள்விப்பட்டிருக்குமே?" என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

"கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; ஆனால் பார்த்ததில்லை."

"ஆனால் சின்ன பாலாமணி என்று கேள்விப்பட்டிருக்கமாட்டீர்கள்!"

"கேள்விப்பட்டதில்லை. அப்படி ஒரு நாடகக்காரி இருந்தாளா, என்ன?"

"ஆமாம்; இரண்டு வருஷம் மிகப் பிரசித்தியாக இருந்தாள். பிறகு, தெய்வத்துக்கே பொறுக்காமல் போய்விட்டது! ஆனால் தெய்வத்தைச் சொல்லி என்ன பயன்? மனிதர்களுடைய அறிவீனத்துக்குத் தெய்வம் என்ன செய்யும்?"

"மனிதர்களை ஏன் இவ்வளவு மூடர்களாகவும் துஷ்டர்களாகவும் கடவுள் படைக்கிறார் என்று அவர் பேரில் குற்றம் சொல்லலாம் அல்லவா?—அது போகட்டும். யாரோ சின்ன பாலாமணி என்றீர்களே? அது யார்? உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"ஏழு வயது முதல் எடுத்து வளர்த்தவன் ஆயிற்றே? எனக்குத் தெரியாமல் எப்படி இருக்கும்?" என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

இன்னும் சில கேள்விகள் அவரைக் கேட்டுத் தூண்டிய பிறகு கந்தப்பன் கதையைக் கூறலானர்.

2

கும்பகோணத்தில் திருமருகல் நாதஸ்வரக்காரரின் கச்சேரிக்கு நான் தவுல் வாசித்துக்கொண்டிருந்த போது முதன் முதலில் அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தேன். விஜயதசமித் திருநாள் அன்று ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய சுவாமி சூர சம்ஹாரத்துக்காக வீதி வலம் புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தார். ஒவ்வொரு கோவிலிலிருந்தும் அன்றைக்குச் சுவாமி புறப்பாடு நடப்பது வழக்கம். ஆனாலும் சின்னக் கடைத் தெரு வியாபாரிகள் அந்தக் கடைத்தெருவில் இருந்த சிறிய கோயிலில் நடத்திவைத்த உற்சவந்தான் ஊரிலே பிரமாதப்படும். நவராத்திரி ஒன்பது நாளும் உற்சவம் நடத்துவார்கள். ஒவ்வொரு தினமும் சங்கீதக் கச்சேரிகளும் நாதஸ்வரக் கச்சேரிகளும் நடைபெறும். விஜயதசமிக்கு ஒவ்வொரு வருஷமும் நமது தமிழ் நாட்டிலேயே மிகப் பிரசித்தியடைந்த நாதஸ்வர கோஷ்டியைப் பல மாதங்களுக்கு முன்பே ஏற்பாடு செய்துவிடுவார்கள். சின்னக் கடைத் தெரு வியாபாரிகள் அழைத்துவிட்டால், நாதஸ்வர வித்வான்களும் அதை ஒரு பெருமையாகக் கருதுவார்கள். வேறு யார் அதிகப் பணம் கொடுத்துக் கூப்பிட்டாலும் போக மாட்டார்கள். கடைத் தெரு முழுதும் அன்று அமோகமாக அலங்கரிக்கப்பட்டுக் காட்சி அளிக்கும். பல இடங்களில் பந்தல் போட்டிருப்பார்கள். ஒவ்வொரு பந்தலிலும் நாதஸ்வர

கோஷ்டியார் நின்று வாசிக்கவேண்டும். அந்த நாளில் கும்பகோணத்தாரின் சங்கீத ரஸனைக்கு இணையே கிடையாது, போங்கள்! எவ்வளவோ அற்புதமாக முன்னலங்காரமும் பின்னலங்காரமும் செய்து முருகனை எழுந்தருளப் பண்ணுவார்கள். ஆனாலும், சுவாமி தரிசனம் செய்யும் கூட்டத்தைக் காட்டிலும் நாதஸ்வர கோஷ்டியைச் சூழ்ந்து நிற்கும் ஜனக் கூட்டந்தான் அதிகமாயிருக்கும்.

அன்றைக்கு இவ்வாறு ஒவ்வொரு பந்தலிலும் நின்று நின்று நாதஸ்வரக் கச்சேரி நடந்துகொண்டிருந்தபோது, கச்சேரியைத் தொடர்ந்து வந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒரு சிறிய பெண் குழந்தையைப் பார்த்தேன். அந்தச் சிறு குழந்தை கூட்டத்தில் எப்படியோ புகுந்து அடித்துக்கொண்டு வந்து எல்லாருக்கும் முன்னால் வந்து நின்றது. இது என் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. நாதஸ்வர இசையைக் கேட்டுக்கொண்டு, அந்தக் குழந்தை சில சமயம் பூரித்து மலர்ந்த முகத்துடனே காணப்படும். சில சமயம் தவுல் வாத்தியத்தில் கவனம் செலுத்திக் கையினால் தாளம் போட்டுக்கொண்டிருக்கும். இன்னும் சில சமயம் மகுடி வாத்தியத்தைக் கேட்டுப் பாம்பு படம் எடுத்து ஆடுமே, அம்மாதிரி கண்களைப் பாதி மூடிக்கொண்டு, தலையை இலேசாக ஆட்டிக் கொண்டு நிற்கும். சில சமயங்களில் அதன் உடம்பு முழுதுமே ஆடும். தாமரைக் குளத்தில் இலேசாகக் காற்றடிக்கும்போது பாதி மலர்ந்தும் மலராமலும் இருக்கும் தாமரைப் புஷ்பம் அதன் நீண்டு உயர்ந்த தண்டுடன் ஆடுமே, அந்தக் காட்சி எனக்கு நினைவு

வரும். திரும்மருகல் நாதஸ்வரக்காரர் அன்றைக்கு அபாரமாகத்தான் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் என்னுடைய நினைவு முழுதும் அந்தச் சிறு பெண் குழந்தையின் பேரிலேயே இருந்தது. ஒவ்வொரு பந்தலுக்கும் நாதஸ்வர கோஷ்டி வந்து நின்றவுடனே, நான் அந்தக் குழந்தை வந்துவிட்டதா என்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு, அந்தக் குழந்தை முன்னால் வந்து நின்ற பிறகுதான் எனக்கு என்னுடைய வாசிப்பில் கவனம் செல்லும். அப்போது அந்தப் பெண்ணின் பரவசமான முகத் தோற்றத்தைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் வாசிப்பேன்.

ஊர்வலம் முடிந்து சுப்பிரமணிய ஸ்வாமி சூர சம்ஹாரம் செய்யும் இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்ட பிறகு, நான் என் தவுல் வாத்தியத்தைச் சிஷ்யப் பிள்ளையிடம் எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, அந்தக் குழந்தையை அருகில் அழைத்து, "உன் பெயர் என்ன, குழந்தை?" என்று விசாரித்தேன். "என் பெயர் நீலமணி" என்றது அந்தக் குழந்தை. "உன் அப்பா, அம்மா யார்?" என்று கேட்டேன். "அப்பா இல்லை; அம்மா மட்டுந்தான் இருக்கிறாள். எங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறீர்களா, மாமா! அழைத்துப் போகிறேன்! அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லை, நீங்கள் வந்து பார்த்தால் ரொம்ப சந்தோஷப்படுவாள்!" என்றது அந்தக் குழந்தை.

"ஆகட்டும், அம்மா, வருகிறேன்" என்று வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன். அப்படிப்பட்ட சங்கீத

ரஸனையுள்ள குழந்தையைப் பெற்ற தாயாரைப் பார்க்க எனக்கும் ஆவல் உண்டாகி இருந்தது.

என்னுடைய பதிலைக் கேட்டுவிட்டு அந்தக் குழந்தை குதூகலமாகக் குதித்துக்கொண்டு ஓடிப் போய் விட்டது.

பிறகு, பக்கத்திலிருந்தவர்களை விசாரித்ததில், நான் 'வருகிறேன்' என்று வாக்குக் கொடுத்தது அவ்வளவு உசிதமான காரியம் அல்ல என்று தெரிந்தது.

அந்தக் குழந்தையின் தாயாருக்கு மரகதமணி என்று பெயர். சங்கீதத்தில் கொஞ்சம் பயிற்சி உண்டு. சிலகாலம் கச்சேரிகள்கூடச் செய்துகொண்டிருந்தாள். தனிகர் ஒருவர் சிநேகமானார். கலியாணம் செய்துகொண்ட மனைவியைப் போலவே அவளை வைத்துப் பராமரிப்பதாகச் சொன்னார். மரகதமணி சங்கீதக் கச்சேரி செய்வதை விட்டுவிட்டாள். சிலகாலம் அந்யோந்யமாகத்தான் இருந்தார்கள்.

இந்தமாதிரி சிநேகமெல்லாம் அநேகமாக எப்படி முடியும் என்பது தெரிந்த விஷயமே யல்லவா? சில வருஷங்களுக் கெல்லாம் ஏதோ காரணத்தினால் ஒருவருக்கொருவர் பிடிக்காமல் போய்விட்டது. தனிகர் மரகதமணியின் வீட்டுக்கு வருவதை நிறுத்திவிட்டார். பெரிய ஆஸ்தி படைத்த செல்வர். அந்தப் பெரிய ஆஸ்தியிலிருந்து ஏதோ கொஞ்சம் மரகதமணிக்கு எழுதி வைத்துவிடுவதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்

தில் நடைபெறவில்லை. கடைசியாக, அவர் இம்மாதிரி தொல்லைகளுக்கு இடமில்லாத மறு உலகத்துக்குப் போய்விட்டார்.

மரகதமணி தன் சின்னஞ்சிறு குழந்தையுடன் வறுமை வாழ்க்கை நடத்திவந்தாள். எப்படியோ காலம் போய்க் கொண்டிருந்தது. மனக்கவலையினால் உடம்பிலும் நோய் வந்துவிட்டது. படுத்த படுக்கை யாகி விட்டாள். தாயும் பெண்ணும் இப்போது நிரா தரவாக இருக்கிறார்கள்......

இந்த வேதனை தரும் வரலாற்றை அறிந்த பிறகு, "இப்போது அவர்களுக்கு ஜீவனம் எப்படித்தான் நடக்கிறது?" என்று கேட்டேன்.

"தாயாரிடம் இருந்த நகை நட்டுக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்து போய் வருகின்றன. அந்தக் குழந்தைக்கு நல்ல குரல். எங்கேயாவது பாட்டுக் கச்சேரி, நாதஸ்வரக் கச்சேரி என்றால் போய்விடும். கேட்ட பாட்டுக்களை பாடம் பண்ணிவிடும். ரெயிலிலே ஏறிப் பாட்டுப் பாடிப் பிச்சை எடுத்துத் தினம் எட் டணா பத்தணா சம்பாதித்துக்கொண்டு வரும். அந்தக் குழந்தையின் குரல் இனிமையையும் முகக்களையையும் பார்த்து ரெயில் அதிகாரிகள் சும்மா விட்டுவிடுவார்கள். சில சமயம் இம்மாதிரி உற்சவ காலங்களில் முச்சந்தி களில் நின்று பாட்டுப் பாடுவதும் உண்டு. சங்கீத ரஸனையும் தாராள உள்ளமும் படைத்தவர்கள் ஓர் அணா - இரண்டு அணாகூடக் கொடுத்துவிட்டுப் போவார்கள்" என்று பதில் கிடைத்தது.

இதையெல்லாம் கேட்டு எனக்கு மிகவும் வருத்தமாயிருந்தது. அந்தக் குழந்தையின் நிலைமை இப்படியா இருக்கவேண்டுமென்று எண்ணி இரங்கினேன். ஆனாலும், இம்மாதிரி இடங்களுக்கு உதவி செய்வதாக எண்ணிப் போனாலும் ஏதாவது சங்கடத்தில் வந்து முடியும் என்று நினைத்து அங்கே போகும் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டேன். உள்ளூரிலும் சரி, வெளியூரிலும் சரி, கடவுள் அருளால் எனக்கு நல்ல அந்தஸ்து ஏற்பட்டிருந்தது. கௌரவம் வாய்ந்த பெரிய மனிதர்களின் சிநேகமெல்லாம் கிடைத்திருந்தது. அசட்டுத்தனமாக எங்கேயாவது போய்க் காலை விட்டுக்கொண்டு வீண் தொல்லைக்கு ஆளாகக் கூடாது என்று மனத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டேன்.

இந்த உறுதியில் நிலைத்திருந்தேனானால் பின்னால் எவ்வளவோ சங்கடங்களுக்கு உள்ளாகாமல் தப்பித்துக்கொண்டிருப்பேன். அந்தச் சின்னஞ் சிறு குழந்தை ஒரு நிமிஷத்தில் என் மன உறுதியைக் குலைத்து விட்டது. நான் தங்கியிருந்த ஜாகைக்கே அது வந்துவிட்டது. "மாமா! எங்கள் வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொன்னீர்களே? எப்போது வருகிறீர்கள்? அம்மா ரொம்பச் சந்தோஷப்பட்டாள். கேட்டு வரச் சொன்னாள்!" என்றது.

அந்தக் குழந்தையின் உள்ளத்தைப் புண்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. "அதற்கென்ன, சாயங்காலம் வருகிறேன், குழந்தை!" என்றேன். பக்கத்திலே இருந்த இரண்டொருவர் சிரித்ததைக் கேட்டதும் எனக்கு முனைப்பு அதிகமாகிவிட்டது. என் சுபாவந்

தான் ஐயாவுக்குத் தெரியுமே? நல்லது, கெட்டது என்று என் பகுத்தறிவுக்குப் பட்டபடிதான் செய்வேனே தவிர, நாலு பேர் ஏதாவது சொல்லிவிடுவார்களே என்று பயந்து எதுவும் செய்ய மாட்டேன். ஊருக்குப் பால் குடிக்கிற வழக்கமே என்னிடம் கிடையாது. யாராவது வம்பு பேசுகிறார்கள், அவதூறு சொல்கிறார்கள் என்று அறிந்தால், அந்தக் காரியத்தில் எனக்கு இன்னும் அதிக ஊக்கம் உண்டாகிவிடும்.

பக்கத்திலிருந்தவர்களின் சிரிப்பையும் கேட்டு, குழந்தையின் முகத்தில் தோன்றிய ஏமாற்றத்தையும் பார்த்ததும், "சாயங்காலம் என்ன? இப்போதே உன்னுடன் வருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டு எழுந்து போனேன்.

குழந்தையைப் பார்த்தபோது உண்டான இரக்கத்தைக் காட்டிலும் தாயைப் பார்த்தபோது அதிக இரக்கம் உண்டாயிற்று. அந்த அம்மாளின் பேச்சும் குணமும் அவ்வளவு உயர்வாயிருந்தன. ஆனால் தேக நிலைமை மிக மோசமாயிருந்தது. அதிக காலம் உயிர் வாழ்ந்திருக்க மாட்டாள் என்றே தோன்றியது. மூச்சுத் திணறிக்கொண்டு, உயிரைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு பேசுகிறவளைப்போல், மெல்லிய குரலில் பேசினாள். ஊர் வம்பு பேசவில்லை; தன்னுடைய சோகக் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கவும் இல்லை. பழைய காலத்துச் சங்கீதக்காரர்கள்—நாதஸ்வரக் காரர்களைப்பற்றியே பேசினாள். அப்போது அவள் முகம் மலர்ச்சி அடைந்தது பார்த்து எனக்கும் திருப்தி

யாயிருந்தது. இந்த மட்டும், சீக்கிரத்தில் இறந்து போகப் போகிற ஓர் அநாதை ஸ்திரீக்கு இந்த உதவியாவது நம்மால் செய்ய முடிந்ததே என்று சந்தோஷப்பட்டேன். நீலமணி பக்கத்தில் உட்கார்ந்து வெகு சுவாரஸ்யமாக எங்கள் பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். விடை பெற்றுப் புறப்பட வேண்டிய சமயம் நெருங்கியபோது, நாஸுக்காக அவளுடைய உடம்பு குணமாகிற வரைக்கும் வீட்டுச் செலவு பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாமென்றும் எனக்குத்தெரிந்த டாக்டரை அனுப்பி வைத்தியம் பார்க்கச் சொல்வதாகவும் கூறினேன். கடைசியாக, "அம்மா! நீ எவ்வளவோ நன்ருயிருந்தவள்; இப்போது இந்தக் கதிக்கு வந்துவிட்டாய். ஆனலும் இந்தக் குழந்தையைப் பிச்சை எடுக்கப் போகச் சொல்வதை மட்டும் நிறுத்திவிடு; பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பு!" என்றேன்.

"நாஞ போகச்சொல்கிறேன், ஐயா! 'வேண்டாம் வேண்டாம்' என்றுதான் முட்டிக்கொள்கிறேன். கேட்காமல் போய்விடுகிருள்!" என்று மரகதமணி கண்ணீர் ததும்பக் கூறினுள்.

அப்போது நீலமணி, "மாமா! நான் பிச்சை எடுக்கப் போவதாக யார் உங்களுக்குச் சொன்ஞர்கள்?" என்று கணீர் என்று கேட்டாள்.

நான் சிறிது திகைத்துப் போனேன். குழந்தையைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தப் பேச்சை எடுத்திருக்கக்கூடாது என்று எண்ணினேன்.

மறுபடியும் அந்தக் குழந்தை, "ஏன், மாமா! பதில் சொல்லுங்கள். நான் பிச்சை எடுப்பதாக யார் சொன்னார்கள்? நான் ஒன்றும் பிச்சை எடுக்கவில்லை! கச்சேரி செய்து பணம் சம்பாதித்துக்கொண்டு வருகிறேன். இருநூறு ரூபாய் முந்நூறு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு பாடினால், அது மட்டும் கச்சேரியா? இரண்டு அணா மூன்று அணா, வாங்கிக்கொண்டு பாடினால், அது பிச்சையா?" என்றாள்.

நான் அதற்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறிப்போனேன். என்னை அறியாமல் பூரிப்புப் பொங்கி வந்தது. அவள் தாயாரின் முகத்திலும் கொஞ்சம் புன்னகையைக் கண்டேன். கலகலவென்று சிரித்துக்கொண்டே குழந்தையைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு, "நீ ரொம்பக் கெட்டிக்காரப் பெண்! பலே சமர்த்து! என்னுடன் வந்துவிடு! உன்னைப் பெரிய சங்கீதக்காரி யாக்கிவிடுகிறேன்" என்றேன்.

அப்போது மரகதமணி, "அப்படியே செய்யுங்கள், ஐயா! இவளைச் சமாளிக்க என்னால் முடியவே யில்லை! நீங்கள் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள்!' என்றாள்.

பேச்சு வாக்கில் ஏதோ சொல்லி வைத்தேன் அவ்வாறு காரியத்தில் நடந்தேறும்படி கடவுள் செய்துவிட்டார். ஆறு மாதத்துக்கெல்லாம் மரகத மணி இறந்து போனாள். அந்தக் குழந்தை பட்ட துய ரத்தை என்னால் சொல்ல முடியாது. நல்லவேளை யாக அச்சமயம் நான் கும்பகோணத்தில் இருக்கு

படி கடவுளின் அருள் இருந்தது. தாயின் ஈமக்கடன் களை முடித்துவிட்டுக் குழந்தையை என் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தேன்.

முதலில் என் வீட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் கொஞ் சம் அருவருப்புக் காட்டினார்கள். யாரோ வீதியிலே திரிந்த பிச்சைக்காரப் பெண்ணைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டதாக முணு முணுத்தார்கள். அதை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. சில நாளைக்குள்ளேயே நிலைமை மாறிவிடும் என்று அறிந்திருந்தேன். குழந்தை நீலமணி என் குடும்பத்தாரைச் சொக்குப் பொடி போட்டு மயக்குவது போல் மயக்கி விட்டாள். அவளுடைய குரு குருப்பான கண்களும், சுறுசுறுப் பான நடத்தையும் மழலைப் பேச்சும். இனிய பாட்டும் எல்லாரையும் வசீகரித்து விட்டன, "குழந்தையைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று நான் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லாமலே போய்விட்டது. அதற் குப் பதிலாக நான் நீலமணியை எதற்காவது கண் டிக்கும்படி நேர்ந்தால் என் வீட்டில் எல்லாரும் என் பேரில் பாய ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். சிறு குழந்தை களுக்கு அளவுக்கு மீறிச் செல்லம் கொடுப்பது தவறு என்பதை நான் அறிவேன். அப்படி இடங் கொடுத் துக் கெட்டுப் பாழாய்ப்போன பெரிய மனிதர்கள் வீட் டுக் குழந்தைகள் எத்தனையோ பேரையும் எனக்குத் தெரியும். நீலமணியினுடைய குழந்தை வாழ்க்கையை உத்தேசிக்கும்போது அவளை ரொம்பவும் கண்டித்து வளர்க்க வேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்ந்திருந் தேன். ஆனாலும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. எனக்கே அந்த அநாதைக் குழந்தையைக் கண்டிக்கச் சாதா

ரணமாய் மனம் வருவதில்லை. எப்போதாவது அருமையாக அவளைக் கோபித்துக்கொண்டால் என் வீட்டில் எல்லாரும் என்பேரில் சண்டைக்கு வந்தார்கள்.

எப்படியோ குழந்தைக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லித் தாஜா பண்ணிப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பி வந்தேன். வெகு நன்ருகப் படிப்பும் வந்துகொண்டிருந்தது. ஆனுல் நடுநடுவில் பழைய பழக்க வழக்கங்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. திடீரென்று ஒரு நாள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து காணுமற் போய்விடுவாள். வீட்டுக்கு வரவேண்டிய சமயத்திற்கு வர மாட்டாள். ஊரில் உற்சவம் ஏதாவது நடந்தால் அங்கே வேடிக்கை பார்க்கப் போய்விடுவாள் ; பாட்டுப் பாடிக் காசு வாங்கவும் ஆரம்பித்துவிடுவாள். சில சமயம் ரெயில்வே நிலையத்துக்குப் போய் ரெயில் ஏறிப் பாடத் தொடங்கி விடுவாள். இரண்டு மூன்று ஸ்டேஷன் பாடிக்கொண்டு போய்விட்டு, " குழந்தையைக் காணுமே ? " என்று எல்லாரும் கவலையுடன் தேடிக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் கையில் எட்டணு, ஒரு ரூபாய்க் காசுடன் திரும்பி வருவாள்.

நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். " குழந்தை ! நான் இந்த ஊரில் கௌரவமாய் வாழ்க்கை நடத்துகிறேன் ! என் மானத்தை வாங்காதே ! " என்று அடிக்கடி எடுத்துச் சொன்னேன்.

" நான் எங்கேயோ கிடந்து வந்தவள் என்றுதான் எல்லாருக்கும் தெரியுமே, மாமா ! உங்களுக்கு என்ருல் கௌரவக் குறைவு எப்படி ஏற்படும் ? " என்று அவள் ஒரு சமயம் பதில் சொல்வாள்.

இன்னொரு சமயம், "ஏன், மாமா! நீங்கள் கச்சேரிக்குப் போய் நூறு, இருநூறு சம்பாதித்துக் கொண்டு வருகிறீர்களே? அதில் கௌரவக் குறைவு ஒன்றும் இல்லையே? அதுபோல் நானும் எனக்குத் தெரிந்த பாட்டைப் பாடிக் கச்சேரி செய்து என்னால் இயன்றதைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு வருகிறேன். இதில் என்ன பிசகு?" என்பாள்.

இன்னும் ஏதாவது நான் கடுமையாகப் பேசிவிட்டால், ஒரு நாள் என் வீட்டை விட்டு, ஊரை விட்டே ஓடிப் போய்விடப் போகிறாளே என்ற பயம் எனக்கு உண்டாகிவிட்டது.

அதற்குப் பிறகு, "நடக்கிறது நடக்கட்டும்; கடவுள் இருக்கிறார்!" என்று விட்டுவிட்டேன்.

3

ஏழெட்டு வருஷ காலம் என் பராமரிப்பிலேயே நீலமணி வளர்ந்து வந்தாள். அந்தக் குழந்தைக்குச் சங்கீதத்தில் இயற்கையாக உள்ள ஞானத்தை அறிந்திருந்தபடியால், பாட்டு வாத்தியார் வைத்துப் பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்தேன். சங்கீதம் என்னமோ அவளுக்கு நன்றாகத்தான் வந்தது. ஆனால் பாட்டு வாத்தியார்களோடு எப்போதும் சண்டைதான். ஸரளி வரிசை, கீதம், வர்ணம் என்று வரிசைக் கிரமமாகப் பாட்டு ஆரம்பிப்பார். அவைகளையெல்லாம் நீலமணி சரியாகப் பாடம் பண்ணமாட்டாள். "அந்தக் கீர்த்தனத்தைச் சொல்லிக் கொடுங்கள்!", "இந்தப் பாட்டைப் பாடிக் காட்டுங்கள்!" என்று ஆரம்பித்துவிடுவாள். பாட்டு வாத்தியார்களுக்

குப் போதும் போதும் என்று ஆகிவிடும். "இந்தப் பெண்ணுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க எங்களால் ஆகாது" என்று போய்விடுவார்கள். இம்மாதிரி ஐந்து பாட்டு வாத்தியார் மாற்ற வேண்டியதாகிவிட்டது.

நானும் சில சமயம் சொல்லிக் கொடுக்கப் பார்ப்பேன். அதாவது, சொல்லிக் கொடுக்கிற பாவனையாக நீலமணியைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்பேன். "பாட்டு வாத்தியார்கள் கெட்டார்கள்! இந்தக் குழந்தைக்கு வந்திருக்கிற சங்கீதம் வேறு யாருக்கு வந்திருக்கிறது? பெரிய பெரிய வித்வான்கள் பிரமிக்கும்படியான பாட்டு அல்லவா இது? சங்கீத தெய்வத்தின் அருளினால் வந்த சங்கீதம் அல்லவா இது?" என்று மனத்தில் எண்ணிக்கொள்வேன். வெளிப்படையாகச் சொன்னால், குழந்தை கொஞ்சம் முறையாகக் கற்பதும் நின்றுவிடப் போகிறதேயென்று பயந்து மனத்திற்குள்ளேயே வைத்துகொள்வேன்.

நீலமணிக்கும் பதினேழு வயது ஆயிற்று. "இந்தப் பெண்ணை இனிமேல் என்ன செய்வது?" என்ற கவலை என் மனத்தில் உண்டாகத் தொடங்கியது.

இந்த நிலைமையில் நான் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு கச்சேரிக்குப் போகும்படி நேரிட்டது. யாழ்ப்பாணத்துக்காரர்கள் நல்ல சங்கீத ரஸிகர்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே? சங்கீதத்திலேயும் நாதஸ்வர சங்கீதத்தில் அவர்களுக்கு மோகம் அதிகம். வேண்டியவர்கள், வேண்டாதவர்கள் என்ற வேற்றுமை மனோபாவம் அவர்களிடம் கிடையாது. தமிழ்

நாட்டிலிருந்து பிரபல நாதஸ்வர வித்வான்கள் எல்லாரையும் அடிக்கடி கோயில் உற்சவங்களுக்கு வரவழைப்பார்கள். எல்லாருடைய வாசிப்பையும் நன்ருகக் கேட்டு ஆனந்திப்பார்கள். நாதஸ்வர வித்வான் யாரைக் கூப்பிட்டாலும், தவுலுக்கு மட்டும் தவருமல் என்னையே கூப்பிடுவார்கள்.

என் குடும்பத்தார் அடிக்கடி தங்களையும் ஒருமுறை இலங்கைக்கு அழைத்துப் போகும்படி கேட்பதுண்டு. நானும் 'ஆகட்டும்', 'ஆகட்டும்' என்று தட்டிக் கழித்து வந்தேன். இந்தத் தடவை மூன்று உற்சவக் கச்சேரிகள் சேர்ந்தாற்போல் வந்தபடியால், சுமார் இருபது நாள் வரை இலங்கையில் நான் தங்க வேண்டியதா யிருந்தது. குடும்பத்தை அழைத்துப் போவதற்கு இதைவிட நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைக்காது என்று எண்ணி எல்லாருமாகப் போகத் தீர்மானித்தோம். சில காலமாக நீலமணி மிக்க உற்சாகக் குறைவுடன் கிறுக்குப் பிடித்தவள் போல் இருந்தாள். 'ஒருநாள் நம்முடைய மானத்தை வாங்கிவிட்டு ஓடிப் போய்விடுவாளோ?' என்று கூட எண்ணினேன். உண்மையைச் சொல்லப் போனல், நீலமணியை உத்தேசித்தே குடும்பம் முழுவதையும் அழைத்துப் போக முடிவு செய்தேன்.

இலங்கைப் பிரயாணச் செய்தி அறிந்ததும் நீலமணி உற்சாகம் அடைந்தாள். "பிரயாணம் என்றைக்கு, மாமா?" என்று அடிக்கடி கேட்டுத் துளைத்துக்கொண்டிருந்தாள். கடைசியாகப் பிரயாண நாளும் வந்தது.

இந்தக் காலத்தைப் போல் ஆகாச விமானத்தில் ஏறிச் சில மணி நேரத்தில் இலங்கை போய் இறங்குகிற வசதி அப்போது கிடையாது. பிரயாணத்தில் எவ்வளவோ அசௌகரியங்கள் இருந்தன. சில சமயம் நரக வேதனையாகவே இருந்தது. எங்கள் கோஷ்டியில் அசௌகரியம் ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் ஒரே உற்சாகத்துடன் இருந்தவள் நீலமணி ஒருத்திதான்.

இதன் காரணம் எனக்குப் பின்னால் தெரிந்தது. நீலமணியின் தாயார் மரகதமணி அம்மாள் சந்தோஷமாக வாழ்ந்த நாளில் அவளும் நீலமணியின் தகப்பனாரும் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார்களாம். அந்த அழகான தீவில் பல இடங்களுக்குப் போயிருந்தார்களாம். அங்கே அவர்கள் பார்த்த அதிசயங்களையெல்லாம்பற்றி அடிக்கடி மரகதமணி தன் அருமை மகளுக்குச் சொல்வதுண்டாம். " அப்போதெல்லாம் அம்மாவின் முகமே தனியான களை பெற்று விளங்கும் " என்றாள் நீலமணி. சின்னஞ்சிறு பிராயத்தில் கேட்டிருந்த இலங்கைத் தீவின் அதிசயங்கள் நீலமணியின் உள்ளத்தை அவ்வளவுக்குக் கவர்ந்து விட்டிருந்தன. அதனாலேதான் இலங்கைப் பிரயாணம் என்றதும் அவ்வளவு துடிதுடித்தாள். இதையெல்லாம் கொழும்புக்குச் சென்ற பிற்பாடுதான் நீலமணி சொல்லி நான் தெரிந்துகொண்டேன்.

ஆம் ; முதலிலே கொழும்பிலேதான் எனக்குக் கச்சேரி இருந்தது. நாலு நாளைக்குப் பிறகு யாழ்ப்பாணத்தில் கச்சேரி. கொழும்புக் கச்சேரி முடிந்ததும்

நீலமணியையும் என் குடும்பத்தினரையும் அழைத்துக் கொண்டு அந்த அழகிய நகரத்தைச் சுற்றிக் காட்டப் புறப்பட்டேன்.

இதற்கிடையில் கொழும்பில் அப்போது தமிழ் நாட்டில் பிரபலமாயிருந்த நமச்சிவாயம் கம்பெனி யாரின் நவீன நாடகங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன என்று கேள்விப்பட்டேன்.

சில காலம் தமிழகத்தில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றிருந்த நமச்சிவாயம் நாடகக் கம்பெனியைப்பற்றி நீங்கள் அவசியம் அறிந்திருப்பீர்கள். நமச்சிவாயம் சிறு பிள்ளை. வசீகரமான நல்ல குணம் வாய்ந்த பிள்ளை. முதலில் அவன் 'புதுக்கோட்டை மீனலோசனி கான வர்த்தினி ஒரிஜினல் பாலமோகன பரமானந்தா டிராமா கம்பெனி'யில் நடித்துக்கொண்டிருந்தான். சீக்கிரத்தில் பெயரும் புகழும் பெற்ருன். அவனை எத்தனையோ போட்டி நாடகக் கம்பெனிகள் அதிகப் பணம் கொடுத்துக் கொத்திக்கொண்டு போகத் தயாரா யிருந்தன. ஆனால் அப்போதே பையன் நமச்சிவாயம் தன் வாழ்க்கையின் துருவ நட்சத்திரத்தைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தான். சொந்தத்தில் நாடகக் கம்பெனி வைத்து நடத்தி உலகத்தையே ஓர் ஆட்டு ஆட்டி வைத்துவிட வேண்டுமென்ற இலட்சியத்தைக் கொண்டிருந்தான். ஆகையால் மைனர் பருவம் முடிந்தவுடனேயே நாடகக் கம்பெனி நடத்திப் பெயர் வாங்கினன். 'அதிரூப மோகனங்கி' 'குலேப்ஜான் வைஜயந்தி', 'பூலோக அற்புத அரம்பை'

முதலிய புதுமையான நாடகங்களை அரங்கேற்றிப் புகழ் பெற்றான். தமிழ் நாட்டிலேதான் இப்படி யென்றால், இலங்கையிலுள்ள தமிழர்களை யெல்லாம் அவனுடைய நாடகங்களின் மூலம் பைத்தியமாக அடித்து விட்டான் !

அப்படிப்பட்ட ஜகப் பிரசித்தி பெற்ற நமச்சிவாயம் கொழும்பு நகரில் நாடகங்கள் நடத்திக் கொண்டிருந்தான். என் கச்சேரி நடந்த மறுநாள் குடும்பத்துடன் நான் நாடகம் பார்க்கப் போயிருந்தேன். நமச்சிவாயத்தை எனக்கு முன்னாலேயே நன்றாய்த் தெரியும். பழைய மீனலோசனி கம்பெனியில் என் கையினால் ஒரு தடவை மெடல் வாங்கியிருக்கிறான். கொட்டகையில் என்னை அவன் பார்த்துவிட்டுக் கண் பார்வையினாலே வியப்பையும் மரியாதையையும் தெரிவித்துக்கொண்டான். மறுநாள் நாங்கள் தங்கியிருந்த ஜாகையில் எங்களைப் பார்க்கவும் வந்துவிட்டான். விதி என்று சொல்லுகிறார்களே, அது இதுதான் என்று பிற்பாடு தெரிந்துகொண்டேன்.

ஏனெனில், நாடகம் பார்த்துவிட்டதிலிருந்து நீலமணி எங்கள் ஜாகையில் அதைப்பற்றியே ஓயாமல் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். நாடகத்தில் நடித்தவர்கள் போல் நடித்துக் காட்டினாள் ; பாடியவர்களைப் போல் பாடிக் காட்டினாள் ; பேசியவர்களைப் போல் பேசிக் காட்டினாள். எல்லாரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தோம். முக்கியமாக, அந்த நாடகத்தில் கதாநாயகி வேஷம் போட்டவனைப் போல் நீலமணி பேசிப் பாடி நடித்துக் காட்டியது

எங்களுக்கெல்லாம் ஒரே சிரிப்பை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இப்படி நாங்கள் சிரித்துக்கொண்டிருந்த சமயத்திலேதான் நமச்சிவாயம் வந்து சேர்ந்தான். எல்லாரும் அவசரமாகச் சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டோம். நமச்சிவாயம், "என்ன, மாமா! நான் வரும்போது ஒரே சிரிப்பா யிருந்ததே!" என்று கேட்டான். "எல்லாம் உன்னுடைய பிரபாவத்தைப்பற்றித் தான்!" என்று பொதுப்படையாகச் சொன்னேன்.

நமச்சிவாயம் இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் சிறிது நேரம் விழித்துவிட்டு, "நீங்கள் நாடகம் பார்க்க வந்ததற்கு ரொம்ப சந்தோஷம், மாமா! அதற்கு வந்தனம் செலுத்தவே வந்தேன். நாடகம் எப்படி இருந்தது? உங்களுக்குப் பிடித்ததா?" என்று கேட்டான்.

"நாடகம் நன்ருயிருந்தது. எனக்கு மட்டுமல்ல; என் குடும்பத்தார் எல்லாருக்கும் ரொம்ப ரொம்பப் பிடித்திருந்தது. ஆனால் ஏதோ புதுமையான நாடகம் என்று விளம்பரம் செய்திருந்தாயே; பழைய நாடகந்தானே?" என்றேன்.

"யார் சொன்னது? புது நாடகந்தான், மாமா! எங்கள் கம்பெனி வாத்தியாரே புதிதாக எழுதியதல்லவா?" என்ருன.

"அது என்னமோ, அப்பா! உங்கள் வாத்தியாரே ஒரு வேளை 'காப்பி' அடித்து உன்னை ஏமாற்றிவிட்டாரோ, என்னமோ? இந்த நாடகம்

ஏற்கனவே நான் பார்த்திருக்கிறேன். என் மகள் கூடப் பார்த்திருக்கிருள். சந்தேகமிருந்தால் இதோ நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன், பார்!'' என்று சொல்லி விட்டு, நீலமணியைக் கூப்பிட்டு, "குழந்தை, நாம் இந்த நாடகத்தை முன்னுல் ஒரு தடவை தஞ்சாவூரில் பார்த்திருக்கிருேமல்லவா? சில பாத்திரங்களைப் போல் நீ நடித்துக் காட்டு! அப்போதுதான் இவர் நம்புவார்'' என்று சொன்னேன்.

முதலில் நீலமணி கூச்சப்பட்டாள். கொஞ்சம் தாஜா செய்த பிறபாடு, திடீரென்று கூச்சத்தை உதறித் தள்ளிவிட்டு, 'பூலோக அற்புத அரம்பை' யில் யார் யார் எப்படிப் பேசினுர்கள், பாடினுர்கள், நடித்தார்கள் என்று கொஞ்சம் கொஞ்சம் செய்து காட்டினுள். கதாநாயகி வேஷம் போட்ட பையனைப் போல் நீலமணி நடித்துக் காட்டியபோது எங்களுடன் சேர்ந்து நமச்சிவாயமும் விழுந்து விழுந்து சிரித் தான்.

கதாநாயகனுக நடித்த நமச்சிவாயத்தைப் போல மட்டும் நீலமணி செய்து காட்டக் கண்டிப்பாக மறுத்து விட்டாள்.

பழைய நாடகம் என்று நான் சொன்னது இந் தத் தமாஷுக்காகத்தான் என்பதை நமச்சிவாயம் ஆரம்பத்திலேயே தெரிந்துகொண்டான்.

விடை பெற்றுச் செல்லும்போது, "மாமா! எங் கள் நாடகத்தில் எவ்வளவு குறைகள் இருக்கின்றன என்பதை இன்றைக்குத்தான் நன்ருக அறிந்தேன்

ஆனால் என்ன செய்வது? கிடைக்கிற நடிகர்களைக் கொண்டுதானே நடத்த வேண்டியிருக்கிறது? ஆனால் ஜனங்களுக்கு என்னமோ பிடித்திருக்கிறது!" என்றான் நமச்சிவாயம்.

"அதுதான், தம்பி, வேண்டியது! மற்றது எப்படி இருந்தால் என்ன?" என்றேன் நான்.

நமச்சிவாயம் போன பிறகு நீலமணி, "இது என்ன, மாமா? இப்படி என்னைச் சந்தியில் இழுத்து விட்டீர்கள்? அவர் என்னைப்பற்றி என்ன நினைத்துக்கொள்வார்? 'அதிகப் பிரசங்கி', 'அடங்காப் பிடாரி' என்றெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு போக மாட்டாரா?" என்று கேட்டாள்.

"எண்ணிக்கொண்டு போவது என்ன? உண்மையும் அப்படித்தானே? நீ அதிகப் பிரசங்கி - அடங்காப் பிடாரிதானே? அதில் என்ன சந்தேகம்?" என்றேன் நான்.

வழக்கமாக நீலமணியிடம் பேசுகிறபடி வேடிக்கையாகத்தான் சொன்னேன். ஆனால் அவள் வழக்கம் போல் சிரித்துவிட்டுப் போகாமல், குப்புறப் படுத்துக்கொண்டு, விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கி விட்டாள். "இது என்னடா வம்பு?' என்று எனக்கு வேதனையாகப் போய்விட்டது. அவளை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தினேன். அன்றிரவே நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புறப்பட்டு விட்டபடியால், அந்தச் சம்பவம் அதோடு போய்விட்டது

என்று நினைத்தேன். ஆனால் அது போகவில்லை; விடாமல் எங்களைத் தொடர்ந்து வந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலேதான் நாங்கள் அதிக நாள் தங்கினோம். ஒரு கோயில் உற்சவம் முடிந்து இன்னும் ஓர் உற்சவத்துக்காகக் காத்திருந்த சமயத்தில், நமச்சிவாயம் வந்து சேர்ந்தான்; முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வந்தான். கொழும்பில் நாடகம் நடத்திக்கொண்டிருந்த நமச்சிவாயம் கம்பெனியை யாழ்ப்பாணத்தார்கள் ஒரு 'ஸ்பெஷல்' நாடகத்துக்காகத் தருவித்திருந்தார்கள். வரும் வழியில் ஸ்திரீ வேஷக்காரனுக்குச் சுரம் வந்துவிட்டது. அதைப்பற்றி வெளியில் சொன்னால் வேறு விதமான இடைஞ்சல்கள் ஏற்படும். இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்களில் யாருக்காவது சுரம் வந்துவிட்டதாகத் தெரிந்தால், இலங்கையில் தொத்து வியாதிச் சிறைச்சாலையில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விடுவார்கள். அப்புறம் உயிர் பிழைத்து வெளியில் வருவதற்கு எவ்வளவு நாள் ஆகுமோ தெரியாது!

இந்த நிலைமையில் என்ன செய்வது? 'ஸ்பெஷல்' நாடகத்தை ரத்து செய்வதா? என்ன காரணத்தைச் சொல்லி ரத்து செய்வது? நாடகத்துக்கு அழைத்திருந்தவர்கள் ஏராளமாகப் பணம் செலவிட்டு விளம்பரப்படுத்தி யிருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பண நஷ்டம்; நமச்சிவாயத்துக்குப் பெயர் நஷ்டம்.

அழமாட்டாக் குறையாக இந்த விவரங்களை யெல்லாம் நமச்சிவாயம் என்னிடம் சொன்னான்.

" நாளைக்குத்தானே, தம்பி, நாடகம்? அதற்குள் ஸ்திரீ வேஷக்காரனுக்குச் சுரம் சரியாகிவிடுகிறது!" என்றேன்.

" அப்படித் தோன்றவில்லை, மாமா! நூற்றைந்து டிக்ரி சுரம். மேடைக்கு வந்து மயக்கம் போட்டு விழுந்துவிட்டால் என் கதி என்ன ஆகிறது?" என்றான்.

"அதுவும் ஒரு நடிப்பு என்று வைத்துக்கொள்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு நகைத்தேன்.

நமச்சிவாயத்துக்கு நகைப்பு உண்டாகவில்லை; அழுகையும் ஆத்திரமுந்தான் வந்தன.

அச் சமயத்தில் என் நாவில் எந்தக் குட்டிச் சாத்தான் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டதோ, என்னமோ தெரியவில்லை.

"நம் நீலமணியை வேண்டுமானால் நடிக்கச் சொன்னால் போகிறது!" என்றேன்.

உடனே நமச்சிவாயத்தின் முகம் மலர்ந்தது; "தங்களிடம் அதைக் கேட்கலாமென்றுதான் வந்தேன்; ஆனால் கேட்பதற்கு என்னவோ தைரியம் வரவில்லை" என்றான்.

எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. தமாஷ்ப் பேச்சு சில சமயம் எவ்வளவு இக்கட்டுகளில் கொண்டு வந்து விட்டுவிடுகிறது!

அதிகம் வளர்த்துவதில் பயனில்லை. நமச்சிவாயம் தான் வந்த காரியத்தை நிறைவேற்றிக்

கொண்டுதான் போனுன். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் கச்சேரி செய்வதாகவோ, நாடகம் போடுவதாகவோ இலங்கையில் விளம்பரம் செய்து விட்டு, அப்படி நடக்காமற் போனுல், தமிழ் நாட்டுக் கலேஞர்கள் எல்லாருக்குமே கெட்ட பெயர் உண்டாகும். இம்மாதிரி சில முறை இலங்கை யில் நடந்து, தமிழ்க் கலேஞர்கள் கெட்ட பெயர் வாங்கியிருக்கிருர்கள். ஆகையால், இவ்வளவு விளம் பரம் செய்த பிறகு நாடகம் நடந்தால்தான் நல்லது என்பதைப்பற்றிச் சந்தேகமில்லே. நமச் சிவாயத்துக்கு ஏதாவது ஒத்தாசையா யிருப்பதில் எனக்கும் திருப்திதான். ஆனுல் நீலமணியை நாடகமேடை ஏறி நடிக்கச் செய்யலாம் என்கிற எண்ணம் அந்த நிமிஷத்துக்கு முன்னுல் என் கனவிலேகூடத் தோன்றியதில்லே.

நீலமணியிடம் இதை நாங்கள் தயங்கித் தயங்கிப் பிரஸ்தாபித்ததும், அவள் ஒரு நிமிஷ நேரங்கூடத் தாமதிக்காமல் சம்மதித்தது என்னே ஆச்சரியத்தில் முழுக அடித்துவிட்டது. கொழும்பில் வேடிக்கை யாக நடித்துக் காட்டச் சொன்னபோது அவள் தயங்கிய அளவுகூட இப்போது தயங்கவில்லே. பூர்வ ஜன்ம வாசனே என்று இதைத்தான் சொல்லுகிருர் கள் போல் இருக்கிறது. அவளுடைய உடம்பிலும், உடம்பில் ஓடிய இரத்தத்திலும், உள்ளத்திலும், உயிரின் ஒவ்வோர் அணுவிலும் நாடகக் கலேயின் ஜீவசக்தி ததும்பித் துடித்துக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில், ஒரு வருஷ காலத்திற்

குள்ளே தமிழ் நாடெங்கும் 'சின்ன பாலாமணி' என்று பெயர் வாங்கியிருக்க முடியுமா ?

உடனேயே ஒத்திகை ஆரம்பமாகிவிட்டது. பாட்டு, கூத்து இம்மாதிரி காரியங்களில் நீல மணிக்கு அபாரமான ஞாபக சக்தி உண்டு. இப் போதோ அவளுக்கு ஒரு புது ஆவேசம் உண்டாகி யிருந்தது. ஒரு பகல்-ஒரு ராத்திரி ஒத்திகையில் எல்லாவற்றையும் பாடம் செய்துவிட்டாள். நூறு தடவை அந்த நாடகத்தில் நடித்தவள் போல் அவ் வளவு இயற்கையாகப் பாடவும், பேசவும் செய்தாள். நடிப்போ அவளுக்கு இயற்கையாக வந்தது.

ஒத்திகையில் திருப்திகரந்தான் ; மேடையில் ஏறிப் பெரிய ஜனத்திரளைப் பார்த்தவுடன் பயந்து போகாமல் இருக்க வேண்டுமே என்று எனக்குத் திக்குத் திக்கு என்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் நாடகத்தில் திரை தூக்கிச் சிறிது நேரத்துக் குள்ளேயே என் பயம் தீர்ந்துவிட்டது. நீல மணியிடம் சபைக்கூச்சம் என்பதே தென்படவில்லை. சபையில் கூடியிருந்த யாழ்ப்பாணத்துப் பொறுக்கி எடுத்த ரஸிகர்களோ, ஆண்பிள்ளை பெண் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வந்து நடிப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு பெண்ணே கதாநாயகியாக நடிக்கிறாள் என்று தெரிந்தவுடனேயே கரகோஷத்தின் மூலம் தங்கள் உற்சாகத்தைக் காட்டிவிட்டார்கள். அப்புறம் நீல மணி மேடைக்கு வரவேண்டியதுதான் ; சபை யிலே ஒரே ஆரவாரம் எழுந்தது. போகப் போக நீலமணியின் உற்சாகம் அதிகமாகி வந்தது.

நாடகம் யாரும் எதிர்பாராத அளவில் அமோகமான வெற்றியுடன் முடிந்தது.

மறுநாள் நமச்சிவாயம் என்னிடம் வந்து, "மாமா! என் மானத்தைக் காப்பாற்றினீர்கள்!" என்று காலைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒத்திக்கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். பற்பல விதமாகத் தனது நாடகத் திறமையை யெல்லாம் காட்டி எனக்கும் நீலமணிக்கும் நன்றி செலுத்திவிட்டுக் கொழும்புவுக்குப் பிரயாணமானன். வழக்கமாக ஸ்திரீ வேஷம் போடுகிற பையனுக்குச் சுரம் இறங்க ஆரம்பித்து விட்டது என்று தெரிந்து நானும் மன நிம்மதி அடைந்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில் என்னுடைய கச்சேரிகள் முடிந்ததும் ஊருக்குத் திரும்பினேன்.

4

நீலமணியின் வருங்காலத்தைப்பற்றிக் கவலைப் பட்டுக்கொண்டிருந்தேன் அல்லவா? அந்தக் கவலை என் மனததிலிருந்து தீர்ந்து போய்விட்டது. நீலமணி விரைவில் என் பொறுப்பிலிருந்து போய் விடுவாள் என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டேன், அந்தப்படியே நடைபெறவும் செய்தது. ஆனல் அன்று எழுதிய எழுத்தை அழித்து எழுத வல்லவர் யார்? சில காலம் வரைக்குந்தான் நான் நீலமணியை மறந்து, அவளைப்பற்றிய கவலை அதிகம் இல்லாமல் இருக்க முடிந்தது.

சீக்கிரத்திலேயே நமச்சிவாயம் ஐயம்பேட்டையில் என்னுடைய வீடு தேடி வந்து சேர்ந்தான்.

அவன் வந்த சமயம் நான் வீட்டில் இல்லை. நமச்சிவாயமும் நீலமணியும் ஒருவாறு பேசி முடிவு செய்துகொண்டு என்னிடம் சம்மதம் கேட்பதற்காகக் காத்திருந்தார்கள் என்று தோன்றியது.

நமச்சிவாயம் கம்பெனியில் பிரதான ஸ்திரீ வேஷம் போட்டு வந்த பையன் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டானும்! நீலமணியுடன் நடித்த பிறகு வேறு யாருடனும் நடிப்பதற்கு நமச்சிவாயத்துக்கும் பிடிக்கவேயில்லையாம். இப்படி அப்படி என்று ஏதேதோ சுற்றி வளைத்துச் சொல்லிக் கொண்டு போனான்.

அவனுடைய பேச்செல்லாம் எனக்குத் தேவையாயிருக்கவில்லை. ஏற்கனவே நன்றாக யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தேன்: ' இந்தப் பெண்ணுக்குக் கலியாணம் பண்ணி வைப்பதென்பது அவ்வளவு சுலபமான காரியம் அல்ல. இவள் சாதாரணக் குடித்தனக்காரப் பையன் ஒருத்தனைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு, அவனுக்குச் சமையல் செய்து போட்டுக்கொண்டு, வீட்டில் நிம்மதியாக வாழக் கூடியவளும் அல்ல. இவளை இப்படியே வெகு காலம் கலியாணம் இல்லாமல் என் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டிருக்கவும் முடியாது. ஆகையால், கடவுளே பார்த்துத்தான் எங்களை அச்சமயம் இலங்கைப் பிரயாணம் அனுப்பிவைத்திருக்க வேண்டும். நீலமணியை நமச்சிவாயத்தின் கையில் பிடித்துக் கொடுத்து அனுப்பிவிட வேண்டியதுதான். நமச்சிவாயமும் அறிவாளியான பிள்ளை. அப்படி யொன்றும் ஒழுக்கம் கெட்டவன் என்று பெயர் வாங்கவில்லை.

அவனுடைய நாடகக் கம்பெனியில் சேர்த்துவிட்டால் சீக்கிரத்தில் ஒரு நாள் இவர்களுக்குத் திருமணம் நடந்துதான் தீரும். கலியாணத்துக்குப் பிறகும் இவளை நாடக மேடையில் ஏற்றி நடிக்கச் செய்வானு என்பது இவர்கள் இருவரையும் பொறுத்த காரியம். அவ்வளவு தூரத்துக்கு நான் இப்போது அதைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருப்பானேன்? தெய்வ சித்தத்தின்படி எல்லாம் நடந்துவிட்டுப் போகிறது........'

இவ்வாறு மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டு, முதலில் கொஞ்ச நேரம் ஆட்சேபிப்பதுபோல் ஆட்சேபித்தேன். பிறகு, "நீலமணி இஷ்டப்பட்டால் சரிதான்; நான் குறுக்கே நிற்கவில்லை" என்றேன். கடைசியில் என்னுடைய சம்மதத்தையும் கொடுத்தேன்.

நமச்சிவாயத்தைத் தனிமையில் அழைத்து, "விலையில்லாத பொக்கிஷத்தை உன்னிடம் ஒப்புவிக்கிறேன். அதைப் போற்றிப் பாதுகாப்பது உன் கடமை. அவசரப்பட்டு ஒரு தீர்மானத்துக்கும் வந்துவிடாதீர்கள். கொஞ்ச நாள் நாடக மேடையோடு உங்கள் உறவு இருந்து வரட்டும். ஐந்தாறு மாதத்துக்குப் பிறகு இரண்டு பேரும் பரிபூரணமாக இஷ்டப்பட்டால் கலியாணம் செய்துகொள்ளுங்கள். அதுவரையில் என் வயதான தமக்கையை நீலமணியுடன் அனுப்பி வைக்கிறேன். அவர்கள் தனி ஜாகையில் வசிக்க வேண்டும். நானும் அடிக்கடி வந்து உங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன்" என்றேன்.

நமச்சிவாயத்துக்கு அப்போதிருந்த பரவசத்தில் நான் எது சொன்னுல்தான் ஆட்சேபிக்கப் போகிருன் ? எல்லா நிபந்தனைகளையும் ஒப்புக்கொண்டான்.

அப்புறம் சில மாத காலம் நமச்சிவாயம்-நீலமணி நாடகம் தமிழ் நாட்டையே அல்லோலகல்லோலப் படுத்திக்கொண்டிருந்தது. ரெயிலிலே, திருவிழாவிலே, திருமணக் கூட்டங்களிலே, நாலு பேர் சந்திக்கும் இடங்களிலெல்லாம் நமச்சிவாயம்-நீலமணி நாடகங்களைப்பற்றியே பேச்சாயிருந்தது. முக்கியமாக, ‘கனவு’ என்னும் ஒரு நாடகம் தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. இந்தக் காலத்தில் ‘சமூக சித்திரம்’ என்று சொல்லுகிருர்களே, அம் மாதிரி பாணியில் அமைந்தது ‘கனவு’ என்னும் நாடகம். அதில் ஒரு கதாநாயகனும் கதாநாயகியும் சந்திக்கிருர்கள் ; காதலிக்கிருர்கள் ; சில காலம் சந்தோஷமாக வாழ்கிருர்கள். பிறகு அவர்களைத் தொல்லைகள் தொடர்கின்றன. வாழ்க்கைத் தொல்லைகளின் காரணமாகக் காதலும் கசந்து போகிறது. கதாநாயகியின் பேரில் அகாரணமாகச் சந்தேகப்பட்டுக் கதாநாயகன் அவளைத் துன்புறுத்தி வருகிருன். இதற்கிடையில் அவர்களுக்கு ஒரு குழந்தையும் பிறக்கிறது. கதாநாயகன்பேரில் பொய் வழக்கு ஜோடிக்கப்படுகிறது. அவன் சிறையில் தள்ளப்படுகிருன். கதாநாயகி பல இன்னல்களுக்கு உள்ளான பிறகு அவளுடைய அருமைக் குழந்தையுடன் நடுத் தெருவில் பிச்சை யெடுத்து ஜீவிக்கும்படி நேரிடுகிறது.

கேளுங்கள், வேடிக்கையை ! நீலமணி சிறு குழந்தையாயிருந்தபோது ரெயிலில் பாட்டுப் பாடிப் பிச்சை

எடுத்தாள் அல்லவா ? நாடகத்திலும் அந்த வழக்கம் அவளை விடவில்லை. நாடக மேடையில் நீலமணி பிச்சை கேட்டுப் பாடிக்கொண்டு வந்தபோது சபை யோர்களில் கண்ணீர் விடாதவர்கள் யாருமில்லை. அவர்களில் பலர் காசுகளையும், கால் ரூபாய் அரை ரூபாய்களையும் மேடையின்மீது எறிவார்கள். நீல மணியைத் தொடர்ந்து வந்த அவளுடைய சின்னஞ் சிறு மகன் (நாடகக் கதையிலே வரும் மகனைத்தான் சொல்கிறேன்) அந்தக் காசுகளைப் பொறுக்கிச் சேர்ப் பான். சிலர் ரூபாய் நோட்டுக்களை மேடைமீது எறிவ துண்டு. சில நாளைக்கு இப்படி மேடையில் எறியப் படும் பணமே ஐம்பது அறுபது ரூபாய் ஆகிவிடும்.

பிச்சை எடுக்கும் காட்சிக்குப் பிறகு கதாநாயகி தன் மகனுடன் தன்னந்தனியான காட்டுப் பாதை யில் வழி நடந்து போவாள். இருவரும் ஒரு மரத் தடியில் உட்காருவார்கள். நீலமணி களைப்புத் தாங் காமல் மரத்தில் சாய்ந்தபடி தூங்கிவிடுவாள்.

அப்போது ஆகாச மார்க்கத்தில் கந்தர்வன் ஒரு வன் தேவரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு வருவான். அவன் தன் மனைவியுடன் சண்டைபிடித்துக்கொண்டு வந்த வன். மரத்தில் சாய்ந்து கிடந்த நீலமணியைப் பார்ப்பான். இவளைக் கொண்டு தன் மனைவிக்கு ஒரு பாடங் கற்பிக்க எண்ணுவான் அதாவது, அவளைக் காட்டிலும் அழகான பெண்கள் பூலோகத்திலே உண்டு என்று நிரூபித்துக் காட்ட விரும்புவான். உடனே பூமியில் இறங்கி நீலமணியின் தூக்கம் கலை யாமல் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு கந்தர்வ லோகத் தில் அவனுடைய மாளிகையின் பூந்தோட்டத்தில்

கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பான். அங்கே நீலமணிக்கு அவன் உபசாரம் செய்வதைக் கந்தர்வப் பெண் வந்து பார்ப்பாள். கந்தர்வனைக் கோபித்து அவனை அப் பாற் போகச் செய்துவிட்டு நீலமணியிடம் அவளுடைய கதையைக் கேட்பாள். கேட்ட பிறகு அவளிடம் அநுதாபப்பட்டு, ' நீ இங்கேயே என்னுடன் இருந்து விடு ; உனக்கு ஒரு குறைவுமின்றி நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன் ' என்பாள்.

நீலமணி கந்தர்வபுரியின் அற்புத அழகு வாய்ந்த பூந்தோட்டங்களில் சித்திர விசித்திரமான பல வர்ண மலர்களையும் அந்த மலர்களைச் சுற்றிச் சுற்றிப் பறந்த பட்டுப் பூச்சிகளையும் பார்த்துக் கொண்டு உலாவி வருவாள். ஆனாலும் அவளுடைய மனத்தில் நிம்மதி ஏற்படாது. பூத்துக் குலுங்கிய மந்தார விருட்சத்தின் அடியில் நின்று ராகமாலிகை யில் ஒரு விருத்தம் பாடுவாள். அந்தப் பாடலை நீங் கள் அவசியம் கேட்டிருப்பீர்கள்.

" பெற்ற தாய்தனை மக (வு) மறந்தாலும்
பிள்ளையைப் பெறுந் தாய் மறந்தாலும்
கற்ற நெஞ்சகம் கலை மறந்தாலும்
கண்கள் நின்றிமைப்பது மறந்தாலும்
உற்ற தேகம் உயிர் மறந்தாலும்
உயிரை மேவிய உடல் மறந்தாலும்
நற்றவத்தவர் இதயத்தே ஓங்கும்
நமச்சிவாயத்தை நான் மறவேனே ! "

இதுதான் பாடல். இதன் கடைசி அடியான " நமச்சிவாயத்தை நான் மறவேனே " என்று நீல மணி பாடும்போது உடலும் உள்ளமும் உயிரும் உரு

கும்படி உணர்ச்சியுடன் பாடுவாள். அதைக் கேட்டுச் சபையோர் மனங் கசிந்து கண்ணீர் பெருக்கும் நிலையில் இருக்கும்போது, பூலோகத்தில் விடப்பட்ட கதா நாயகனையும் கந்தர்வன் அங்கே கொண்டுவந்து சேர்ப்பான். மூன்ருவது முறை நீலமணி, " நமச்சிவாயத்தை நான் மறவேனே "என்று பாடும்போது, நமச்சிவாயமே அவள் பின்னல் வந்து நின்று அவளுடைய கண்களைப் பொத்துவான்.

இந்தக் கட்டத்தில் நாடகக் கொட்டகையில் உண்டான ஆரவாரத்துக்கு இணையாகத் தமிழ் நாட்டு நாடகமேடைச் சரித்திரத்தில் எப்போதும் ஏற்பட்டதில்லை. அதற்கு முன்னலுமில்லை; பின்னலுமில்லை.

மரத்தடியில் சாய்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த பிச்சைக்காரப் பெண் கண்ணை விழித்துப் பார்ப்பாள். அவ்வளவும் கனவு என்று உணர்ந்து ஏமாற்றம் அடைவாள். அருகிலிருந்த தன் அருமை மகனைக் காணுது திகைப்பாள். பைத்தியம் பிடித்தவள் போல ஓடுவாள். அப்போது எதிரே ஒரு சிப்பாய் அவள் மகனை அழைத்துக்கொண்டு வருவான். அந்தச் சிப்பாய் அன்று தன்னை விட்டுப் போன கணவன்தான் என்பது அறிந்து கதா நாயகி மகிழ்வாள். இத்துடன் நாடகம் முடிவுறும்.

இந்தக் 'கனவு' என்னும் சமூக சித்திரம் தமிழ் நாட்டு நாடகப் பிரியர்களை அந்த நாளில் பைத்தியமாக அடித்துக்கொண்டு வந்தது.

நமச்சிவாயம்-நீ ல ம ணி யி ன் நாடகமேடை வெற்றியைப்பற்றிக் கேட்கக் கேட்க எனக்கு எவ்

வளவோ பெருமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தது. ஆனால் அவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கை அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லை யென்று அறிந்து உற்சாகக் குறைவு உண்டாயிற்று. ஓயாமல் அவர்கள் சண்டைபிடித்துக்கொண் டிருக்கிறார்கள் என்றும், எந்தச் சமயத்தில் என்ன நேருமோ என்று தனக்குப் பயமா யிருக்கிறதென்றும் என் தமக்கை எனக்கு அடிக்கடி சொல்லி அனுப்பிக்கொண்டிருந்தாள். முதலில் சில காலம் நான் அதை அலட்சியம் செய்து வந்தேன். காலப் போக்கில் எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விடும் என்று மனத்தைத் திருப்தி செய்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் தமக்கை சொல்லி அனுப்புவது நின்றபாடில்லை.

கடைசியாக, இனி அலட்சியம் செய்வதற்கில்லை யென்று தோன்றி, ஒரு நாள் சென்னைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அப்போது சென்னை ஒற்றைவாடையில் நாடகம் நடந்துகொண்டிருந்தது. பார்க் டவுன் சந்து ஒன்றில் நாடகக் கம்பெனியின் ஜாகை. பக்கத்திலேயே நீலமணியின் வீடு. நான் அங்கே போன போது உள்ளே யிருந்து பெருங் கூக்குரல் வந்து கொண்டிருந்தது. நீலமணி - நமச்சிவாயம் இவர்களுடைய குரல்கள்தான். வீட்டுக்குள் நுழையும் போது எனக்கு நெஞ்சு திக், திக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. என்னைப் பார்த்ததும் இருவரும் சண்டையை நிறுத்தி முகமலர்ச்சியுடன் என்னை வரவேற்றார்கள். சாமான்கள் உள்ளே வந்து சேர்ந்து வண்டிக்காரனைத் திருப்பி அனுப்பிய பிறகு, '' நான் வரும்

போது ஒரே கூக்குரலா யிருந்ததே, என்ன விசேஷம்?" என்று கேட்டேன்.

"நீங்களே கேளுங்கள், மாமா! உங்கள் அருமை மகளை நீங்களே கேளுங்கள்" என்றான் நமச்சிவாயம்.

"ராகமாலிகையை எந்த ராகத்தில் முடித்தால் என்ன, மாமா! 'பேஹாக்' கில் முடிக்காமல் மத்திய மாவதியில் முடித்து விட்டதாகச் சண்டை பிடிக்கிறார்!" என்றாள் நீலமணி.

"எந்த ராகத்தில் முடித்தாலுந்தான் ஒன்றுமில்லையே? மத்தியமாவதியில் முடிக்காமல் நான் சொன்னபடி 'பேஹாக்' கில் முடிப்பதுதானே?" என்றான் நமச்சிவாயம்.

"பாடுகிறது நான்தானே? எனக்கு இஷ்டமான ராகத்தில் நான் பாடுகிறேன்" என்றாள் நீலமணி.

"பாடுகிறவர்களுக்காகப் பாட்டா? கேட்கிறவர்களுக்குப் பாட்டா? நீங்கள் சொல்லுங்கள், மாமா!" என்றான் நமச்சிவாயம்.

"கேட்கிறவர்கள் அப்படி யொன்றும் மத்தியமாவதியைக் கேட்டுக் காதைப் பொத்திக்கொள்ளவில்லையே? கொட்டகை இடிந்து விழும்படி கரகோஷ ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ந்தார்களே!" என்றாள் நீலமணி.

"உன் பாட்டைக் கேட்டா கரகோஷம் செய்தார்கள்? நான் மேடையில் அச்சமயம் தோன்றியதற்காக அல்லவோ கரகோஷம் செய்தார்கள்!" என்றான் நமச்சிவாயம்.

"அப்படி இருக்கும்போது, நான் எந்த ராகத்தில் பாடினுல் என்ன? எப்படிப் பாடினுல் என்ன?" என்ருள் நீலமணி.

"மாமா! உங்கள் மகளுக்குக் கர்வம் அசாத்திய மாகத் தலைக்கேறி விட்டது. இனி உருப்படப் போவதேயில்லை. ஊரில் உள்ள முட்டாள் பயல்கள் எல்லாம் 'ஆஹா' என்று புகழ்ந்து இப்படி இவளைக் கர்வம் பிடிக்கச் செய்துவிட்டார்கள்!" என்று குறைப்பட்டான் நமச்சிவாயம்.

"ஊரில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் முட்டாள்கள் என்ருல் அவர்களுக்குத்தானே நாம் நாடகம் ஆடுகி ரேம்? நாம் மட்டும் என்ன?" என்ருள் நீலமணி.

"கேட்டீர்களா, மாமா! இவள் எனக்கு முட் டாள் பட்டம் சூட்டுவதை! இவளை மேடையில் ஏற்றி நாடெங்கும் புகழ்ப்பெற்ற நாடகக்காரியாக்கியதற்கு எனக்கு இதுவும் வேண்டும், இன்னமும் வேண்டும்! இல்லையா?" என்ருன் நமச்சிவாயம்.

அதற்குப் பதில் நீலமணி என்னமோ சொல்லத் தொடங்கிச் சொல்ல முடியாமல் விம்மி அழ ஆரம்பித்து விட்டாள்.

இதையெல்லாம் கேட்டு எனக்கு உண்மையி லேயே சிரிப்பதா, அழுவதா என்று தெரியாமல் போய் விட்டது. அந்தச் சந்தேகமான நிலையில் சிரித்துத் தான் வைப்போமே என்று உடம்பு குலுங்கச் சிரித் தேன்.

" அட அசட்டுக் குழந்தைகளா !" என்று இரண்டு பேரையும் மாற்றி மாற்றிப் பார்த்துப் பார்த்துச் சிரித்தேன்.

" மாமா ! எங்களைப் பார்த்து நீங்கள் மட்டுந் தானா சிரிப்பீர்கள் ? ஊரே சிரிக்கும் !" என்றான் நமச்சிவாயம்.

" ஆமாம், தம்பி ! நீங்கள் இப்படி அற்ப விஷயத்துக்குப் பெரிய சண்டையாகப் போடுகிறீர்கள் ! இதன் உண்மை தெரியாதவர்கள் ஒன்றைப் பத்தாக்கி ஊசியை உலக்கையாக்கி ஊரெல்லாம் டமாரம் அடித்து வீண் வதந்திகளைப் பரப்பிவிடுவார்கள். பிறகு, ஊரே உங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கத் தொடங்கி விடும் ! ஜாக்கிரதை !" என்றேன்.

உடனே பேச்சை மாற்றினேன். யோக க்ஷேமங்களை விசாரித்தேன். அவர்களுடைய நாடகங்களைப் பற்றி நாடெல்லாம் புகழ்வதையும் கூறினேன்.

இரண்டு பேரையும் தனித் தனியாகப் பார்த்து நல்ல வார்த்தையாகப் புத்திமதி கூறினேன். நான் கூறியவற்றை இரண்டு பேரும் அப்படி அப்படியே ஒப்புக்கொண்டார்கள். தங்களுடைய குற்றத்தை உணர்ந்தவர்கள் போல் பேசினார்கள்.

" ஒரு நல்ல நாள் பார்த்து ஏதாவது ஒரு கோயிலுக்குப் போய்க் கலியாணம் செய்துகொண்டுவிடுங்கள். குழந்தை ஒன்று பிறந்துவிட்டால் அப்புறம் சின்ன விஷயங்களைப்பற்றிச் சண்டை போட அவகாசம் இராது " என்றேன்.

இருவரும் ஒப்புக்கொண்டு என்னையே முகூர்த்த நாள் பார்க்கும்படி சொன்னார்கள். நான் உடனே மறு வாரத்திலேயே முகூர்த்த நாள் குறிப்பிட்டேன். இரண்டு பேரையும், பொறுக்கி யெடுத்த சில சிநேகிதர்களையும் மட்டும் திருநீர்மலைக்கு அழைத்துச் சென்று திருமணத்தைச் சுருக்கமாக முடித்து வைத்தேன். பிறகு, நிம்மதியுடன் ஊருக்குத் திரும்பினேன்.

5

திருமணத்துக்கு நான் குறிப்பிட்ட முகூர்த்த நாளில் என்ன கோளாறு இருந்ததோ தெரியவில்லை. நான் ஊருக்குத் திரும்பிச் சில நாளைக்குள்ளே இடி விழுந்தாற் போன்ற செய்தி சென்னையிலிருந்து வந்துவிட்டது. நீலமணி கடிதத்துக்குமேல் கடிதமாக எழுதியிருந்த நாலைந்து கடிதங்களையும் சுசீந்திரம் உற்சவக் கச்சேரிக்குப் போய்த் திரும்பி வந்த பிறகு சேர்ந்தாற்போல் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நான் படிக்க நேர்ந்தது; படித்துத் துயரமும் பீதியும் கொள்ளும்படி நேர்ந்தது.

நான் சென்னைக்குப் போயிருந்தபோதே நமச்சிவாயத்தின் தொண்டை கம்மியிருந்ததையும் அவன் கமறிக் கமறி அடிக்கடி இருமியதையும் கவனித்தேன். உடம்பும் சிறிது இளைத்திருந்தது. சென்னையில் நாள்தோறும் இடைவிடாமல் நாடகம் நடந்து வந்ததுதான் இதற்குக் காரணம் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

சில நாளைக்கெல்லாம் நமச்சிவாயத்துக்கு உடம்பு ரொம்பப் பலவீனமாகிச் சுரமும் வந்துவிட்டதாம். டாக்டரை அழைத்துப் பார்த்ததில் அவர் அந்தப் பயங்கரமான செய்தியைச் சொன்னாராம். பையனுக்கு டி. பி. வியாதி என்றும், உடனே நாடகம் ஆடுவதை நிறுத்திப் பூரண ஓய்வு எடுக்க வேண்டும் என்றும், தகுந்த சிகிச்சையும் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்றும், இல்லாவிடில் வியாதி முற்றி உயிருக்கே அபாயம் வந்துவிடும் என்றும் சொன்னாராம். அந்த நாளில் இப்போது வந்திருப்பது போன்ற 'ஸ்ட்ரெப்டோமைஸின்' முதலிய மருந்துகள் இல்லை. டி. பி. வியாதி வந்துவிட்டது என்றால் பிழைப்பது துர்லபம் என்றுதான் அர்த்தம்.

ஆனால் நமச்சிவாயமோ டாக்டர் சொன்னதை நம்பாமல், "எனக்கு டி. பி. யும் இல்லை; கி. பி. யும் இல்லை" என்று சொல்லி, மேடை ஏறியே தீருவேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்தான். இதன் பலனாக, ஆளை அடியோடு கீழே தள்ளிவிட்டது.

"மாமா! உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள்! தாமதித்தால் எங்களை உயிரோடு காணமாட்டீர்கள்!" என்று நீலமணி அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு கடைசிக் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தாள்.

நானும் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போனேன். அங்கே எல்லாம் அல்லோலகல்லோலமாகத்தான் இருந்தது. நாடகத்தை நிறுத்தி ஒரு வாரம் ஆயிற்று. நாடகக் கம்பெனியைச் சேர்ந்தவர்கள்

எல்லாரும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் விழித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் மாதக் கணக்காகச் சம்பளம் கொடுபடவில்லை. கொட்டகை முதலாளியும் இன்னும் பலரும் தங்களுக்குச் சேர வேண்டிய பாக்கிக்காக வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

நாடகக் கம்பெனிகளுக்குப் பெயரும் புகழும் பெருகுவதை யொட்டிப் பணச் செலவும் அதிகமாகிக் கொண்டு வரும். ஆட்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்து கொண்டு வருவார்கள். ஆடம்பரம் பெருகிக்கொண்டு வரும். காட்சி ஜோடனைகளில் பணம் ஏராளமாகப் போய்க்கொண்டே யிருக்கும். சுற்றி உள்ளவர்கள் பிய்த்துப் பிடுங்கிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

திடீரென்று ஒரு நாள் கம்பெனியை மூடும்படி நேர்ந்தால், கம்பெனி சொந்தக்காரரின் கதி அதோ கதிதான்.

ஏதோ கடவுள் என்னை அச்சமயத்தில் அங்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார். நான் கணக்கு வழக்குகள் பார்த்து, கொடுக்கவேண்டியவர்களுக் கெல்லாம் ஒன்றுக்குப் பாதி கொடுத்துத் தீர்த்தேன். மொத்த முடிவில், நமச்சிவாயத்துக்குக் கடன் பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் தங்கி நின்றது.

கும்பகோணத்தில் எனக்குத் தெரிந்த நல்ல டாக்டர் இருப்பதாயும், அவரிடம் வைத்தியம் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும் சொல்லி, நமச்சிவாயத்தையும் நீலமணியையும் அழைத்துக்கொண்டு போனேன். கும்பகோணத்தில் எனக்கு ஒரு வீடு இருந்தது. அந்த

வீட்டிலேயே அவர்களுக்கு ஜாகை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தேன்.

டாக்டர் ஒரு மாதம் வைத்தியம் பார்த்தபின், "நெருக்கடியான நிலைமை தீர்ந்துவிட்டது; இனி மேல் நான் செய்யக் கூடியது ஒன்றுமில்லை. நமச்சிவாயத்தை மதனப்பள்ளிக்கு அழைத்துப் போய் அங்கே இரண்டு வருஷம் இருக்கச் செய்ய வேண்டும்" என்று சொன்னார்.

இந்தக் காலத்தில் புண்ணியவான்கள் ஜில்லாவுக்கு ஒரு க்ஷயரோக வைத்தியசாலை ஏற்படுத்தி வருகிறார்கள். அப்போதெல்லாம் மதனப்பள்ளிக்குப் போனால்தான் அந்த கொடிய வியாதிக்குச் சிகிச்சை என்று இருந்தது.

மதனப்பள்ளிக்குப் போய் இரண்டு வருஷம் இருப்பதற்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் பணம் வேண்டும். இதற்கு எங்கே போவது என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் எதிர்பாராத உதவி ஒன்று கிட்டியது. கும்பகோணத்தில் அப்போது வேறொரு நாடகக் கம்பெனியார் நாடகம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். நமச்சிவாயத்தின் நிலைமையை அறிந்து அவனுக்கு உதவி செய்யும் முறையில் அவர்கள் ஒரு யோசனை கூறினார்கள். அதாவது, நீலமணி அவர்களுடைய கம்பெனியில் பத்து 'ஸ்பெஷல்' நாடகங்களில் நடித்தால், நாடகத்துக்கு ஐந்நூறு ரூபாய் வீதம் ஐயாயிரம் ரூபாய் முன்பணமாகவே தருவதற்கு முன்வந்தார்கள்.

நாடகத்துக்கு வசூலே சாதாரணமாக ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் ஆகாது. நீலமணிக்கு மட்டும் ஐந் நூறு ரூபாய் என்ருல், உதவி செய்யும் நோக்கத் துடனேதான் அவர்கள் சொன்னுர்கள் என்பதைப் பற்றிச் சந்தேகமே இல்லே. இதை நமச்சிவாயமும் உணர்ந்தான். 'ஸ்பெஷல்' நாடகங்களில் நீலமணி நடிப்பதற்கு அவன் சம்மதம் கொடுத்தான்.

ஆனுல் நீலமணி பிடிவாதமாக மறுதளித்தாள். நமச்சிவாயம் இருக்கும்போது இன்னெருவனுடன் மேடையில் ஏறி நடிக்க முடியாது என்று சொன்னுள்.

"அப்படியானுல் நான் செத்துத் தொலேந்து போய்விடவேண்டும் என்கிருயா? அதற்குப் பிறகு இன்னெருவனுடன் நடிப்பாயா?" என்று ஏடாகூட மாகப் பேசினுன் நமச்சிவாயம். நீலமணி ஆத்திரம் தாங்காமல் பொருமி அழுதாள்.

மறுபடியும் நான் தலேயிட்டுத் தகராறைத் தீர்த்து வைத்தேன். நீலமணியைச் சமாதானப்படுத்தி அவள் நடிக்க ஒப்புக்கொள்வதுதான் உசிதம் என் றும், நமச்சிவாயத்தினிடம் அவளுடைய உண்மை அன்புக்கு அதுதான் ருசுவாகும் என்றும் எடுத்துக் கூறி ஒப்புக்கொள்ளச் செய்தேன்.

நீலமணியின் 'ஸ்பெஷல்' நாடகங்கள் பத்தும் இரண்டு மாதத்துக்குள் நடைபெறுவதாக ஏற்பாடு. ஒன்றைவிட ஒன்று மிஞ்சிய மகத்தான வெற்றியாக நாடகங்கள் நடந்து வந்தன. இந்த 'ஸ்பெஷல்' நாடகங்களின்போதுதான் நீலமணிக்குச் 'சின்ன

பாலாமணி' என்று சிலர் பெயர் கொடுத்தார்கள். கடலூரிலிருந்தும் திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்தும் மதுரையிலிருந்தும் நாகப்பட்டினத்திலிருந்தும் நாடகம் பார்க்க ஜனங்கள் வந்தார்கள். இந்த ஜனங்கள் வழக்கமாக வரும் ரெயில்களுக்கு 'நீலமணி ஸ்பெஷல்' என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது.

இவ்வளவு அமோகமான வெற்றிக்கு மத்தியில் நமச்சிவாயத்தின் மனோநிலை மட்டும் நாளுக்கு நாள் கெட்டுப்போய் வந்தது. முதலில் நீலமணி நடிப்பதற்குச் சம்மதம் கொடுத்தவன், தான் இல்லாமலே அவள் நாடகத்தில் வெற்றி அடைந்து வருகிறாள் என்பதைப் பார்க்கப் பார்க்க எரிச்சல் அடைந்தான். அவனுடைய எரிச்சலை வளர்ப்பதற்கு முக்கியமாக ஒரு காரணம் ஏற்பட்டது. "பெற்ற தாய்தனை மக(வு) மறந்தாலும்" என்னும் பாட்டில் தன்னுடைய பெயர் வருவதால் அதை மட்டும் நீலமணி பாடக் கூடாது என்று அவன் சொல்லியிருந்தான். பாடுவதில்லையென்று அவளும் உறுதி கொண்டிருந்தாள். ஆனால் நாடகத்துக்கு வரும் மகாஜனங்களின் இயல்பு அபூர்வமானது. அவர்களுக்குத் தங்கள் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதில் ஆர்வம் அதிகம். அவர்கள் கோரிக்கையை நடிகர்கள் நிறைவேற்றாவிட்டால் ரகளை செய்துவிடுவார்கள். முதல் நாள் நாடகத்திலேயே சிலர், "பெற்ற தாய்தனை" என்று கத்தினார்கள். அதை நீலமணி பொருட்படுத்தாமல் வேறொரு விருத்தம் பாடிச் சமாளித்தாள். மறுநாள் சபையோர் அதற்கு இடங் கொடுக்கவில்லை. மூலைக்கு மூலை

எழுந்து நின்று, " பெற்ற தாய் பாடு! " என்று கட்டளையிட்டதுடன், பாடாவிட்டால் உட்காரமாட்டோம் என்று பிடிவாதம் பிடித்தார்கள். நாடக நிர்வாகிகள் நீலமணியிடம், " பாடாவிட்டால் கலகம் உண்டாகும் " என்று எச்சரித்ததன் பேரில் அவளும் பாட நேர்ந்தது. அந்தப் பாட்டைப் பாடும்போது இயற்கையாக அவளுடைய உணர்ச்சி மிகுந்திருந்தபடியால் ராக மாலிகை பிரமாதமாக அமைந்துவிட்டது. ஜனங்களும் கையைக் கொட்டித் தீர்த்துவிட்டார்கள்!

அதற்குப் பிறகு நீலமணி ஒவ்வொரு நாளும் சபையோர் கேட்பதற்கு இடம் வையாமல் அந்தப் பாடலைப் பாடிவிட்டாள்.

" பாடாவிட்டால் கலகம் நேர்ந்து நாடகம் குழப்பத்தில் முடிந்திருக்கும் " என்பதை நமச்சிவாயத்துக்கு அவள் எடுத்துச் சொன்னாள். அதை அவனும் வெளிப்படையில் ஒப்புக்கொண்டான். இருந்தாலும் உள்ளுக்குள் புகைந்துகொண்டிருந்தான்.

நீலமணி நாடகக் கொட்டகைக்குப் போய் வெற்றி மாலை சூடிக்கொண்டு திரும்பி வருவதும், தான் வீட்டிலேயே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியிருப்பதும் அவனுடைய மன வேதனையையும் எரிச்சலையும் நாளுக்கு நாள் அதிகமாக்கிக்கொண்டு வந்தன.

இரண்டொரு முறை அவனை நான் பார்க்கப் போயிருந்தேன். நாஸுக்காக நாடகத்தைப்பற்றிய பேச்சையே எடுக்காமல், மேலே அவனுக்கு நடக்க வேண்டிய சிகிச்சையைப்பற்றிப் பேசினேன். டாக்

டரைக் கொண்டு மதனப்பள்ளிக்குக் கடிதம் எழுதச் சொல்லியிருப்பதாகக் கூறினேன்.

"மதனப்பள்ளிக்கு நான் எங்கே போகப் போகிறேன்? மரணப் பள்ளிக்குத்தான் போகப் போகிறேன்!" என்றான் அவன்.

"சீச்சீ! இது என்ன பேச்சு? தம்பி!" என்று சமாதானமாக ஏதோ அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டு ஊருக்குத் திரும்பினேன்.

எனக்கும் என்னுடைய ஜோலிகள் இருந்தன. நான் இவர்களையே எப்போதும் கட்டிக் காத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது அல்லவா? என்னுடைய சம்பாத்தியத்தைக் கொண்டு பிழைக்க வேண்டிய ஜீவன்கள் பதினைந்து பேர் என் குடும்பத்தில் இருந்தார்கள். நான் கச்சேரிகளுக்குப் போய் வராவிட்டால் என் குடும்பம் நடப்பது எப்படி?

'ஸ்பெஷல்' நாடகங்கள் எட்டு முடிந்த பிற்பாடு, சிக்கல் உற்சவத்துக்குப் போய்விட்டு நான் ஐயம் பேட்டைக்குத் திரும்பி வந்தேன். கும்பகோணத்தில் நிலைமை மிக்க நெருக்கடி என்று தெரிந்தது. என் தமக்கை, "அந்தப் பையன் ஒவ்வொரு சமயம் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு தேசாந்தரம் போகிறேன் என்று கிளம்புகிறான். ஒரு சமயம் நீ மருந்து வைத்துத்தான் என் உடம்பு கெட்டுவிட்டது என்கிறான். துப்பாக்கியை எடுத்துக் காட்டிச் சுட்டுவிடுவேன் என்று பயமுறுத்துகிறான். இன்னொரு சமயம் கையில் அக்கினித் திராவகத்தை வைத்துக்

கொண்டு ''குடித்துச் செத்துப் போகிறேன்' என்கிருன். வீடு ஒரே பயங்கரமாயிருக்கிறது. எந்த நிமிஷம், என்ன விபரீதம் நேருமோ தெரியவில்லை. நீ உடனே போய்ப் பார், தம்பி! அவர்களைப் பிரித்துத் தனித் தனியே விட்டுவிட்டால் கூடத் தேவலை போல் இருக்கிறது!'' என்ருள்.

என் இரட்டை மாட்டுப் பெட்டி வண்டியை உடனே பூட்டச் சொல்லிக் கும்பகோணத்துக்குக் கிளம்பினேன். அன்றைக்குத் தீபாவளிக்கு முதல் நாள். கும்பகோணத்து வீதிகள் ஒரே கோலாகலமாக இருந்தன. எங்கே பார்த்தாலும் டப் டுப், டப் டபார் என்று சீன வெடிகள் வெடித்துக் கொண்டிருந்தன. கம்பி மத்தாப்பூக்களிலிருந்து பொழிந்த வர்ண ஒளிப் பொறிகள் கண்களுக்கு விருந்தாக இருந்தன. விஷ்ணு சக்கர வாணங்கள் பூமியிலிருந்து சுழன்று சுழன்று வானை நோக்கிச் சென்று படாரென்று வெடித்து மறைந்தன. இவற்றிலிருந்து வெளி வந்துகொண்டிருந்த புகை மூக்கில் ஏறி மூச்சுத் திணறும்படி செய்தது. ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் புது வஸ்திரங்களும் வாணங்களும் வாங்கிக்கொண்டு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடைத் தெருக்கள் ஜே ஜே என்று இருந்தன.

ஆனல் என் நெஞ்சுமட்டும் திக், திக் கென்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பாவி - சண்டாளன் - என் அருமைக் குழந்தையை என்ன செய்யப் போகிருனே, என்னமோ என்று எண்ணிய

போதெல்லாம் அடி வயிறு விம்மி எழுந்து மார்பை அடைத்தது. ஒவ்வொரு தடவை பட்டாசு வெடித்தபோதும் என் தலையில் ஏதோ வெடித்தது போல் தோன்றியது.

கடைத் தெருவில் சிறிது வண்டியை நிறுத்தி, நமச்சிவாயத்துக்குப் புது வேஷ்டியும் நீலமணிக்குப் புதுச் சேலையும் வாங்கிக்கொண்டு போனேன். வீட்டை நெருங்க நெருங்க, என் நெஞ்சுத் துடிப்பு அதிகமாகிக்கொண்டிருந்தது.

உடனேயே ஐயம்பேட்டைக்குத் திரும்ப நான் விரும்பியபடியால், வண்டியைப் பூட்டு அவிழ்க்காமல் அப்படியே நிறுத்தி வைக்கச் சொல்லிவிட்டு புது வஸ்திரப் பொட்டணங்களுடன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன்.

உள்ளே இரைச்சல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. வீட்டு நடையில் சிறிது தயங்கி நின்றேன்.

“விடுகிருயா, மாட்டாயா ?”

“விடமாட்டேன் !”

“என்னைத் தடுக்க உனக்கு என்ன அதிகாரம் ?”

“என்னைத் தாலி கட்டி நீங்கள் கலியாணம் செய்துகொள்ளவில்லையா ? அந்த அதிகாரந்தான் !”

“நீ எனக்கு மனைவியும் அல்ல; நான் உனக்குப் புருஷனும் அல்ல. உன் மாமாவுக்காகச் செய்த

காரியம். நான் இப்போது புறப்பட்டுத்தான் போவேன். ரெயிலுக்கு நேரமாகிவிட்டது. வழியை விடு ! இப்படி அதைக் கொடு !"

" விடமாட்டேன் ; கொடுக்க மாட்டேன் !"

" கொடுக்கா விட்டால் உன்னை இதோ இந்தக் கைத் துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொன்றுவிடுவேன் ! "

" பேஷாகச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டுப் போங்கள் !"

நமச்சிவாயம் துப்பாக்கியால் சுடுவதாகப் பயமுறுத்தியதை நான் அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தவில்லை. நாடக மேடைகளில் உபயோகப்படுத்தும் விளையாட்டுத் துப்பாக்கி ஒன்று அவன் வைத்திருந்தான். அதில் குண்டு கிடையாது. சுட்டால் வெளிச்சமும் புகையுந்தான் வரும் ! . ....

டப் ! டுப் ! டப் ! டபார் !,.......

" வீல் " என்று ஒரு கோரமான குரல் காதில் விழுந்தது. யாரோ தடால் என்று விழும் சத்தமும் கேட்டது.

அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு உள்ளே ஓடினேன். நீலமணி அலங்கோலமாகத் தரையில் விழுந்து கிடந்தாள். அவள் உடம்பு துடித்துக்கொண்டிருந்தது. அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும் " ஐயையோ ! " என்று நான் அலறினேன். உடனே அவள் அருகில் பாய்ந்து சென்று உட்கார்ந்தேன்.

"என்ன, மாமா? என்ன?" என்று கேட்டுக் கொண்டே நமச்சிவாயம் அருகில் உட்கார வந்தான்.

"அட பாவி! சண்டாளா! துரோகி! என்ன காரியம் செய்துவிட்டாய்?" என்று அவன் தோளைப் பிடித்து ஓர் உலுக்கு உலுக்கித் தூரத் தள்ளினேன்.

நமச்சிவாயம் ஆவேசம் வந்தவன்போல், "அடே! நீ யாரடா என்னைப் பிடித்துத் தள்ளுவதற்கு?" என்று பலமாகக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு திரும்பி வந்தான்.

என்னுடைய கோபம் எல்லையைக் கடந்து விட்டது. உடனே குதித்து எழுந்து நமச்சிவாயத்தின் கழுத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, "அட பாதகா! அவளுடைய வாழ்க்கையைத்தான் பாழாக்கி விட்டாய்! அவள் உயிரோடிருப்பதுகூட உனக்குப் பொறுக்கவில்லையா?" என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் கழுத்தைப் பிடித்து இறுக்கத் தொடங்கினேன். நான் செய்வது என்னவென்று எனக்கே தெரியவில்லை. நமச்சிவாயத்தின் விழிகள் பிதுங்கின. அவன் தொண்டையிலிருந்து உருத் தெரியாத பல மாதிரியான சத்தங்கள் எழுந்தன.

கடவுள் என்னைக் கொலைகாரன் ஆக்காமல் தடுத்தாட்கொண்டார்! விசித்திரமான, எதிர்பாராத முறையில் குறுக்கிட்டார்.

அண்டகடாகங்கள் வெடித்துவிட்டன என்று சொல்லும்படியான ஒரு சத்தம் எழுந்தது. வீட்டின்

முன் புறத்திலிருந்துதான்! ஆயிரம் பேரிடிகள் சேர்ந்தாற்போல் நீடித்து இடித்தது போன்ற சத்தம். நூறு எம்டன் குண்டுகள் ஒருமிக்க வெடித்தது போன்ற சத்தம். என் காதின் நரம்புகள் தெறித்து அறுபட்டுவிட்டதாகத் தோன்றியது. என் மண்டையே ஆயிரம் சுக்கலாகிவிட்டது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. அந்த வெடிச் சத்தத்தின் அதிர்ச்சியினுல் நமச்சிவாயத்தின் கழுத்திலிருந்து என் கைகள் வெளி வந்தன. இரண்டு பேரும் தூர தூரப் போய் விழுந்தோம். ஒரு நிமிஷ மூளைக் குழப்பத்துக்குப் பிறகு நேர்ந்தது என்ன என்பது என் அறிவுக்குப் புலனுகிவிட்டது. அந்த வீட்டின் முன் அறைமட்டும் என் சிநேகிதர் ஒருவர் வசத்தில் இருந்தது. அவர் பலசரக்கு வியாபாரி. தீபாவளி சமயத்தில் அவர் பட்டாசுக் கட்டுக் கடையும் நடத்துவார். பெரிய பெரிய கள்ளிப் பெட்டிகளில் வரும் பட்டாஸ் கட்டுகள், மத்தாப்பூப் பெட்டிகளை அந்த அறையில் போட்டுப் பூட்டி வைத்திருப்பார். கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தேவைப்படும்போது சில்லறை விற்பனைக் கடைக்கு எடுத்துப் போவார்.

அந்த அறைக்குள் எப்படியோ நெருப்புப் பொறி பறந்து விழுந்து, பட்டாசுப் பெட்டிகளில் தீ பிடித்துவிட்டது என்பதை அறிந்துகொண்டேன்.

மறு நிமிஷம் வீடு ஒரே புகை மயமாகிவிட்டது. முன் அறையின் கூரை தீப்பற்றி எரிவதையும் கண்டேன். வீட்டைப்பற்றி நான் அப்போது கவலைப்படவில்லை. வெடி விபத்தினுல் விளையக்

கூடிய மற்றத் தொல்லைகளைப் பற்றியும் சிந்திக்க வில்லை. உடனே குதித்து எழுந்து நீலமணியை எடுத்துத் தோளின்மீது போட்டுக்கொண்டு புகை நெருப்பின் வழியாக வாசற் பக்கம் ஓடினேன். தயாராய் நின்ற வண்டியில் அவளைப் போட்டுவிட்டு நானும் ஏறிக்கொண்டேன், "ஓட்டு! ஓட்டு! டாக்டர் வீட்டுக்கு ஓட்டு!" என்று கத்தினேன்.

பத்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் வண்டி டாக்டர் ராம சர்மாவின் வீட்டு வாசலில் போய் நின்றது. அந்தப் புண்ணியவான் — அவரைப்போல் தயாள குணமுள்ள டாக்டர் இப்போது யார் இருக்கிறார்கள்? — நீலமணியை வண்டிக்குள்ளேயே பார்த்துவிட்டு, "நேரே ஆஸ்பத்திரிக்கு விடுங்கள்!" என்றார். அவரும் மோட்டாரில் இன்னொரு டாக்டரையும் நர்ஸையும் கூட்டிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து சேர்ந்தார். தீபாவளி ராத்திரி யாயிற்றே என்று பாராமல் இரவெல்லாம் கண்விழித்து நீலமணிக்குச் சிகிச்சை செய்தார்கள்.

நான் உணர்ச்சியும் உயிரும் அற்றவனாக ஆஸ்பத்திரி வாசலிலேயே காத்திருந்தேன்.

"பிழைத்தால் புனர்ஜன்மந்தான்!" என்றார் டாக்டர். ஆனாலும் பிழைக்க வைத்துவிட்டார். ஒரு வாரத்துக்கெல்லாம் உயிருக்கு அபாயமில்லை என்று தெரிவித்தார்.

ஆயினும் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து நீலமணியை ஐயம்பேட்டைக்கு அழைத்துப் போவதற்கு ஆறுமாதம் ஆயிற்று.

கும்பகோணத்தில் என் வீட்டில் லைஸென்ஸ் இல்லாமல் வெடிக்கும் சாமான்களை வைத்திருந்ததற்காக என்பேரில் ஒரு வழக்கு வந்தது. அதற்கு நான் பொறுப்பாளி இல்லையென்று வக்கீல் வைத்து வாதாடித் தப்பித்துக்கொண்டேன்.

ஆறு மாதத்திற்குப் பிற்பாடு இன்னொரு தொல்லை நேர்ந்தது. திருப்பிக் கட்டப்பட்ட அதே வீட்டில் நாட்டு வெடி குண்டுகள் இரண்டு வெடித்தன. 'கும்பகோணம் வெடி குண்டு வழக்கு' என்று நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். அந்த வழக்கிலும் என்னைப் போலீஸார் சம்பந்தப் படுத்தினார்கள். நான் மகாத்மா காந்தி கொள்கையில் பக்தியுள்ளவன் என்றும், அஹிம்சாவாதி என்றும் ஊரில் நூறு பிரமுகர்கள் சாட்சி கூறினார்கள். இதனால் அந்த வழக்கிலிருந்தும் தப்பிப் பிழைத்தேன்.

பிற்பாடு, ஒரு தப்புத் தண்டாவுக்கும் போகாமல், மற்றவர்கள் காரியத்தில் தலையிடாமல், 'நான் உண்டு; என் தொழில் உண்டு' என்று மானமாகக் காலட்சேபம் செய்து வருகிறேன்....

6

கந்தப்பப் பிள்ளையின் கதை முடிந்தது. எழும்பூர் ரெயில் நிலையமும் வந்து சேர்ந்தது.

நாங்கள் பிரிந்துபோக நேர்ந்தபோது, "கந்தப்பப் பிள்ளை! இப்போது நீலமணி எங்கே இருக்கிறாள்? என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாள்?" என்று கேட்டேன்.

"சில வருஷகாலம் பிரம்மஹத்தி பிடித்தவள் போல் இருந்தாள். பிற்பாடு சங்கீதத்தில் கவனம் செலுத்தினுள். நல்ல திறமை பெற்றுவிட்டாள். ஆனுல் வெளியில் வந்து பாடுவதில்லை. எப்படி வருவாள்? ரேடியோ என்பதாக ஒன்றைக் கண்டு பிடித்தார்களே, அந்தப் புண்ணியவான்கள் நன்ருயிருக்கவேணும்! சில சமயம் நல்ல சங்கீதத்துக்கும் ரேடியோவில் இடங் கொடுக்கிருர்கள். மூன்று மாதத்துக்கு ஒரு தடவை போய் ரேடியோவில் கச்சேரி செய்துவிட்டு வருகிருள். சங்கீதம் ஒன்று தான் இப்போது அவளுக்கு ஜீவாதாரமா யிருந்து வருகிறது!" என்ருர் கந்தப்பப் பிள்ளை.

"சங்கீதத்துடன் தங்களுடைய அன்பும் ஆதரவும் சேர்ந்திருக்கின்றன அல்லவா?" என்றேன் நான்.

"அடுத்த வாரத்தில்கூட நீலமணியின் ரேடியோக் கச்சேரி இருக்கிறது; முடிந்தால் கேளுங்கள்!" என்ருர் கந்தப்பப் பிள்ளை.

"அவசியம் கேட்கிறேன். ஆனுல் நீலமணிக்கு என்னதான் நேர்ந்தது? அந்த முக்கியமான விஷயத்தை நீங்கள் சொல்லவில்லையே?" என்று கேட்டேன் நான்.

"தெரியவில்லையா, ஐயா! வேறு யாருடனும் அவள் நாடகமேடையில் ஏறி நடிக்கக் கூடாது என்பதற்காக அந்தச் சண்டாளப் பாவி அக்கினித் திராவகத்தை அவள் முகத்தில் ஊற்றிக் குரூபியாகச் செய்துவிட்டான்! அவன் எப்பேர்ப்பட்ட ராட்சஸனு யிருக்கவேண்டும்? இவ்வுலகில் மனித உருக்கொண்ட

ராட்சஸர்களும் இருக்கிறார்கள்!" என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

நான் ஊகித்ததைத்தான் அவர் சொன்னார் என்றாலும், என் உள்ளத்தில் அப்போது சொல்ல முடியாத அருவருப்பும் பயங்கரமும் தோன்றின.

"ஆனால் இந்தச் செய்தி ஊரில் ஒருவருக்கும் தெரியாது. பட்டாசுப் பெட்டிகள் வெடித்த விபத்தினால் நீலமணிக்கு இப்படி நேர்ந்தது என்றே நம்பினார்கள். டாக்டர் ராம சர்மாவுக்கு மட்டும் தெரியும். என்னுடைய வேண்டுகோளின் பேரில் அவர் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. இன்றைக்குத்தான் முதன் முதலாகத் தங்களிடம் சொன்னேன்!" என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

"அந்த ராட்சஸன்-நமச்சிவாயம் பிற்பாடு என்ன ஆனான்?" என்று கேட்டேன்.

"யார் கண்டார்கள்? நான் திரும்பிப் போய் இடிந்து விழுந்து எரிந்துகொண்டிருந்த வீட்டில் தேடிப் பார்த்தபோது அவனைக் காணவில்லை. அவன் என்ன ஆனான் என்று விசாரிக்கவும் இல்லை. பல மாதம் கழித்து நீலமணி என்னிடம் அவனைப் பற்றிக் கேட்டதற்கு 'அவன் க்ஷயரோகத்தினால் செத்து ஒழிந்துவிட்டான்' என்று சொல்லி விட்டேன்!"

"ஒரு வேளை உண்மையிலேயே செத்துத்தான் போய்விட்டானோ, என்னமோ?"

"அவ்வளவு பொல்லாதவர்களுக்கு இந்த உலகில் சாவு வருகிறதில்லை, ஐயா! எங்கேயோ

உயிரோடுதான் இருக்கிருனும். வேறு நாடகக் கம்பெனியில் அன்ருடச் சம்பளத்துக்கு நடிக்கப் போய் வருகிருனும். கதாநாயகனுகத் தோன்றி ஆர்ப்பாட்டம் செய்த காலம் போய்விட்டது. இப்போது திரை தூக்கக் கூப்பிட்டாலும் போகிருனும், பெயரைக் கூட மாற்றி வைத்துக்கொண்டிருப்பதாகக் கேள்வி. அவ்வளவு கொடூரமான காரியம் செய்தவனுக்குத் தன் பெயரைச் சொல்லவே வெட்கமாகத்தானே இருக்கும்?" என்ருர் கந்தப்பப் பிள்ளை.

கல்கத்தாவில் தமிழர்கள் சேர்ந்து நடத்தும் விழாவுக்காகக் கந்தப்பப் பிள்ளை அன்றிரவு கல்கத்தா மெயிலில் போகிருர் என்று தெரிந்துகொண்டு அவரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டேன்.

நாலு நாளைக்கெல்லாம் திரும்பவும் கந்தப்பப் பிள்ளையைப் பார்க்க நேரிடுமென்று நான் எதிர் பார்க்கவில்லை. திடுதிப்பென்று அவர் என் வீடு தேடி வந்து சேர்ந்தார்.

"இது என்ன? கல்கத்தாவில் இருப்பீர்கள் என்றல்லவா நினைத்தேன்?" என்று கேட்டேன்.

"வழியில் விஜயவாடா அமளியில் சிக்கிக் கொண்டேன். ரெயில் மேலே போகவில்லை. திரும்பி வந்துவிட்டேன்" என்ருர்.

"அடிதடி காயம் ஏதாவது உண்டோ?"

"எனக்கு ஒன்றுமில்லை. அந்தத் தடிப்பயல் நமச்சிவாயத்துக்கு நல்ல அடி. முன்னொரு நாள் அவன் நீலமணிக்குச் செய்த கொடுமைக்கு விஜய

வாடா ஆந்திரர்கள் பழி வாங்கி விட்டார்கள். செம்மையாக வெளுத்துவிட்டார்கள்!'' என்று எக்களிப்புடன் சொல்லிப் பிறகு விவரங்களையும் கூறினர்.

கந்தப்பப் பிள்ளையின் நாதஸ்வரக் கோஷ்டி பிரயாணம் செய்த அதே ரெயிலில், கல்கத்தாவில் நடந்த அதே விழாவுக்காகத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஒரு நாடக கோஷ்டியாரும் சென்ருர்களாம்.

பொட்டி ஸ்ரீராமுலுவின் மரணத்தையடுத்து ஆந்திர நாட்டில் ரெயில் நிறுத்தும் படலமும் கலவரப் படலமும் நடந்தனவல்லவா? இவர்கள் சென்ற ரெயில் விஜயவாடா சேர்ந்தபோது, அங்கே ரெயில்வே நிலையத்தில் அமளி துமளி சிகரத்தை அடைந்திருந்ததாம். ரெயிலில் ஒவ்வொரு வண்டிக்குள்ளும் ஆந்திர சகோதரர்கள் ஏறி, " ஆந்திர ராஜ்யமு காவல !'' என்று கத்தினர்கள். யாராவது தமிழர்கள் வண்டியிலிருப்பதைப் பார்த்தால், " அரவவாடு சாவல " என்றும் சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

நமச்சிவாயன் முன்னமே முரடன் என்பது தெரிந்த விஷயம். அவனுடைய முரட்டுக் குணம் இருபத்தைந்து ஆண்டுக்குப் பிறகும் மாறவில்லை. அவனுடைய வண்டியில் ஏறிய ஆந்திரர்கள், "ஆந்திர ராஜ்யமு காவல!'' என்று கத்தியபோது, 'என்னிடம் ஆந்திர ராஜ்யமு லேது, சோதரலாரா, லேதவே லேது! இல்லவே இல்லை! வேண்டுமானல் என் பெட்டியை நீவே சோதித்துப் பார்த்துக்கவல!" என்று நமச்சிவாயம் தெலுங்கும் தமிழும் கலந்து கேலியாகச் சொன்னனும். அவன் தமிழன், கேலி

செய்கிறன் என்று அறிந்து ஆந்திரர்கள், "அரவ வாடு சாவல!" என்று கத்தினர்கள். உடனே நமச்சிவாயத்துக்கும் கோபம் வந்தது. "உனக்கு ஆந்திர ராஜ்யமு காவல என்றல், அதற்கு அரவவாடு எதற்காகச் சாகவேண்டும்? நீ சாவல! உங்கப்பன் சாவல! உங்க பாட்டன், பூட்டன் சாவல!" என்று இரைந்தானும். உடனே அவர்கள் வண்டியில் புகுந்து அவனை வெளியில் பிளாட்பாரத்தில் இழுத்துப் போட்டு அடி அடி என்று அடித்துவிட்டார்களாம். முகம் உடம்பு எல்லாம் இரத்த விளாருகி விட்டதாம். நாடக கோஷ்டியைச் சேர்ந்த மற்றவர்கள் விஜயவாடாவிலிருந்து மறுநாள் புறப்பட்ட வேறு ரெயிலில் ஏறிப் போய்விட்டார்கள். தவுல் கந்தப்பப் பிள்ளையோடு போன நாதஸ்வர வித்துவானிரண்டு போய் ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். கந்தப்பப் பிள்ளையும், படுகாயம் பட்டுக் கிடந்த நமச்சிவாயத்தை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

"சில பேருக்கு உயிர் ரொம்பக் கெட்டி, ஐயா! நமச்சிவாயம் டி.பி. வியாதியில் சாகாமல் பிழைத்தான். இப்போது ஆந்திரா வெறியிலும் சாகாமல் பிழைத்து விட்டான். ஆஸ்பத்திரியிலேதான் இருக்கிறன். அவனுடைய குணம் மட்டும் இன்னும் மாறியதாகத் தெரியவில்லை. கேளுங்கள், இந்த வேடிக்கையை! ...நேற்றிரவு ரேடியோவில் நீலமணியின் கச்சேரி கேட்டீர்களா?" என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

"ஆமாம்; கேட்டேன்! மிக்க நன்றயிருந்தது, உயர்ந்த சங்கீதம்!" என்றேன்.

" கேட்டதற்கு ஏதேனும் அடையாளம் சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம் ! " என்றார் கந்தப்பன்.

" கடைசியில் ராகமாலிகையாக அந்தப் பழைய பாடலேயே பாடினாள். மத்தியமாவதியில் முடித்தாள். ' நமச்சிவாயம் ' என்ற பெயரைச் சொல்ல எப்படித்தான் அவளுக்கு மனம் வந்ததோ என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டேன் " என்றேன்.

" சிலபேருடைய தலையெழுத்து அது ! இந்தப் போக்கிரி அதைக் கேட்டு என்ன சொன்னான் தெரியுமா ? ஆமாம் ; ஆஸ்பத்திரியில் ரேடியோ இருக்கிறது. நீலமணியின் கச்சேரியின்போது திறந்து வைத்திருந்தார்கள். ராகமாலிகை முடிந்ததும் நமச்சிவாயம் என்னிடம், ' மாமா ! அவளை மன்னித்து விட்டேன் என்று சொல்லுங்கள் ! என்றான். அது போதாது என்று, ' மாமா ! எப்படியாவது அவளை நான் ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும், மாமா ! நேரிலேயே அவளை நான் மன்னித்துவிட்டதாகச் சொல்லவேண்டும் ' என்றான். எப்படியிருக்கிறது கதை? இவன் அவளை மன்னிப்பதாம் ! எப்படிப்பட்ட கிராதக உள்ளம் படைத்தவனாயிருக்க வேண்டும் ? உலகில் எந்தக் கெட்ட குணத்துக்கும் மன்னிப்பு உண்டு, ஐயா ! அகங்காரம் என்கிற பேய்க் குணத்துக்குமட்டும் மன்னிப்பே கிடையாது ! " என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

" உண்மைதான் ; நீங்கள் இப்பொழுது என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் ? " என்று கேட்டேன்.

" நான் எதற்காகக் குறுக்கே நிற்பது என்று யோசிக்கிறேன். நீலமணியிடம் போய்ச் சொல்லிவிடுகிறேன் ! அப்புறம் அவள் இஷ்டம் ! இன்னும்

அவள் சிறு குழந்தையா என்ன ? யோசித்து விருப்பம் போல் முடிவு செய்யட்டும் ! மேலும், இந்தத் துஷ்டன் பிழைப்பதே துர்லபம் என்கிறார்கள். சாகப் போகிறவனிடம் நமக்கு என்னத்திற்காக வன்மம் ? " என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

" அதுதான் சரி! உங்கள் முடிவை மெச்சுகிறேன். நீலமணியிடம் பேசும்போது, அன்றைக்கு என்ன நடந்தது என்பதை மறுபடியும் விவரமாய்க் கேட்டுவிடுங்கள் ! " என்றேன்.

" என்றைக்கு நடந்ததைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள் ? "

" தீபாவளிக்கு முதல் நாள், கும்பகோணத்தில் உள்ள உங்கள் வீட்டில் வெடி வெடித்த அன்று, நீங்கள் நீலமணியை வண்டியில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு டாக்டரிடம் ஓடிய அன்று தான்."

* * *

சில தினங்களுக்கு முன்னால் ஸ்ரீ கந்தப்பப் பிள்ளையைக் கடைசியாகச் சந்தித்தேன். அவர் சிறிது முகமலர்ச்சியுடனேயே காணப்பட்டார்.

" ஐயா சொல்லியனுப்பியது மிகவும் நல்லதாப் போயிற்று ! " என்று சந்தோஷமாகக் கூறினார்.

" எதைப்பற்றிச் சொல்லுகிறீர்கள் ? " என்று கேட்டேன்.

" நீலமணியிடம் நன்றாய் விசாரிக்க வேண்டுமென்று சொன்னீர்களே, அதைப்பற்றித்தான் ! விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டது நான் முன்னம் எண்ணியதற்குக் கொஞ்சம் மாறாக இருந்தது. கொஞ்சம் என்ன ? ரொம்பவும் மாறுதலாக இருந்தது. அன்றைக்கு நமச்சிவாயம் நீலமணியை விட்டுவிட்டு எங்கே

யாவது கண்காணுத தேசத்துக்கு ஓடிப் போய்விடப் போகிறேன்' என்று வற்புறுத்திச் சொன்னனும். சொன்னதோடல்லாமல், வீட்டு வேலைக்காரப் பையனை வண்டி கொண்டுவரச்சொல்லி அதில் பெட்டி-படுக்கை முதலிய சாமான்களையும் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டானும். அவனுடைய கைப்பெட்டியை மட்டும் நீலமணி பிடுங்கி வைத்துக்கொண்டு 'கொடுக்க மாட்டேன்' என்றும், 'போகக் கூடாது' என்றும் பிடிவாதம் பிடித் தாளாம். அவன் மீறிப் போவதாயிருந்தால், அவன் கண் முன்னலேயே உயிரை விட்டுவிடுவதாகக் கூறி ளைாம். அந்த முட்டாள் எதற்காக அக்கினித் திராவ கம் வாங்கி வைத்திருந்தாளோ, கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். தன் உயிரைத் தான் வாங்கிக்கொள் வதற்கோ, அல்லது நீலமணியைச் சும்மாவாவது பயமுறுத்துவதற்கோ தெரியாது. அதை நீலமணி கையில் எடுத்துக்கொண்டு, நமச்சிவாயம் ஓர் அடி எடுத்து வைத்தாலும் அக்கினித் திராவகத்தைச் சாப் பிட்டு உயிரை விட்டுவிடுவேன் என்று கூறினளாம். நமச்சிவாயம் அதை அவள் கையிலிருந்து வாங்கு வதற்காக என்னவெல்லாமோ சாமர்த்தியமெல்லாம் செய்து பார்த்தான். விளையாட்டுத் துப்பாக்கியை எடுத்து அவளைச் சுட்டுவிடுவதாகப் பயமுறுத்தினன். 'நல்லதாய்ப் போயிற்று; உங்கள் கையாலேயே கொன்றுவிடுங்கள்!' என்ருள் அவள். 'உன்னைக் கொன்று என்ன பயன்? உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொண்ட என்னைச் சுட்டுக் கொள்கிறேன்' என்று சொல்லித் தன் பேரிலேயே துப்பாக்கி யைத் திருப்பிச் சுட்டுக் கொண்டான். அந்தட்

பேதைப் பெண் அதை உண்மை என்று நம்பி அக்கினித் திராவகப் புட்டியை வாயண்டை கொண்டுபோய் விட்டாள். நமச்சிவாயம் சட்டென்று அவள் கையிலிருந்த திராவகப் புட்டியைத் தட்டிவிட்டான்! புட்டி தூர விழுந்தது என்றாலும், அதிலிருந்து சில துளிகள் அவள் முகத்தில் சிந்திவிட்டன. அவள் நினைவிழந்து விழுந்துவிட்டாள். பிறகு நடந்தது ஒன்றும் அவளுக்குத் தெரியாது. இவையுங்கூட வெகு நாளைக்குப் பிறகுதான் ஒவ்வொன்றாக அவள் நினைவுக்கு வந்தன. 'நமச்சிவாயம் செத்துவிட்டான்' என்று நான் சொன்னதை அவள் நம்பிவிட்டாள். பட்டாசுக் கட்டுப் பெட்டிகள் வெடித்து வீடு எரிந்ததில் அவன் இறந்ததாக நான் சொன்னது கொஞ்சம் அவளுக்கு ஆறுதலாயிருந்தது. இல்லாவிடில் அவனை இவளே கொன்றுவிட்டதாக எண்ணி மறுபடியும் பிராணத் தியாகம் செய்ய முயன்றிருப்பாள்! இப்போது நமச்சிவாயம் உயிரோடிருப்பதைப்பற்றி நான் சொன்னதும் உடனே புறப்பட்டு என்னோடு வந்துவிட்டாள். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இருவரையும் சேர்த்து வைத்துவிட்டு வந்தேன். 'பிரிந்தவர் கூடினால் பேசவும் வேண்டுமோ?' என்று கம்பர் சொன்ன பிரகாரம் அவர்கள் இருவரும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கித் திளைத்திருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு வந்தேன்!" என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

"அப்படியானால், நமச்சிவாயம் இந்தக் கண்டத்துக்கும் பிழைத்துக்கொள்வான் என்று சொல்லுங்கள்!" என்றேன்.

" சிலருடைய உயிர்தான் ரொம்பக் கெட்டி என்று சொன்னேனே, ஐயா! நமச்சிவாயமும் நீலமணியும் இன்னும் பல்லாண்டு ஆனந்த வாழ்க்கை நடத்தப் போகிறார்கள்."

" ததாஸ்து! ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷம்! கந்தப்பப் பிள்ளை! இன்னும் ஒரு விஷயம் தாங்கள் சொல்லாமல் பாக்கி வைத்திருக்கிறீர்கள். அந்த வெடிகுண்டு வழக்கைப்பற்றிச் சொல்லுகிறேன். அதன் உண்மை என்ன ?"

"அப்படி இப்படி என்று அடி மடியில் கையைப் போடப் பார்க்கிறீர்களே ?" என்றார் கந்தப்பப் பிள்ளை.

"சொல்லலாம் என்றால், சொல்லுங்கள்! இல்லாவிட்டால் ஒன்றும் சொல்லவேண்டாம்!" என்றேன்.

"இனிமேல் சொல்வதற்கென்ன ? தாராளமாகச் சொல்லலாம். நான் வெடிகுண்டு தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டது உண்மைதான். வெள்ளைக்காரன்மேல் போடுவதற்காகவும் அல்ல; பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மெண்டைத் துரத்துவதற்காகவும் அல்ல. அரசியலில் நான் காந்தி மகானுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவன். என் மகள்மீது அக்கினித் திராவகத்தை ஊற்றிய பஞ்சமா பாதகன்மேல் வெடிகுண்டைப் போட்டு அவனைக் கொன்று விடுவதென்று முடிவு கட்டிக்கொண்டேன். இதற்காகவே, வேறு அரசியல் நோக்கத்துடன் வெடிகுண்டு தயாரிக்க முன் வந்த பிள்ளைகளுக்கு இடவசதி முதலியவை தந்து உதவினேன். தெய்வாதீனத்தைப்

பாருங்கள்! தயாரான வெடிகுண்டுகள் தாமே வெடித்துக்கொண்டு இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தி விட்டன. என்னையும் பெரும்பாவம் செய்யாமல் காப்பாற்றின. நான் உத்தேசித்திருந்தபடி செய் திருந்து, பிறகு நீலமணியிடம் உண்மையை அறிந்து கொண்டிருந்தால் என் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக் கும்? கடவுள் தடுத்தாட் கொண்டார்! முருகனின் கருணையே கருணை!" என்று கூறிய கந்தப்பப் பிள்ளை, கண்களைப் பாதி மூடியவண்ணம் மேல் நோக்கிப் பார்த்துக்கொண்டு பின்வரும் பாடலைப் பாடினார்:

வருவாய் மயில்மீ தினிலே!
வடிவே லுடனே வருவாய்!
தருவாய் நலமும் தகவும் புகழும்
தவமும் திறமும் தனமும் கனமும்
முருகா! முருகா! முருகா!

"தப்பிலி கப்"

கிண்டி குதிரைப் பந்தய மைதானத்திற்குள் நீங்கள் எப்போதாவது பிரவேசித்ததுண்டா? இல்லையென்றால் அதற்காக வருத்தப்படவேண்டாம். ஏனென்றால், அந்தப் பூலோக சொர்க்கத்துக்குள் நானும் நுழைந்தது கிடையாது. இந்தக் கதையைப் பொறுத்தவரையில் அந்த மைதானத்திற்குள் நீங்கள் பிரவேசித்திருக்க வேண்டுமென்னும் அவசியமும் இல்லை.

ஆனால் குதிரைப்பந்தயம் நடக்கும் சனி அல்லது புதன் கிழமைகளில் நீங்கள் கிண்டி ஸ்டேஷன் வழியாக மாலை நேரத்தில் ரெயில் பிரயாணம் செய்ய நேர்ந்தால், சிறிது தலையை நீட்டி வெளியில் பார்க்குமாறு சொல்வேன். அதனால் நீங்கள் அடையும் பலன் என்னவென்றால், சென்னை நகரில் சுமாராக எத்தனை மோட்டார் வண்டிகள் இருக்கின்றனவென்று ஒருவாறு தெரிந்து கொள்ளலாம். புள்ளி விவரங்களில் நீங்கள் பற்றுடையவர்களாயின் பின்வரும் கணக்குகள் போட்டு அறியலாம்:

(1) சென்னையில் உள்ள மோட்டார் வண்டிகள் எவ்வளவு?

(2) சராசரி ஒவ்வொன்றின் விலை என்ன இருக்கும்?

(3) மொத்தம் விலை என்ன?

(4) ஒவ்வொன்றிற்கும் சராசரி பெட்ரோல் செலவு எவ்வளவு இருக்கும்?

(5) மொத்தப் பெட்ரோல் செலவு என்ன ?

(6) கெட்டுப் போகும் கருவிகளைப் புதுப்பிக்கும் செலவு என்ன ?

(7) கிராமாந்தரங்களின் ஏழைக் குடியானவர்களிடமிருந்து நகரவாசிகள் பெறும் பணத்தில் மோட்டார் மூலமாகமட்டும் எவ்வளவு ரூபாய், வருஷந்தோறும் அயல் நாட்டுக்கு அனுப்புகிறார்கள் ? அல்லது நீங்கள் சமூக நிலைமையைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியில் சிரத்தை உடையவர்களானால் அங்கு நிற்கும் மோட்டார் வண்டிகளின் இலக்கங்களை யெல்லாம் குறித்துக்கொண்டு, பின்வரும் விவரங்களை ஆராய்ச்சி செய்து கண்டுபிடிக்கலாம் :—

கிண்டி குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போகும் சென்னைப் பெரிய மனிதர்களில்,

(1) சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் எத்தனை பேர் ?

(2) அட்வொகேட்டுகள் எத்தனை பேர் ?

(3) நியாயாதிபதிகள் எவ்வளவு பேர் ?

(4) பத்திராதிபர்கள் எத்தனை பேர் ?

(5) சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் எவ்வளவு பேர் ?

(6) பாங்கி முதலாளிகள் எத்தனை பேர் ?

(7) வியாபாரிகள் எத்தனை பேர் ?

(8) கலாசாலை ஆசிரியர்கள் எவ்வளவு பேர் ?

பந்தயம் முடிந்து ஜனங்கள் மைதானத்திலிருந்து வெளியே வரும்பொழுது சற்றே கவனித்துப் பார்த்தீர்களானல், நீங்கள் சிறிதும் எதிர்பாராத மனிதர்கள் பலர் அங்கிருந்து வெளிப்புறப்படுவதைக் காண்பீர்கள். மூன்றும் வகுப்பில் உங்களுக்குப் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுத்த உபாத்தியாயர், உங்கள் தகப்பனரின் சிராத்தத்தில் நிமந்திரணத்துக்கு வந்த சாஸ்திரிகள், அன்றைய தினம் சாயங்காலம் திருவொற்றியூரில் தேர் பார்க்கப் போவதாக விடுமுறை பெற்றுச் சென்ற உங்கள் வீடு கூட்டும் வேலைக்காரி முதலியோரைப் பார்த்துத் திடுக்கிடுகிறீர்கள்.

உங்கள் விஷயம் எப்படி ஆனலும் சரி, டி. கே. ராஜகோபாலன் இப்பொழுது மேற்படி மைதானத்துக்குள்ளிருந்து வெளிவருவதை அவனுடைய தாயார் பார்த்தாளாயின் மூர்ச்சை போட்டு விழுந்துவிடுவாளென்பதில் சந்தேகமில்லை. ராஜகோபாலன் திருவல்லிக்கேணியில் வசிப்பவன். அவனுக்குத் தபாலாபீஸில் ரூபாய் நாற்பது சம்பளம். தாயாரைத் தவிர மனைவியும் தங்கையும் வீட்டிலிருந்தார்கள். ஜீவனத்துக்கு நாற்பது ரூபாய் போதவில்லை. ஆதலால் அவன் ' நாவல் ' எழுதிப் புத்தகப் பிரசுரக் கம்பெனிகளுக்குக் கொடுத்துக் கொஞ்சம் பணம் சம்பாதித்து வந்தான். அன்று இருபதாம் தேதி. சம்பளம் வர இன்னும் பத்து நாளாகும். மறுநாள் சமையல் பண்ணுவதற்கு வீட்டில் அரிசி, சாமான் ஒன்றும் இல்லை யென்று அவன் தாயார் சொன்னள். இரண்டு மாத வாடகை பாக்கி என்று வீட்டுக்காரன் பிடுங்கி எடுத்தான்.

"அம்மா! போன மாதம் எழுதிக் கொடுத்த நாவலுக்காக மூர்மார்க்கெட் கோவிந்தசாமி நாயுடு இன்று முப்பது ரூபாய் தருகிறேன் என்று சொல்லி யிருக்கிறார். அதை வாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு அன்று காலை பத்து மணிக்கு ராஜகோபாலன் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினன், அவன் இப்பொழுது குதிரைப்பந்தய மைதானத் திலிருந்து வெளிவருவதென்றால்? அதிலும், அவ னுடைய தோற்றமோ மகாகோரமாக இருந்தது. முகத்திலே பிரேதக் களை; மேலெல்லாம் ஒரே புழுதியும் வியர்வையும். காலையில் அழகாக வகிடு பிளந்து படிய வாரிவிட்டிருந்த தலைமயிர் இப்பொழுது செங்குத்தாக நின்றுகொண்டிருந்தது. அந்தத் தலைமயிர் காற்றினல் கலைக்கப்பட்டதோடல் லாமல் அவனுடைய கைகளினலும் வெகு வேத னையை அடைந்திருக்கவேண்டுமென்று தோன்றி யது.

அவனுடைய இந்தக் கோர ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்க நமக்கே சகிக்கவில்லையென்றால் அவனுடைய தாயா ராவது மனைவியாவது பார்க்கும்பட்சத்தில், மூர்ச்சை அடைந்துவிடுவார்க ளென்று கூறுவது மிகை யாகுமா?

ராஜகோபாலன் வெளியே வந்ததும் அங்கே வரி சையாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நின்றுகொண் டிருந்த பஸ்களை ஒருமுறை ஊடுருவிப் பார்த்தான். பின்னர், அவ்வரிசையின் முதலில் ஜனங்கள் ஏறிக் கொண்டிருந்த பஸ்ஸை நோக்கி அதிவேகமாக விரைந்து சென்றான். அந்தப் பஸ்ஸுக்கு ஒருவர்

தான் பாக்கியா யிருந்தது. " ஏறுங்கோ, சார் ஸ்டார்ட்!" என்றான் கண்டக்டர். ஆனால் ராஜ கோபாலன் ஏறவில்லை. வண்டியின் முன்பக்கத்தில் இரண்டு தடித்த மார்வாரி சேட்டுகளுக்கு மத்தியில் உட்கார்ந்து திணறிக்கொண்டிருந்த ஒருவனைப் பார்த்து, "அடே சீனு! ஒரு சமாசாரம்: இறங்கு கீழே!" என்றான். நல்ல வேளை என்று எண்ணிக் கொண்டு கீழிறங்கினான் சீனு.

" என்ன சமாசாரம் ?" என்றான்.

" ஒன்றுமில்லை............"

" ஒன்றுமில்லையா? பின் எதற்காக என்னை இறக்கினாய்?"

" அடே அப்பா! கோபித்துக்கொள்ளாதே! இங்கே வா, சொல்கிறேன்" என்று ராஜு சீனுவைச் சிறிது ஒதுக்குப் புறமாய் அழைத்துக்கொண்டு போய், " சட்டைப் பையைப் பார்! எவ்வளவு சில்லறை இருக்கிறது ?" என்று கேட்டான்.

சீனு எண்ணிப் பார்த்தான். ஐந்தரை அணா இருந்தது. " நல்ல வேளை! நீ வந்து இருக்கிறாய். இல்லாவிட்டால் அவமானம்" என்றான். பஸ்ஸுக்கு எட்டணா கூலி. " இரண்டு பேருக்கு ரெயிலுக்காவது இருக்கிறதே" என்றான் ராஜகோபாலன். இருவரும் கை கோத்துக்கொண்டு போய் டிக்கட் வாங்கி ரெயில் ஏறினார்கள்.

* * *

ரெயில் நகர ஆரம்பித்தது. சீனுவின் எதிரில் துக்கமே உருவாய் ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார்.

மனைவி அல்லது குழந்தை செத்துப் போனால்கூட அவ்வளவு துக்கப்படுவார்களா என்பது சந்தேகம். ரெயில் ஓடத் தொடங்கியதும் அவர் அருகிலிருந்த முதலியார் பக்கம் திரும்பினார். "நாலு நாளாய்ப் 'பவானி பிரஸாத்' தான் ஜயிக்கப் போகிறது என்று ஊரெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். கடைசியில் உன் பேச்சைக் கேட்டுக் குட்டிச் சுவராய்ப் போனேன். என் புத்தியைச் செருப்பால் அடித்துக்கொள்ள வேண்டும்" என்று வெறுப்புடன் கூறினார். இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே அவர் தமது காலிலிருந்த செருப்பைக் கழற்றினார். பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அவர் எங்கே புத்தியைச் செருப்பால் அடித்துக்கொள்ளப் போகிறாரோ என்று பயந்துவிட்டனர். அப்படி ஒன்றும் அவர் செய்யவில்லை. பகலெல்லாம் நின்று கால் வலித்தது போலும்! காலைத் தூக்கிச் சப்பளங் கூட்டி உட்கார்ந்தார். "எவனாவது கண் தெரிந்து 'டாபா' மேல் பணங் கட்டுவானா?" என்றார் ஒருவர். "அந்த ரேஸில் அதுதான் கெலிக்கப் போகிறது என்று ஸ்பெஷல் தந்தி போச்சே!" என்றார் முதலியார். 'உன் தந்தியைக் கொண்டு உடைப்பில் போடு! குதிரையா அது? கழுதை! கடைசியில் அல்லவா வந்தது!" என்றார் நாயுடு. "ஆமாம், ஐயா, எல்லாவற்றிற்கும் கடைசியாக அது எப்படித் தான் வந்ததோ தெரியாது! எனக்கு வந்த கோபத்தில் அதன்மேல் கல்லை விட்டு எறிந்தேன்" என்றார் ஒரு சாயபு.

"தந்திப்படி குதிரை வந்தால் அப்பொழுது மட்டும் என்ன செய்வாய்?" என்று முதலியார் கேட்டார்.

"ஆமாம்! உன் குதிரைதான் வந்ததே, தெரியாதா, வாலை உயரக் கிளப்பிக்கொண்டு!" என்று சொல்லி நாயுடு கையைத் தூக்கினார். குதிரை வாலை அப்படித் தூக்கிக்கொண்டு போனதென்று காண்பிப்பதாக அவர் எண்ணம்.

"யாராவது தந்தியைப் பார்த்து நூற்றுக்கணக்காகப் பணத்தைத் தொலைப்பார்களா? கொஞ்சமாவது குதிரைகள் விஷயம் தெரியாமல் பணத்தைக் கட்டலாமா?" என்று இடம் இல்லாமல் ரெயில் கம்பியைப் பிடித்து நின்றுகொண்டிருந்த ஓர் ஐயங்கார் குறுக்கிட்டார்.

"'ஒரு குதிரை எவ்வளவு தூரம் ஓடும்? அதன் வேகம் என்ன? அதற்கு வெய்ட் எவ்வளவு? அதன்மேல் எந்த ஜாக்கி ஏறுகிறான்?' என்று இந்த விஷயமெல்லாம் கவனிக்காமல் பணம் கட்டவே கூடாது" என்று சொல்லிக்கொண்டே ஐயங்கார் நாயுடுவுக்கும் முதலியாருக்கும் இடையே உட்காரப் போனார். நாயுடு இடம் விட்டார். "ஆமாம், நீர் தான் கணக்குப் போட்டுப் பணம் கட்டுகிறீரே, இது வரையில் எத்தனை மாடி வீடு கட்டியிருக்கிறீர்? போன வாரம், 'சிவாஜி வரவே வராது, அன்வர் பாஷாதான் கெலிக்கப் போகிறது,' என்று சொன்னீரே! அந்தப் பாஷா எல்லாக் குதிரையையும் துரத்தியடித்துக் கொண்டு வந்தது ஞாபகமில்லையாக்கும்!"

"விஷயம் தெரியாமல் பேசாதேயும். அது மட்டும் சரியாக ஓடினால் அதை அடிக்கிற குதிரை எது? அன்றைக்கு ஒரே 'பேவரிட்' (Favourite)

ஆகப் போய்விட்டது. ஜாக்கி 'புல்' பண்ணி விட்டான். அதற்கு யார்மேல் முட்டிக்கொள்கிறது ?"

"குதிரை தின்னுகிறதற்குப் 'புல்' பண்ணினுக்கும் ! போமையா போம் ! சமயத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் பேசுகிறீரே !" என்று முதலியார் பரிகசித்தார்.

"ஒரு சமயம் இப்படி, ஒரு சமயம் அப்படித்தான் இருக்கும். கணக்குப் பார்க்க வேண்டியதுதான். குதிரை 'ட்ரையா', 'ட்ரை' இல்லையா என்றும் பார்க்க வேண்டியதுதான்" என்று அதுவரையில் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்த ஓர் ஐயர் சொன்னூர்.

இவர்கள் பேசுவதைக் காதில் வாங்காததுபோல் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு கிழவர், "பாருங்கள், நானும் இருபது வருஷமாய் ரேஸுக்குப் போய் வருகிறேன். நான் பணங்கட்டியதைப் போல் ஒருவரும் கட்டியிருக்கமாட்டார்கள். இழவை விட்டுத் தொலைக்கலாமென்ருலோ முடியவில்லை. லாபம் வருகிறதோ இல்லையோ நம் பணம் போகிறது நிச்சயம். நூற்றுக்கு எட்டு வீதம் கிளப்புக்காரன் எடுத்துக்கொண்டு விடுகிருன். போதாததற்கு உள்ளே வர டிக்கட், ரெயில் செலவு, கவலை, கால விரயம் எல்லாம்" என்று பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்.

ராஜகோபாலனுக்குப் பக்கத்தில் பெரிய மனிதர் போன்றிருந்த ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார்.

"இவர்கள் என்னமோ சொல்லுகிருர்கள் ? குதிரைப்பந்தயம் என்ருல் நாலாயிரம், ஐயாயிரம்

ஒரு வரவு செலவாகவே எண்ணக் கூடாது. அதை ஒரு ஸ்போர்ட்ஸாகத்தான் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒன்று போனால் இன்னென்றில் வைத்துத் தாக்க வேண்டும். ஒரு குதிரையில் ஆயிரம் கட்டிப் போனால், இன்னென்றில் இரண்டாயிரம் கட்டுகிறது; அதுவும் போனால் நாலாயிரம் கட்டுகிறது. குதிரை வராமலா போய்விடும்? இப்படி இருபதாயிரம் முப்பதாயிரம் கட்டுவதற்குக்கூடப் பயப்படக் கூடாது" என்றார் அவர்.

இந்தச் சமயத்தில் இரண்டு மூன்று பேர், "அடடா! எக்மோர் ஸ்டேஷன் தாண்டிவிட்டதே" என்று தவித்தனர். அவர்கள் எழும்பூரில் இறங்க வேண்டியது; பேச்சு மும்முரத்தில் மறந்து போனார்கள். நாசமாய்ப் போகிற 'எலெக்ட்ரிக்' வண்டிகள் ஒரு நிமிஷத்திற்குமேல் நிற்பதில்லை.

* * *

ராஜுவும் சீனுவும் ஒரு மூலையில் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். வாய் திறக்கக் கூட இல்லை. மற்றவர்களுக்கெல்லாம், "ஏதோ அடுத்த சனிக்கிழமை அதிர்ஷ்டம் திரும்பாதா? பார்க்கலாம்" என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால் இவர்களுக்கோ எல்லா நம்பிக்கையும் போய்விட்டது.

மற்றொரு பக்கத்தில் பட்டுச்சட்டையும் தங்கச் சங்கிலியும் வைர மோதிரமும் அணிந்து உட்கார்ந்திருந்த ஒருவர், தம் அருகிலிருந்த சிநேகிதருக்கு ராஜுவைச் சுட்டிக் காட்டினார். "அதோ அந்த

இரண்டு ஆசாமிகளையும் பார்த்தீர்களா, சார்? முகத்திலே ஈயாடவில்லை, பாருங்கள். இந்த மாதிரி ஆட்கள்தான் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டும், விஷத்தைத் தின்றும் சாவது! இவர்கள் எல்லாம் ஏன் ஸார் வருகிறார்கள்?" என்றார்.

"ஆமாம்; ஒன்று நம்மைப் போல் நூறு, ஆயிரம் லட்சியமில்லாமலாவது இருக்கவேண்டும்; அல்லது சரியாய்க் கணக்குப் பார்த்து நிதானமாய் ஆடவேண்டும். இரண்டுங் கெட்டான் பேர்வழிகள் எல்லாம் வரக்கூடாது" என்றார் அவர் நண்பர்.

வண்டி பார்க் ஸ்டேஷனில் வந்து நின்றது. "என்னுடைய அறைக்கு வருகிறாயா?" என்று சீனு கேட்டான்.

"ஆமாம், வருகிறேன். இன்றிரவு அம்மாவின் முகத்தில் விழிக்க என்னால் முடியாது" என்றான் ராஜு.

இருவரும் இறங்கிச் சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் இருந்த சீனுவின் அறைக்குச் சென்றார்கள்.

நெருப்புப் பெட்டியைத் தேடி எடுத்து விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டு, "உன்னை ஏன் கூப்பிட்டேன், தெரியுமா?" என்று சீனு கேட்டான்.

"ஏன்?"

"இன்றிரவு நான் தனியாயிருந்தால் ஏதாவது விபத்து நேர்வது நிச்சயம். தூக்குப் போட்டுக் கொள்வேன்."

“ நீ கூடவா அப்படி ? அவ்வளவு நஷ்டம் ஆகிவிட்டதா ?

“ உனக்கு ஞாபகமிருக்குமே ? பாகவதர் பாய்ஸ் கம்பெனியிலிருந்து நான் சண்டை போட்டுக் கொண்டு விலகியபோது என்னிடம் 20,000 ரூபாய் பணம் இருந்தது. எல்லாம் போய்விட்டது. நாளைக்குக் காப்பி சாப்பிடப் பணம் கிடையாது.”

“ உனக்கென்ன, அப்பா ! என்ன போனால்தான் என்ன ? பெண்டாட்டி பிள்ளையா, தாய் தகப்பனரா, ஒருவரும் இல்லை. உன் ஒருவனுக்கு எப்படியும் சம்பாதித்துக்கொள்வாய். நீ கொடுத்துவைத்தவன்.”

“ ரொம்பக் கொடுத்து வைத்தவன்தான். இருக்கட்டும், உன் சங்கதி என்ன ? தாயார் முகத்தில் விழிக்க முடியாதென்று சொன்னயே ; ஏன் ?”

“ ஆமாம், வீட்டு வாடகை இரண்டு மாதம் பாக்கி. நாளைக்கு அரிசி இல்லை. 250 ரூபாய் கடன் இருக்கிறது; கடன்காரன் பிராது செய்வேன் என்கிறன்.”

“ ஊரிலே நிலம் இருந்ததே ? ”

“ அதெல்லாம் முன்னமே கடன்காரன் கொண்டு போய்விட்டான்.”

“ அட பாவி ! அப்படியானல் என்ன செய்யப் போகிருய் ? ”

" பெண்டாட்டி கழுத்தில் சங்கிலிதான் பாக்கி யிருக்கிறது. அதைக் கேட்டு வாங்குவதைவிட நாக்கைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சாகலாம் என்று தோன்றுகிறது."

இப்படிச் சொல்லும்பொழுது ராஜுவின் கண் களில் நீர் ததும்பிற்று. சற்று நேரம் விம்மி விம்மி அழுதான். சீனு அவனைத் தன் தோளில் சார்த்திக் கொண்டு சமாதானப்படுத்தினன். இருவரும் பால்ய நண்பர்கள்.

* * *

சீனு சட்டென்று எழுந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந் தான். ராஜுவின் தோளைப் பிடித்து ஒரு குலுக்குக் குலுக்கினன். " இதோ பார், ராஜு: ஒரு யுக்தி! முதல்தரமான யோசனை. நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கேள் " என்ருன்.

" இனிமேல் என்ன யோசனை செய்து என்ன காரியம் நடக்கப் போகிறது? " என்ருன் ராஜு.

" சீச்சீ! இவ்வளவுதான ? எழுந்திரு, சொல்லு கிறேன். எவனெருவன் தனக்கு வரும் விபத்துக்களை யும் லாபகரம் ஆக்கிக்கொள்கிருனே அவனல்லவா மனிதன் ? "

" சரி; சரி! உன்னுடைய நாடகப்பேச்சில் ஆரம்பித்துவிட்டாயாக்கும். என்னதான் அந்த அற்புத யோசனை ? சொல் " என்று கேட்டுக் கொண்டே ராஜு எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

" இதோ பார் ! நீயோ ஆசிரியன். நான் பெயர் பெற்ற நடிகன். நாம் இருவரும் சேர்ந்து வெற்றி

பெருவிட்டால் அப்புறம் என்ன இருக்கிறது? இத்தனை நாளும் நீ சிரமப்பட்டு நாவல் எழுதிப் பிறரிடம் கொடுத்துப் பாரத்துக்கு (16 பக்கத்திற்கு) 4 ரூபாயும் 5 ரூபாயும் பெற்று வந்திருக்கிருய்; போதும் இந்தத் தொழில். இப்பொழுது ஒரு நாடகம் எழுது. குதிரைப் பந்தயத்தைப் பற்றி எழுது. உன்னுடைய அநுபவத்தையே முக்கியச் சம்பவமாய்க் கொண்டு கொஞ்சம் காது மூக்கு வைத்து எழுதினல் போதும். நான் 'ஸ்திரீ பார்ட்' போட்டுக்கொள்கிறேன். நாடக உலகத்தை நான் விட்டு மூன்று வருஷந்தான் ஆயிற்று. இப்போதும் என் பெயரைக் கேட்டே நாடகத்துக்கு வரக்கூடியவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிருர்கள். நீ கதாநாயகனக நடிக்கலாம். அதற்கு உன்னைத் தயார் செய்துவிடுகிறேன். உனக்குச் சொந்த அநுபவம் இருக்கிறபடியால் உன் அளவு சோகரசத்துடன் யாரும் நடிக்க முடியாது. பாக்கி எல்லாம் நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். நீ நாடகம் மட்டும் எழுது" என்ருன்.

"யோசனை நன்ருய்த்தான் இருக்கிறது. ஆனல் நாடகம் நடத்துவது அவ்வளவு சுலபமா? முதலில் தயார் செய்வதற்கெல்லாம் பணம் வேண்டாமா?"

"உனக்கேன் அந்தக் கவலை? எனக்கு வந்த மெடல்களை மட்டும் இன்னும் பத்திரமாய் வைத்திருக்கிறேன். அவைகளை விற்ருவது நான் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்கிறேன். அதிகம் வேண்டாம்; அடுத்தடுத்து மூன்றே நாடகம் போடுவோம். அதற்கு மேல் போட்டால் புளித்துப் போய் விடும். நாடகத்துக்கு ரூ. 1000 வீதம், குறைந்தது

ரூ. 3000 மீதமாகும். தலைக்குப் பாதியாக எடுத்துக் கொள்வோம்.''

"எனக்கு இன்னொன்று கூடத் தோன்றுகிறது. புத்தகத்தையும் முதலிலேயே அச்சுப் போட்டு விட்டால் நாடகக் கொட்டகையிலேயே விற்கலாம். மூன்று நாளுக்குள் முதல் பதிப்பு விற்றுவிடும். அதில் குறைந்தது 500 ரூபாயாவது வரும்" என்றான் ராஜு.

"அதற்கென்ன? அப்படியே செய்யலாம். புத்தக லாபம் எனக்கு வேண்டாம். நீயே எடுத்துக் கொள். அதற்குப் பிறகு மற்ற நாடகக் கம்பெனி யாரும் அந்த நாடகத்தை நடத்த அநுமதி கேட்பார் கள். அவர்களிடம் நாடகத்துக்கு 50 ரூபாய்க்குக் குறையாமல் வாங்கலாம்.''

"சரி, சீனு! இதுமட்டும் நிறைவேறினால் நான் பிழைப்பேன். என் குடும்பத்தையே காப்பாற்றிய வனாவாய். இன்றிரவே நாடகம் எழுத ஆரம்பிக் கிறேன். காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு வருவோம், வா.''

எனவே, இரவு ஒன்பது மணிக்கு இருவரும் போய்க் காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தார்கள். ராஜு காகிதமும் பேனாவும் எடுத்துக்கொண்டு எழுதத் தொடங்கினான்.

"நாடகத்துக்கு என்ன பெயர் கொடுக்கிறாய்?"

"தப்பிலி கப்"

"பேஷ்! நல்ல பெயர். சத்தியமே ஜயம். எழுது" என்றான் சீனு.

* * *

உலகத்து மக்களை இட்டார் என்றும், இடாதார் என்றும் பிரித்து, "சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை" என்ருள் ஔவை. அந்தக் கிழவிக்குப் பின்னுல் இன்னும் அநேகர் ஜனங்களை இரு பிரிவாக்க முயன்றிருக்கின்றனர். வெள்ளைக்காரர்-கறுப்பு மனிதர், முதலாளிகள்-தொழிலாளிகள், கடன் கொடுப்பவர்-கடன் வாங்குபவர், பிராமணர்-பிராமணரல்லாதார் என்ற பிரிவுகளைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றிருக்கிருேம். ஆனுல் சென்னை நகர மாந்தரைப் பொறுத்தவரையில் இந்தப் பிரிவுகளையெல்லாம் விட, "குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போகிறவர்" - "போகாதவர்" என்ற பிரிவினை அதிகப் பொருத்தமாயிருக்கும். சீனு இந்த நிலைமையை அறிந்தவன். ஜனங்களின் மனுேபாவத்தை அவன் நன்கு கண்டிருந்தான். ஆதலின், அவனுடைய யுக்தி ஆச்சரியகரமான பலனை அளித்தது.

* * *

ராயல் தியேட்டரில் "தப்பிலி கப்" நாடகம் போடப்பட்ட அன்று அந்தப் பெரிய கொட்டகை முழுவதும் ஏறக்குறைய நிறைந்திருந்தது. குதிரைப் பந்தயத்துக்குப் போவோர் இயல்பாக அந்த நாடகத்தின் பெயரினுலேயே கவரப்பட்டு வந்து சேர்ந்தனர்.

குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போகாதவர்களோ, தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவர்கள் குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போய்க் கெட்டுப் போவதைத் தடுப்பதற்கு இந்த நாடகம் பயன்படலாமென்ற நம்பிக்கையுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆகவே, கொட்டகை நிரம்பிற்று.

நாடகத்தின் கதை என்னமோ சாமானியமானது தான். கதாநாயகன் சென்னையில் ஓர் அட்வொகேட். தொழில் ஆரம்பித்து இரண்டு வருஷந்தான் ஆயிற்று. "பிராக்டிஸ்" அதிகமில்லை. அவனுடைய மாமனார் (கதாநாயகியின் தந்தை) ஓர் எம். எல். சி. பெரிய இடங்களுக்கு அதிகம் வேண்டியவர். ஜில்லா முனிசீப் வேலைக்குக் கூடிய சீக்கிரம் ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொல்லி இருந்தார்.

முதல் காட்சியில் கதாநாயகி, "இந்த வருஷம் கோடைக்கு ஊட்டிக்குப் போகலாமா ?" என்று கேட்கிருள். தன் அருமை மனைவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற முடியாமல், பாங்கிக் கணக்கில் மூன்று கலமும் பூஜ்யமாயிருப்பதை எண்ணிக் கதாநாயகன் கலங்குகிருன். ஆயினும், இதை அவளிடம் சொல்லாமல் ஊட்டிக்குப் போகாததற்கு வேறு ஏதோ பொய்க் காரணம் கற்பித்துக் கூறுகிருன்.

இவ்வாறு நாடகமானது ஆரம்பத்திலேயே தொடங்கி ஜனங்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்துவிடுகிறது.

ஊட்டிக்குப் போகவேண்டும் என்னும் தன் மனைவியின் விருப்பத்தை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்று கதாநாயகன் அல்லும் பகலும் அதே கவலையாக இருக்கையில், அவனுடைய நண்பன் ஒருவன் குதிரைப் பந்தயத்தைப்பற்றி அவனுக்குச் சொல்கிருன். அதில் பத்தாயிரம், லட்சம் என்று பணம் சம்பாதித்தவர்களைப்பற்றி அவன் எடுத்துச் சொல்லச் சொல்ல, கதாநாயகனுக்குப் பந்தயப் பைத்தியம்

பலமாகப் பிடித்துவிடுகிறது. அதுமுதல் அவன் குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போக ஆரம்பிக்கிருன். ஆனுல் மனைவியிடம் இதை மறைத்துவிடுகிருன். திடீரென்று ஒரு நாள், "நாளை நாம் ஊட்டிக்குப் போகிறோம்" என்று சொல்லித் திடுக்கிடச் செய்ய வேண்டும் என்று மனோராஜ்யம் செய்கிருன்.

மேலும் மேலும் நஷ்டமாகி வருகிறது. அவ்வளவுக்குப் பந்தயத்தில் மோகமும் வளர்ந்துவிடுகிறது. கடன் வாங்குகிருன். இவ்விடத்தில் மார்வாரி வட்டிக் கடையின் காட்சி நடத்தப்படுகிறது. ஏழைக் கூலிப் பெண்கள் செம்பு முதலிய பாத்திரங்களை அடகு வைத்துவிட்டுக் கால் ரூபாய் கடன் வாங்கி அடுத்த வாரத்தில் அரை ரூபாய் கொடுத்துப் பாத்திரத்தை மீட்டுக்கொண்டு போகிருர்கள். இவ்விதமாகவே வியாபாரிகள், சொற்பச் சம்பளக் குமாஸ்தாக்கள், பெண்களைப் பெற்ற தகப்பன்மார், தாசி வீடு செல்லும் மைனர்கள் முதலியோர் வந்து கடன் வாங்கும் காட்சி ஹாஸ்ய ரசத்துடன் நடத்திக் காட்டப் பெற்றது. சபையோர் சிரித்து வயிறு புண்ணுகப் பெற்றனர். மார்வாரிக் கடையில் நம் கதாநாயகனும் கடன் வாங்குகிருன்.

ஒரு நாள் குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் கதாநாயகனுக்கு அவனுடைய சிநேகிதன் ஒரு தாசியை அறிமுகம் செய்துவைக்கிருன். பிறகு ஒரு தினம் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று சிநேகிதன் அழைக்கிருன். கதாநாயகனுக்குச் சிறிதும் இஷ்டமில்லை. ஆனுல் பத்மாபாய்க்கு ஜாக்கிகள், ட்ரெய்னர்கள் அநேகம் பேரைத் தெரியும் என்றும், அவள்

"டிப்" கொடுத்தால் தவறுவது கிடையாதென்றும் சிநேகிதன் சொன்னபோது, கதாநாயகன் வேண்டா வெறுப்பாய் அவள் வீட்டுக்குச் செல்கிறுன். இதுவும் ஒரு ஹாஸ்யக் காட்சி. தாசி வீட்டிற்குப் புதிதாக வருவோரைப்பற்றியும், அவர்கள் அங்கே என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் விழிப்பதைப்பற்றியும், அவர்களைத் தாசிகள் ஏமாற்றிப் பணம் பறிப்பதைப் பற்றியும் மிக்க ஹாஸ்ய ரசத்துடன் நடித்துக் காண்பித்தார்கள்.

ஆனுல் அடுத்தாற்போல், கதாநாயகன் பச்சாத்தாபப்படும் காட்சியானது சிரிப்பை எல்லாம் மறக்கும்படி செய்துவிட்டது. குதிரைப் பந்தயத்துக்குப் போவதைத் தன் அருமை மனைவியிடம் மறைத்து வைப்பது போதாதென்று, தாசி வீடு சென்ற துரோகமும் சேர்ந்துவிட்டதே என்று அவன் உருகுகிறுன். அந்தச் சமயம், "படமுடியாதினித் துயரம்" என்று அவன் பாடியபோது சபையோரெல்லாம் கல கலவென்று கண்ணீர் வடித்தார்கள்.

கடன் மூண்டுவிட்டது. நான்கு பக்கமும் கடன்காரர்கள் பிடுங்கித் தின்ன ஆரம்பித்தார்கள். கதாநாயகன், செய்வதென்ன வென்று தெரியாமல் திணறுகிறுன். இந்த நிலைமையில் நாளை, சனிக்கிழமை "தப்பிலி கப்" என்னும் பந்தயத்தில் ஜயிக்கப்போகிற குதிரைக்கு அவனுக்கு "டிப்" கிடைத்தது. அந்தக் குதிரையை இரண்டு நாளாகப் பலபேர் வாங்க முயற்சி செய்வதாகவும், அதன் விலை ஏறிக்கொண்டே போவதாகவும் அவனுக்கு நிச்சயமாகத் தகவல் தெரிந்தது. நாளை மட்டும் அதில் 2000 ரூபாய் கட்டினுல்

கட்டாயம் 20,000 ரூ. கிடைக்கும். கவலையெல்லாம் தீர்ந்துவிடும். ஆனால், 2,000 ரூபாய்க்கு எங்கே போவது ? இந்தச் சமயத்தில் அவனுடைய கட்சிக் காரன் ஒருவன் வந்து, கோர்ட்டில் கட்டுவதற்காக ரூ. 2,000 கொடுக்கிறான். தான் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துக் கடவுளேதான் இந்த ரூபாயை அனுப்பி இருக்கிறார் என்று கதாநாயகன் தீர்மானிக்கிறான்.

மறுநாள் சனிக்கிழமை. கிண்டிக்குப் போய்த் "தப்பிலி கப்" பந்தயத்தில் குறிப்பிட்ட குதிரையின் மேல் ரூபாய் 2,000 மும் கட்டுகிறான். அவனுடைய குதிரை புறப்படும்பொழுது முதலில் புறப்படுகிறது. வரும்பொழுது கடைசியில் வருகின்றது. இடையில் ஜாக்கி அதைப் 'புல்' பண்ணிவிட்டான் என்பது கதாநாயகனின் கொள்கை.

இனிமேல் எவ்விதக் கவலையும் கிடையாது. செய்யத் தக்கது ஒன்றே ஒன்றுதான் பாக்கி இருந்தது. கதாநாயகன் தனியாகத் தனது அறையில் உட்கார்ந்து தன் மனைவிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுகிறான். அதில் ஆதியோடந்தமாக எல்லா விவரங்களையும் கூறுகிறான். கட்சிக்காரன் பணத்தை நாளைத் திங்கட் கிழமை கோர்ட்டில் கட்டாவிட்டால், துர்விநியோகம் செய்ததாய் ஏற்படும் என்றும், அட்வொகேட் தொழிலிலிருந்து தள்ளப்பட்டு அழியாத அவமானத்துக்கும் உள்ளாக வேண்டுமென்றும், அவளுடைய நகைகளை விற்றுக் கொடுப்பது ஒன்றுதான் வழி என்றும், அதைவிடத் தான் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு இறப்பதே மேல் என்று தீர்மானித்துவிட்டதாகவும்

தெரிவிக்கிருன். அவளிடம் தான் கொண்ட அழி யாத அன்பைப்பற்றிப் பிறகு விரிவாக எழுதி, அவளுக்கும் குழந்தைக்கும் தனது லட்சோப லட்சம் முத்தங்களை அளித்துக் கடிதத்தை முடிக்கிருன்.

கதாநாயகி ஞாயிற்றுக்கிழமை மத்தியானம் குழந்தையுடன் ஒரு சிநேகிதியின் வீட்டுக்குப் போகிருள். அவள் போன பிறகு கதாநாயகன் மேற்படி கடிதத்தை அவளுடைய அறையிலிருந்த மேஜையின்மேல் வைத்துவிட்டுத் தூக்குப் போட்டுக் கொள்வதற்காகத் தன் அறைக்கு வருகிருன். மேலே உத்தரத்தில் சுருக்குப் போட்டுக் கயிறு கட்டிவிட்டுக் கடவுளை நோக்கித் தோத்திரம் செய்கிருன். ஞாபக மறதியால் வீட்டுக் கதவு எதையும் தாழ்ப்பாளிட மறந்துவிடுகிருன். இதற்குள் சிநேகிதி வீட்டுக்குச் சென்ற கதாநாயகி தன் மனம் ஏதோ பரபரப்பு அடைந்திருப்பதைக் காண்கிருள். உடம்பு ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறதென்று சொல்லிவிட்டு உடனே வீடு திரும்புகிருள். வீட்டுக்கு வந்து மேஜை மீதிருந்த கடிதத்தைப் பார்க்கிருள். உடனே பதைபதைத்து ஓடுகிருள். கதாநாயகன் சுருக்கை மாட்டிக்கொள்ளும் சமயத்தில், அவனைப் போய்க் கட்டிக் கொண்டு, கோவென்று கதறுகிருள்.

அந்தச் சமயத்தில் பாதிப் பாட்டும், பாதிப் பேச்சு மாகக் கதாநாயகனுக்கும் கதாநாயகிக்கும் நடந்த சம் பாஷணையின்போது சபையில் கண்ணீர் விட்டுக் கதரு தவர்கள் யாரும் இல்லை யென்று சொல்லலாம். " உங் களைவிட எனக்கு இந்த நகை பெரிதா ? " என்று

சொல்லிக் கதாநாயகி ஒவ்வொரு நகையாகக் கழற்றிக் கொடுக்கிருள். ஒவ்வொரு நகைக்கும் அவள் ஒரு பாட்டும், பதிலுக்குக் கதாநாயகன் ஒரு பாட்டும் பாடுகிருர்கள். இந்தக் கட்டத்தில் சபையில் முக்கியமாகப் பெண்மணிகள் பகுதியில் உண்டான அல்லோலகல்லோலத்தைச் சொல்லச் சாத்தியம் இல்லை. விம்மி விம்மி அழுதபடியால் தொண்டை காய்ந்துபோய், சோடா வாங்கிக் குடித்துத் தாக சாந்தி செய்துகொண்டு, மறுபடியும் அவர்கள் அழலானுர்கள். கதாநாயகி தன் வைரக் கம்மலைக் கழற்றிக் கொடுத்தபோது ஒரு பெண்மணி உருக்க மிகுதியால் மூர்ச்சை அடைந்தே விழுந்துவிட்டாள் என்ருல், வேறு சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

எல்லா நகைகளையும் கழற்றி வைத்துவிட்டுக் கதாநாயகி, "இவைகளை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நாம் இருவரும் கூலி வேலை செய்து பிழைப்போம். அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. ஆனுல் ஒரு வரங் கொடுங்கள்" என்று கேட்கிருள். "என் உயிரைக் கேட்டாலும் தருகிறேன்" என்கிருன் கதாநாயகன். இனிமேல் குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போவதில்லை என்று சபதஞ் செய்யுங்கள்" என்கிருள். "ஆண்டவன் ஆணை! உன்மேல் ஆணை! நம் அருமைக் குழந்தையின் மேல் ஆணை! நான் இனிக் குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போவதில்லை. அதைப்பற்றி நினைப்பதுமில்லை" என்று கதாநாயகன் சபதஞ் செய்கிருன். அச்சமயம் சபையில் வீற்றிருந்தவர்களில் அநேகரும் இவ்வாறே தங்களுக்குள் சபதம் செய்துகொண்டார்கள்.

நாடகம் சந்தோஷமாக முடிகின்றது. கதாநாயகன் நகைகளை விற்பதற்காகக் கிளம்பும் தறுவாயில் ஒரு தந்தியும் ஒரு கடிதமும் வருகின்றன. தந்தியில் அவனுக்கு ஜில்லா முன்சீப் உத்தியோகமான செய்தி இருக்கிறது. கடிதத்தில் கதாநாயகியின் பாட்டி இறந்துபோனதாகவும் அவள் தனது உயிலில் கதாநாயகிக்கு ரூ. 30,000 எழுதி வைத்திருப்பதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மங்களம் பாடித் திரை விழுந்து நாடகம் முடிவுறுகின்றது.

* * *

எதிர்பார்த்த அளவுக்குமேல் வெற்றியுடன் நாடகம் நடந்தேறியதென்பதில் சந்தேகமில்லை. பின்னும் இரண்டு இரவுகள் தொடர்ந்து நடத்தப் பட்டது. முன்னைவிட அதிக ஜனங்கள் கூடினார்கள். அதிகக் கண்ணீர் வடிக்கப்பட்டது. அதிகம் பேர் குதிரைப் பந்தயத்திற்குப் போவதில்லை என்று சபதஞ் செய்தார்கள். கடைசியாகப் பொது ஜனங்களின் பிடிவாதமான வேண்டுகோளின் பேரில் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 'மாடினி' நாடகம் நடத்தினார்கள். அதுவும் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

திங்கட்கிழமை ராஜூவும் சீனுவும் உட்கார்ந்து கணக்குப் பார்த்தார்கள். எல்லாச் செலவுகளும் போய் 5000 ரூபாய் மீதம் இருந்தது. தலைக்கு ரூபாய் 2500 என்று பிரித்துக்கொண்டார்கள். போட்ட திட்டத்தில் ஒன்றே ஒன்றுதான் தவறிற்று. புத்தகம் அச்சிட்டார்கள் அல்லவா? நாலு நாளும் நாடகக் கொட்டகையில் விற்றதில் 3 புத்தகங்களே

விற்பனையாயின. பாக்கி முழுதும் மிஞ்சிவிட்டது. ஆயினும் இதைப்பற்றி அவர்கள் கவலைப்படவில்லை.

நாளடைவில் விற்றுவிடலாம், அல்லது பத்திரிகைகளுக்கு மதிப்புரைக்கு அனுப்பிச் செலவு பண்ணிவிடலாம் என்று தீர்மானித்தார்கள்.

" இன்னும் 15 நாள் உனக்கு லீவு இருக்கிறதே? என்ன செய்யப் போகிருய்?" என்று சீனு கேட்டான்.

" ஊருக்குப் போய் ரொம்ப நாளாயிற்று. எல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு போகலாம் என்றிருக்கிறேன் " என்ருன் ராஜு.

" சரி, போய் வா ! வெகு நாளாக எனக்குக் கோடைக்கானலுக்குப் போகவேண்டுமென்று ஆசை. அங்கே போகிறேன் " என்ருன் சீனு.

* * *

அடுத்த சனிக்கிழமை உதக மண்டலத்தில் குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் இரண்டு மனிதர்கள் தற்செயலாகச் சந்தித்தார்கள். அவ்விடத்தில் 'இவ்வாறு ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்போம்' என்று அவர்கள் கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை யாதலால், பிரமித்துப் போய் ஐந்து நிமிஷம் அப்படியே ஸ்தம்பித்து நின்ருர்கள்.

" நீ ஊருக்குப் போகவில்லை? " என்ருன் சீனு.

"நீ கோடைக்கானலுக்குப் போகவில்லை ?" என்றான் ராஜு.

அப்பொழுது அந்த மைதானத்தில் "தப்பீனி கப்" பந்தயத்திற்காகக் குதிரைகள் அதிவேகமாக ஓடி வந்துகொண்டிருந்தன.

